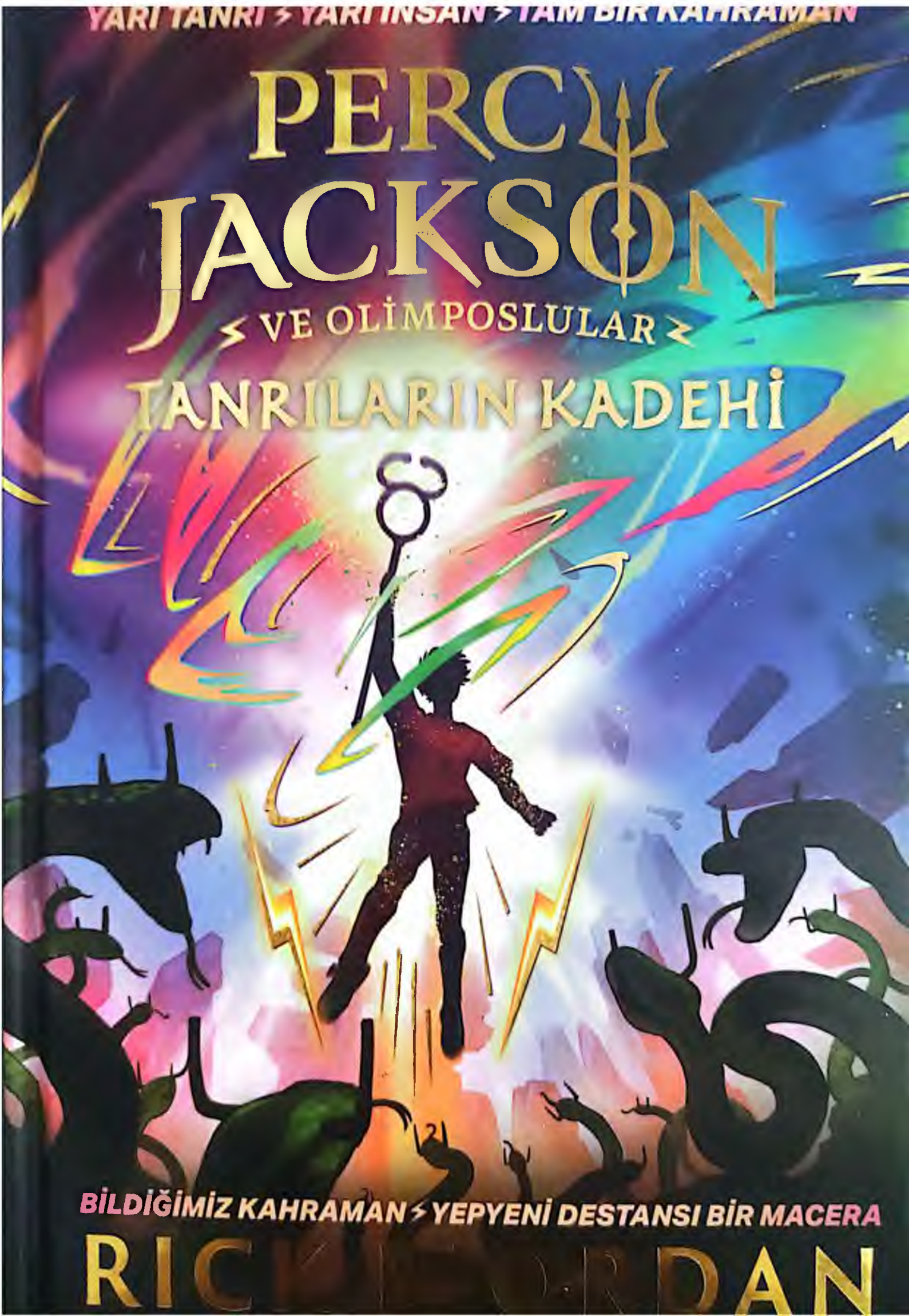
YARI TANRI ⚡ YARI İNSAN ⚡ TAM BİR KAHRAMAN

PERCY JACKSON

⚡ VE OLİMPOSLULAR ⚡

TANRILARIN KADEHİ

BİLDİĞİMİZ KAHRAMAN ⚡ YEPYENİ DESTANSI BİR MACERA

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

VE OLİMPOSLULAR

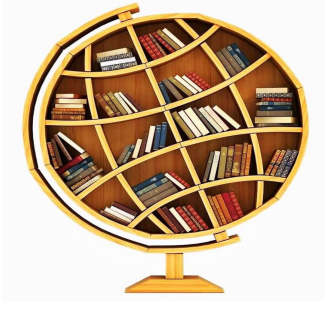
TANRILARIN KADEHİ

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON ⚡ VE OLİMPOSLULAR ⚡ zm

TANRILARIN KADEHİ

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

X-LİBRİS

İÇİNDEKİLER

1. Üstüme Sifon Çekiliyor 1
2. Babam Yardım Ediyor* (*Aslında Bir Şey Yapmıyor) 12
3. Görevlerden ve Dekoratif Su Kabaklarından Şikâyet Ediyoruz 22
4. Yakışıklı Bir Tanrıyı Smoothie İçmeye Götürüyorum 31
5. Çok Yakışıklı Olduğu İçin Herkes Ganimedes'ten Nefret Ediyor 37
6. Çünkü Meyankökü 44
7. Büyük Şok: Bir Tanrıçayı Kızdırıyorum 51
8. Annemi İstiyorum 58
9. Tavuklar İlk Kanı Dökülyor 66
10. Şarkı Söylemem Her Şeyi Daha Da Berbat Ediyor ve Herkes Şok İçinde Kalıyor 73
11. Hiç Ödül Bileti Kazanmıyoruz 82
12. Ganimedes İçeceğimi Tazeliyor 89
13. Çiftçi Pazarında Ölü Şeyler Arıyoruz 96
14. İris Bana Bir Değnek Veriyor 104
15. Yonkers! 113
16. Kıvırcık Yılan Şarkıları Döktürüyor 119
17. Kıyametin Erkek Topuzuyla Tanışıyorum 129

18. Annabeth Bitki Çayıyla Gönülleri Fethediyor.....133
19. Gökkuşağının Tadına Bakıyorum ve
Berbat Olduğunu Görüyorum.....140
20. İris Venmo Kabul Ediyor.....147
21. İlişki Tavsiyesi Veriyorum. Yok, Cidden.
Neden Gülüyorsunuz?.....154
22. Bir Kapkek ve Bir Sürpriz.....161
23. Ganimedes Bütün İçkileri Patlatıyor.....168
24. Dişlerimi Fırçalıyorum
(Olabilecek En Kahramanca Şekilde).....176
25. Kadeh Hırsızıyla Tanışıyorum.....181
26. Yok Oluş Şartlarımla İlgili Pazarlık Ediyorum.....190
27. Ölmek Üzereyken Söylediklerim Beni Çok Utandırıyor.....197
28. Gökten Oyuncak Yağıyor.....204
29. Brunch Dağı'nın Kenarında Sallanıyorum.....210
30. Şimşek Tanrısı 3000'in İnine Sızıyorum.....218
31. Büyük Bir İhtimalle Müstakbel Kayınvalidem Olacak Olan
Tehlikeli Bir Avcıyla Yüzleşiyorum.....226
32. Kıvırcık Artakalan Yemeklerimi Yiyor.....233
33. Eski Günler Hatırına Bir Jolly Rancher Şekeri Daha.....242
34. Hayatımın En Kötü Mektubunu Yazıyorum. Sil, Sil.....246
35. Dünyanın En Güzel İyi Geceler Öpücüğü.....252

BÖLÜM BİR

ÜSTÜME SİFON ÇEKİLİYOR

Bakın, ben bir lise son sınıf öğrencisi olmayı istemiyordum.

Belki babam benim için bir mektup yazar diye umut ediyordum:

İlgili Kişiye,
Lütfen Percy Jackson'ı sonsuza dek okuldan muaf tutun ve ona diplomasını verin.
Teşekkürler,
Poseidon

On iki yaşından beri tanrılarla ve canavarlarla savaştığım için bu kadarını hak ettiğimi düşünüyordum. Dünyayı kaç kere kurtardım? Üç mü? Dört mü? Hesabını şaşırmış durumdayım. Ayrıntılara gerek yok. Bu noktada *ben* bile bunları hatırladığımdan emin değilim.

Belki, *inanılmaz! Sen bir Yunan tanrısının oğlusun! Harika bir şey olmalı,* diye düşünüyorsunuzdur.

Dürüst olayım mı? Çoğu zaman bir melez olmak korkunç bir şey. Size bunun aksini söyleyen olursa, mutlaka bir göreve yollamaya çalışıyordur.

Böylece, büyülü bir hafıza kaybı yüzünden (hiç sormayın) lise üçüncü sınıfın tamamını kaçırdıktan sonra yeni bir lisede -yine- sabahki ilk derslerime girmek üzere koridorda yürüyordum.

Ders kitaplarım kollarımdan taşıyordu ve üçüncü ders saatinde girmem gereken İngilizce sınıfının nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Matematik ve biyoloji beynimi çoktan eritmişti. O günü nasıl tamamlayacağımdan emin değildim.

Derken, hoparlörlerden parazitli bir ses yankılandı. *"Percy Jackson, lütfen danışmanın ofisine gidiniz."*

En azından, diğer öğrenciler henüz beni tanımıyorlardı. Kimse bana bakıp gülmedi. Hiçbir şey olmamış gibi arkama döndüm ve okul idaresi kanadına doğru yürümeye başladım.

Alternatif Lise, Queens bölgesinde eski bir ilkokul binasında. Yani, ufak sıralar var ve öğrenci dolapları yok. Dolayısıyla, her şeyinizi bütün derslere kendiniz taşımak zorundasınız. Geçtiğim her koridorda okulun çocukluk dönemine ait şirin izler görüyordum: duvarlarda parmak boyası lekeleri, yangın tüplerinin üstüne yapıştırılmış soyulan tek boynuzlu at çıkartmaları, zaman zaman burnuma çalınan eski meyve suyu ve kraker kokuları.

Alternatif Lise, lise kariyerini tamamlaması gereken herkesi kabul ediyordu. İster ıslah evinden geliyor olun ister ciddi öğrenme zorlukları yaşayın ya da çok talihsiz bir melez olun, kimseye karşı ayrımcılık yapmıyorlardı. Ayrıca, New York bölgesinde beni son senemde kabul eden ve üçüncü sınıfta kaybettiğim kredileri telafi etmeme yardım etmeye hazır olan tek okuldu.

İşin iyi yanı, bir yüzme takımı ve olimpik bir yüzme havuzu vardı (nedenini bilmiyorum). Üvey babam Paul Blofis benim için uygun bir okul olabileceğini düşünmüştü. Ona yüzme takımına girmeyi deneyeceğime söz vermiştim.

Ayrıca, kız arkadaşım Annabeth'e de söz vermiştim. Planımız benim zamanında mezun olmam ve üniversiteye birlikte başlamamızdı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Onun

bensiz California'ya gidebileceğini düşündükçe uykularım kaçıyordu... Danışmanın eski okulun revirinden dönüştürüldüğünü tahmin ettiğim ofisini buldum. Eskiden revir olduğunu, duvardaki ağzında bir termometre olan mor renkli üzgün bir kurbağa resminden anlamıştım.

"Bay Jackson! İçeri girin!"

Danışmanım elimi sıkmaya hazırlanarak masasından kalktı. Sonra kollarımın ağır ders kitaplarıyla dolu olduğunu fark etti.

"Ah, onları herhangi bir yere koyabilirsin," dedi. "Lütfen, otur!"

Bana otuz santim kadar alçak olan mavi plastik bir sandalyeyi işaret etti. Oturduğumda masasındaki Jolly Ranchers şekerleme kavanozuyla aynı seviyede kaldım.

"Evet!" Danışman bana yetişkin boyutlarındaki rahat sandalyesinden neşeli bir ifadeyle baktı. Şişe dibi gözlük camları gözlerine odaklanmamı zorlaştırıyordu. Ufak midye kabukları gibi kıvrılmış gri saçları bana bir istiridye yatağını hatırlatıyordu. "Buraya alıştın mı?"

"Sandalye biraz kısa."

"Okula demek istemiştim."

"Şey, daha iki derse girdim..."

"Üniversite başvurularına başladın mı?"

"Daha buraya yeni başladım."

"Aynen! Geç bile kaldık!"

Benim hissettiğim kadar keyifsiz görünen mor kurbağaya baktım. "Bakın, Bayan..."

"Bana Eudora de," dedi neşeli bir tavırla. "Bakalım elimizde hangi broşürler varmış." Masasındaki broşürleri karıştırdı. "Poly Tech. BU. NYU. ASU. FU. Hayır, hayır, hayır."

Onu durdurmak istiyordum. Şakaklarım zonklamaya başlamıştı. DEHB beni derimin altında oraya buraya çarpan bilardo topları varmış gibi hissettiriyordu. O gün üniversiteyi düşünecek durumda değildim.

"Hanımefendi, yardım etmek istediğinize çok memnun oldum," dedim. "Ama benim bir planım var zaten. Sadece bu seneyi atlatabilirsem..."

"Evet, Yeni Roma Üniversitesi," dedi çekmecesinde bir şey ararken. "Ama ölümlü danışmanda o okulun broşürü yok."

Kulaklarım tıkandı. Genzimde tuzlu su tadı hissettim. "Ölümlü danışman mı?"

Elimi ağır ağır en sevdiğim silahımı koyduğum blucinimin arka cebine götürdüm: ölümcül bir tükenmez kalem. Bu, okuldaki bir saldırıya karşı kendimi savunmak zorunda kaldığım ilk sefer olmayacaktı. Kaç tane öğretmenin, idarecinin ve diğer okul görevlilerinin kılık değiştirmiş canavarlar olduğunu bilseniz şaşırırdınız. Belki de şaşırmazdınız.

"Kimsiniz siz?" dedim.

Doğrulup gülümsedi. "Söyledim ya? İsmim Eudora."

Onu biraz daha dikkatlice inceledim. Kıvrılmış saçları gerçekten de bir istiridye yatağıydı. Elbisesi de bir denizanası zarı gibi parıldıyordu.

Pus ilginç bir şekilde işler. Sürekli olarak doğaüstü şeyler gören melezlerin bile insanların ve tanrıların dünyaları arasındaki bariyeri delmek için odaklanması gerekir. Aksi takdirde, Pus gerçekleri gizler, ogreler sokakta yürüyen yayalar ya da N trenine benzeyen dev bir drakon gibi görünür. (İnanın ki Astoria Bulvarı istasyonuna paldır küldür giren bir drakona binmeye çalışmak çok utanç verici.)

"Normal danışmana ne yaptınız?" diye sordum.

Eudora danışman önemli değilmiş gibi elini salladı. "Aman, onun için endişelenme şimdi. Yeni Roma konusunda sana yardımcı olamaz. *Ben* bu yüzden buradayım!"

Ses tonu... Bana pek güven vermedi ama en azından bana karşı kişisel bir tehdit oluşturduğunu hissetmedim. Belki de sadece diğer danışmanları yiyordu.

Öte yandan, Eudora'nın orada oluşu bana tanıdık da geliyordu. Burun deliklerimde hissettiğim tuzlu karıncalanma, suda metrelerce dibe dalmışım gibi kulaklarımda hissettiğim baskı tanıdıktı. Derken, on iki yaşında Mississippi Nehri'nin dibinde onun gibi birisiyle karşılaştığımı hatırladım.

"Siz bir deniz perisisiniz," dedim. "Bir Nereid'siniz."

Eudora kıs kıs güldü. "Evet, elbette Percy. Bir orman perisi mi olduğumu sanmıştın?"

"O hâlde... Sizi babam mı yolladı?"

Biraz kıt akıllı olduğumdan endişelenmeye başlamış gibi kaşlarından birini kaldırdı. Tuhaf bir şekilde insanların bu tepkisiyle sık sık karşılaşırım.

"Evet canım. Poseidon. Baban? Patronum? Bir broşür bulamadığım için üzgünüm ama Yeni Roma Üniversitesi'nin insanlar için belirlediği bütün kuralların senin için de geçerli olduğunu biliyorum: test skorları, resmi not belgeleri ve güncel bir psiko-eğitim değerlendirmesi. Bunlar sorun değil."

"Değil mi?" Başımdan geçen onca şeyden sonra bunu söylemek için biraz erken olabilirdi.

"Ama birkaç tane de özel kabul şartını yerine getirmen gerekecek."

Ağzımdaki tuz tadı keskinleşti. "Hangi özel şartlar bunlar?"

"Sana hiç ilahi tavsiye mektuplarından söz eden oldu mu?"

Evet diye yanıt vermemi istiyormuş gibi yüzüme baktı.

"Hayır," dedim.

Önündeki Jolly Ranchers şekerleme kavanozuyla oynadı. "Anlıyorum. Peki. Üç mektuba ihtiyacın olacak. Üç farklı tanrıdan. Ama eminim ki senin becerilerine sahip bir melez..."

"Ne?"

Eudora irkildi. "Ya da diğer okullara göz atabiliriz. Ho-Ho-Kus Bölge Üniversitesi de iyi!"

"*Dalga* mı geçiyorsunuz?"

Nereid'in yüzü parıldamaya başladı. İstiridye yatağı saçlarından ince ince tuzlu sular akmaya başladı.

Sinirlendiğim için kendimi kötü hissettim. Onun suçu değildi. Sırf babam öyle emrettiği için bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Ama bir pazartesi sabahı duymak istediğim türden bir haber değildi bu. Hatta hiçbir zaman.

Sakinleşmeye çalıştım. "Affedersiniz. Ama... Benim *mutlaka* Yeni Roma'ya kabul edilmem gerek. Seneler içinde tanrılar için pek çok şey yaptım. Onlara e-postayla bir tavsiye formu falan yollayamaz mıyım?"

Eudora kaşlarını çattı. Elbisesinden şakır şakır deniz suyu akmaya başlamıştı. Yeşil karo kaplı zemine yayılan su, hızla ders kitaplarıma yaklaşıyordu.

İç çektim. "Off. Yeni görevlere gitmem gerek, değil mi?

"Canım, üniversite kabul işlemleri sürekli olarak değişiyor ama ben yardıma..."

"Şuna ne dersiniz?" dedim. "*Babam* gerçekten de yardım etmek istiyorsa, belki kötü haberleri vermek için sizi buraya yollamak yerine bu durumu kendisi açıklamalı."

"Ha, evet ama bu..."

"Onun yapmayacağı bir şey," dedim.

Saçlarında (istiridye kabuklarında?) bir şey öten Eudora irkildi. Acaba istiridye yatağına elektrikli bir yılan balığı mı girdi diye merak ettim ama sonra kabuklardan birini çıkardı. "Affedersin. Buna yanıt vermem gerek."

Kabuğu kulağına dayadı. "Alo?.. Ah, evet efendim! Ben... Evet, anlıyorum. Elbette. Derhâl."

Kabuğu masaya koydu ve bir daha çalmasından korkuyormuş gibi gözlerini buna dikti.

"Babam mıydı?" diye bir tahminde bulundum.

Gülümsemeye çalıştı. Zemindeki tuzlu su birikintisi hâlâ yayılıyordu ve ders kitaplarımı ıslattıktan sonra ayakkabılarıma da sızmaya başlamıştı.

"Haklı olabileceğini düşünüyor," dedi Eudora. "Bunu sana kendisi açıklayacakmış."

Kendisi derken, bunu çoğu öğretmenin *disiplin cezası* dediği gibi söylemişti.

İstifimi bozmamaya, bir tartışmayı kazanmışım gibi davranmaya çalıştım ama... Çok uzun zamandır babamla konuşmamıştım. Genellikle sadece bir savaş başlamak üzere olduğu zaman beni okyanusun dibindeki sarayına götürürdü. Beni çağırmadan önce okula alışmam için bir, iki hafta zaman vereceğini umuyordum.

"Harika. Artık... Derslere geri dönebilir miyim?"

"Aaa, olmaz canım. Baban *şu anda* demek istedi."

Ayaklarımın dibindeki sular dönerek bir girdap oluşturdu. Zeminin karoları çatlayıp eridi.

"Ama merak etme," dedi Eudora. "Tekrar görüşeceğiz!"

Zemin sandalyemin altından kaydı ve bir gök gürültüsü andıran bir *SİFON* sesiyle hızla dönen bir girdabın içine düştüm!

BÖLÜM İKİ

BABAM YARDIM EDİYOR*

(*ASLINDA BİR ŞEY YAPMIYOR)

Üstünüze bir sifon çekilip okulunuzdan Atlantik Okyanusu'na yollandığınızda ve buna şaşırmadığınızda, çok uzun zamandır bir melez olduğunuzu anlarsınız.

Akıma direnmeye çalışmadım. Suyun altında nefes alabildiğim için sorun yoktu. Sadece mavi plastik sandalyemde oturdum ve Poseidon'un beş milyar galonluk bir dev dalgayla işleyen Özel Su Tesisati'na™ fırlatılmayı bekledim. *Eh, berbat bir deneyimdi,* diyebileceğinizden daha kısa sürede bir yumuşakça tarafından kusulmuş gibi okyanusun tabanından yukarı fırladım.

Etrafımdaki kum bulutu dağılırken nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Denizsel duyularım bana Long Island kıyısının yaklaşık olarak kırk mil güneydoğusunda ve altmış metre derinlikte olduğumu söylüyordu; Poseidon'un oğullarından biri için abartılacak bir durum değil ama bunu sakın evde denemeyin çocuklar. Yüz metre ileride, kıta sahanlığı bir anda karanlık bir uçurumla sona eriyordu. Uçurumun tepesindeyse ışıldayan bir saray vardı: Poseidon'un yazlık villası.

Her zamanki gibi, babam evini tadilattan geçiriyordu. Sanırım, ölümsüz olduğunuzda yüzyıllarca aynı evde yaşamaktan sıkılıyordunuz. Poseidon hep evin içini yıkıyor, yeniden yaptırıyor ya da yeni bölümler ekliyordu. Okyanusun altındaki inşaat

projelerinde sonsuz güce ve bedava iş gücüne sahip olması da etkili oluyordu.

Bir çift mavi balina bir apartman boyutlarında mermer bir sütunu çekiyordu. Çekiç başlı köpekbalıkları yüzgeçleriyle ve kafalarıyla sıra sıra mercanla örülmüş duvarın arasına sıva döşüyordu. Yüzlerce deniz insanı da başlarında parlak sarı inşaat kaskları ve lambayı andıran gözleriyle oradan oraya yüzüyordu.

Ben inşaat alanından yüzerek geçerken, birkaçı bana el salladı. Üstünde reflektif bir emniyet yeleği olan bir yunus bana beş çaktı.

Babamı devasa Hudson Kanyonu'na bakan yarısı tamamlanmış bir sonsuzluk havuzunun başında dururken buldum. Zaten suyun altında olduğumuz için neden bir sonsuzluk havuzu yaptırdığından emin değildim ama neden diye sormamam gerektiğini biliyordum. Babam genel olarak süper birisiydi ama tarzıyla ilgili seçimlerinin sorgulanmasından hoşlanmazdı.

Örneğin, giysi seçimlerinin.

Karşılaştığım Yunan tanrılarından bazıları her gün görünüşlerini değiştirirlerdi. Tanrı oldukları için bunu yapabiliyorlardı. Ama Poseidon başkasına yakışmasa bile kendisine yakışan bir görünüşte karar kılmış gibiydi.

O gün üstünde Crocs ayakkabılarının ve çoraplarının rengine uygun kırışık bol bir kargo şort giymişti. Kamp tişörtü Mor Takım ile Hello Kitty Takımı arasında bir boya savaşında giyilmiş gibi görünüyordu. Balıkçı kasketinin etrafı püsküllü olta yemleriyle çevriliydi. Elindeki İlahi bronzdan yapılmış üç çatallı mızrağı büyük bir güçle titreşiyor, sivri uçlarının etrafındaki suyu kaynatıyordu.

Atletik yapısıyla, güzelce kesilmiş koyu renkli sakalıyla ve kıvırcık kırçıllı saçlarıyla kırk beş yaşlarında olduğunu düşüne-

bilirdiniz, ta ki dönüp size gülümseyene kadar. Gülümsediğinde yıpranmış bir dağın yamacını andıran ince kırışıklıkları ve gözlerinin melankolik koyu yeşil rengini fark ediyordunuz ve bu adamın birçok ülkeden de yaşlı olduğunu fark ediyordunuz. Güçlüydü, yaşlıydı ve su basıncından çok daha büyük bir baskı altındaydı.

"Percy. Selam," dedi.

İşte, böyle derin sohbetler ediyorduk.

Gülümsemesi biraz gergin bir hâl aldı. "Yeni okulun nasıl?"

Bir girdapla okyanusun dibine çekilmeden daha sadece iki derse girebildiğimi söylememek için kendimi zor tuttum. "Şu ana kadar iyi."

Pek ikna olmamış olmalıydı ki gür kaşlarını çattı. Atlantik kıyılarında fırtına bulutlarının oluştuğunu, teknelerin azgın dalgaların arasında sallandığını hayal ettim. "Havalı bir yer değilse oraya seve seve dev bir dalga..."

"Yok, süper bir yer," dedim hemen. "Şu üniversite tavsiye mektupları konusunda..."

Poseidon iç çekti. "Evet. Eudora danışmanın olmaya gönüllü oldu. Kendisi denizin armağanlar Nereid'idir. İnsanlara yardım etmeye *bayılır.* Ama belki bu haberi sana vermeden önce biraz beklemeliydi."

Bir başka deyişle: Şimdi bunu kendisi yapmak zorundaydı ve bu durum hoşuna gitmemişti.

Poseidon'un çocuğunun yetiştirilmesine "karışmayan" bir tip olduğu sonucuna vardıysanız, büyük ödülü kazandınız. Onunla benden bir şey istediği (tamamıyla tesadüf eseri) ortaokul dönemime kadar tanışmamıştım bile.

Ama artık iyi anlaşıyorduk. Kendi çapında beni sevdiğini biliyordum. Ama tanrıların ölümlü çocuklarıyla yakınlaşması zordu.

Biz melezler tanrılara kıyasla uzun yaşamıyorduk. Onlar için bir tür çöl faresiydik. Sık sık ölen çöl fareleri gibiydik. Hem Poseidon'un bir sürü başka meşguliyeti vardı: Okyanusları yönetiyordu; petrol sızıntılarıyla, kasırgalarla ve huysuz deniz canavarlarıyla uğraşıyordu; malikanelerini tadilattan geçiriyordu.

"Ben sadece Yeni Roma Üniversitesi'ne kabul edilmek istiyorum," dedim. "Acaba senin bir yardımın olabilir mi?" Parmaklarımı oynatarak sorunların yok olmasını sağlayan ilahi bir sihir yapabileceğini ima ettim. Gerçi hiç böyle bir şey görmemiştim. Tanrılar sihirle sorunları yok etmekte değil, bunları yaratmakta daha başarılıydı.

Poseidon üç çatallı mızrağının ucuyla bıyığını taradı. Bunu yüzünü kesmeden nasıl yapabildiğini anlamıyordum.

"Ne yazık ki yapabileceğim en iyi şey o tavsiye mektupları. Olimpos Konseyi ancak bunlar sayesinde borcunu çalışarak ödememe izin veriyor."

Suyun altında iletişim kurmak karmaşık bir işti. Bir yandan söylediklerini balina şarkısı mırıltılarından ve klik seslerinden tercüme ediyordum, bir yandan da sesini telepatik olarak zihnimde duyuyordum. O yüzden, ne dediğini anladığımdan emin olamadım.

"Öğrenci kredisi borcum yok ki. Daha okula kabul bile edilmedim."

"Öğrenci kredisi borcu değil," dedi. "Bu... Var olduğun için ödemen gereken borç."

Hayal kırıklığı hissettim. "Büyük Üçlü'den birinin çocuğu olduğum için yani. Senin çocuğun olduğum için."

Poseidon o sırada o devasa boşlukta ilginç bir şey görmüş gibi uzaklara baktı. Bir an için, *bak, ne kadar parlak,* diye bağıracağını ve ben başımı çevirdiğimde toz olacağını düşündüm.

Yaklaşık olarak yetmiş sene önce, Üç Büyük Tanrı -Zeus, Poseidon ve Hades- daha fazla melez çocuk yapmayacaklarına dair bir anlaşma yapmışlardı. Bizler fazla güçlü ve sağı solu belli olmayan çocuklardık. Büyük savaşlar başlatıyor, doğal afetlere neden oluyor, kötü durum komedileri yaratıyorduk... Her neyse. Tanrı oldukları için, Büyük Üçlü hâlâ başlarını derde sokmadan anlaşmayı çiğnemenin yollarını buluyorlardı. Bunu cezasını çeken de biz melezler oluyorduk.

"Bu konuyu aştığımızı sanıyordum," diye mırıldandım. "Titanlarla savaşmanıza yardım ettim..."

"Biliyorum," dedi babam.

"Gaia ve devlerle de."

"Biliyorum."

"Sonra..."

"Oğlum." Ses tonu bana en büyük başarılarımı saymayı kesmenin daha iyi olacağını anlatıyordu. "Bu mesele bana bağlı olsaydı, bu saçma kuralı tamamıyla kaldırırdım. Ne yazık ki birisi..." Yukarı baktı. *Birisi* dediği kişi *mantıksız erkek kardeşi Zeus'tu.* "... Kurallara bayılıyor. Asla dünyaya gelmemen gerekiyordu. O yüzden, teknik olarak Yeni Roma Üniversitesi'ne kabul edilmen imkânsız."

Kulaklarıma inanamıyordum.

Öte yandan, *rahatlıkla* inanabiliyordum.

Tam her şey yolunda gidecek diye düşünmeye başladığımda öyle olmadığını görüyordum. Olimpos tanrıları benimle diledikleri gibi oynuyorlardı.

Dişlerimi gıcırdatmamak için çenemi gevşettim. "O hâlde, üç tavsiye mektubu bulmam gerek."

Poseidon birden keyiflendi. "Zeus yirmi beş tane olmasını

istedi. Ona üç taneyi kabul ettirdim."

Bir şey bekliyormuş gibiydi.

"Teşekkürler," diye homurdandım. "Bir tanesini sen yazamazsın, değil mi?"

"Ben senin babanım, tarafsız davranamam."

"Evet, önyargılı olmanı istemeyiz."

"Bunu anlayışla karşıladığına sevindim. Her mektubu hak edebilmek için yeni bir göreve gitmen gerekecek. Üçünün de kış gün dönümüne denk gelen son başvuru tarihine kadar tamamlanması gerekiyor. Bir tanrı sana her tavsiye mektubu yazdığında, bunu Eudora'ya vereceksin. O da dosyana koyacak."

Bana yardımcı olabilecek ve basit görevler verebilecek tanrıları düşünmeye çalıştım. Seneler içinde bir sürü ölümsüze yardımım dokunmuştu. Esas sorun onlara yardım ettiğimi, hatta ismimi *hatırlayabilecek* olanları bulmaktı. "Sanırım, Hermes'e sorabilirim. Artemis de olabilir..."

"Ha, tanrılara gidip bir şey isteyemezsin. Onların sana gelmesi gerek. Ama merak etme!" Poseidon kendinden memnun görünüyordu. "İsmini Olimpos görev panosuna yazdım."

"Ne yaptın?"

Poseidon parmaklarını şaklattı ve ellerinde neon sarısı bir broşür belirdi. Üstünde fotoğrafımın ve şu yazının olduğu bir reklam broşürüydü:

PERCY JACKSON GÖREVLERİNİZİ YAPACAK

(KARŞILIĞINDA ONA ÜNİVERSİTE TAVSİYE MEKTUBU YAZMANIZ GEREKİYOR)

Broşürün alt kısmında her birinde ev adresimin yazılı olduğu ufak şeritler vardı.

Fotoğraf banyodaki aynamın içinden çekilmiş gibiydi. Bu

yüzden aklıma beni çok rahatsız eden sorular geldi. Saçlarım ıslaktı. Gözlerim yarı kapalıydı. Ağzımdan bir diş fırçası sarkıyordu.

"Bunu çoktan panoya astın, değil mi?"

"Sorun olmadı," dedi Poseidon. "Deniz perilerim bunu benim için Olimpos Dağı'nın dört bir yanına da astılar."

"Ben çok..."

"Minnettar oldun." Bana cesaret vermek istermiş gibi elini omzuma koydu. "Biliyorum. Ayrıca, bu fazladan engeli beklemediğini de biliyorum ama düşünsene! Üniversiteye başlayınca hayatın çok kolaylaşacak. Canavarlar nadiren yaşça büyük melezlere saldırırlar. Sen ve kız arkadaşın..."

"Annabeth."

"Evet. Sen ve Annabeth rahatlayıp hayatın keyfini çıkarabileceksiniz."

Poseidon sırtını dikleştirdi. "Dekoratörüm beni çağırıyor galiba. Hâlâ banyo fayanslarının deniz köpüğü mü, yoksa akuamarin rengi mi olacağına karar veremedik. Seni tekrar görmek çok güzeldi Percy. Görevlerde bol şans!"

Mızrağının alt tarafını verandanın taş zemine vurdu. Yer yarıldı ve üstüne oturacağım plastik bir sandalye bile olmadan gerisin geriye okyanusun zemininden diğer tarafa yollandım.

BÖLÜM ÜÇ

GÖREVLERDEN VE DEKORATİF SU KABAKLARINDAN ŞİKÂYET EDİYORUZ

"Ne yapman gerekiyor dedin?"

Annabeth ve ben yatak odamın dışındaki yangın merdivenin-de oturmuş, ayaklarımızı 104. Sokak'ın üstüne sarkıtmıştık. Yazın son günlerinde, birkaç haftadır yangın merdiveni en sevdiğimiz yer olmuştu. O gün olanlara rağmen mutluydum. Annabeth ya-nımdayken üzgün olmam zordu.

Ona AL'deki ilk günümü anlattım: dersleri, baş ağrımı ve deni-zin dibine yaptığım beklenmedik geziyi. Annabeth sivrisinekleri savmak ya da musallat olan rüzgâr perilerini kovmak istiyormuş gibi bacaklarını sallıyordu. Gergin olduğunda böyle yapardı.

"Çok saçma," dedi. "Belki annemden sana bir tavsiye mektu-bu yazmasını isteyebilirim."

Annabeth'in annesi bilgelik tanrıçası Athena olduğu için, bü-yük bir ihtimalle onun yazacağı bir mektup çok faydalı olurdu. Ne yazık ki birkaç kere karşılaşmıştık ve her seferinde sahtekârın tekiymişim gibi insanı delip geçen gri gözleriyle beni dikkatle süz-müştü.

"Annen benden hoşlanmıyor," dedim. "Hem Poseidon çok açık konuştu. Üç tanrı için *yeni* görevlere çıkmam gerekiyor. Üs-telik talep onlardan gelmeli."

"Offf."

"Ben de öyle dedim."

Annabeth, Yonkers'da bir yanıt bulabilirmiş gibi bakışlarını ufka dikti. Yonkers'dan çözümler geliyor muydu ki?

"Bir yolunu bulacağız," dedi kararlılıkla. "Bundan daha kötü şeyler atlattık."

Bu özgüvenine bayılıyordum. Hem haklıydı. O ana kadar o kadar çok şey atlamıştık ki başa çıkamayacağımız bir şey olabileceğini düşünmek zordu.

Zaman zaman birisi bana Annabeth dışında kimseyle çıkıp çıkmadığımı ya da başka birisiyle çıkmayı düşünüp düşünmediğimi soruyordu. Dürüst bir yanıt vereyim mi? Hayır. Birbirinize evrenin en derin ve en korkunç yeri olan Tartarus'ta yardım ettiğinizde ve oraya girdiğinizden daha güçlü bir şekilde sağ çıktığınızda... Bu, kesinlikle yeri doldurulabilecek ya da yerini doldurmayı isteyeceğim bir ilişki değildi. Tamam, doğru, henüz on sekiz yaşında bile değildim. Yine de... Dünyada kimse beni onun kadar iyi tanımıyordu, bana onun o kadar tahammül etmiyordu ve onun kadar aklı başında tutmuyordu. Onun da benim için aynı şeyleri söyleyeceğini biliyordum çünkü kötü bir erkek arkadaş olsaydım, bunu bana derhâl belli ederdi.

"Belki de ufak görevler olur," dedim umutla. "Cumartesi günü otoyolda çöpleri toplamak gibi bir şey olabilir. Ama bu *bizimle* değil, *benimle* ilgili. Seni bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Hey." Elini elimin üstüne koydu. "Beni bir şeye *bulaştırdığın* falan yok. Ne pahasına olursa olsun, liseyi bitirip benimle üniversiteye başlamana yardım edeceğim."

"Ödevlerimi sen mi yazacaksın yani?"

"İyi denemeydi."

Bir süre omuzlarımız birbirine değer hâlde sessizce oturduk. İkimizde de DEHB vardı ama ben saatlerce, kusursuz bir iç huzuruyla öylece oturabilir, Annabeth'in saçlarına vuran öğleden sonra güneşini ya da el ele tutuştuğumuzda benimkiyle bir atan nabzının keyfini çıkarabilirdim.

Mavi tişörtünde yaldızlı harflerle SODNYC yazıyordu. İlk bakışta bir küfür gibi geliyordu ama aslında yeni lisesinin ismiydi: New York Şehri, Tasarım Okulu.

Ona ilk gününün nasıl geçtiğini çoktan sormuştum. Bana mimarlık öğretmeninden ve ilk büyük ödevinden söz etmeye başlamıştı ki birden, "İyi geçti. Senin ilk günün nasıldı?" diye sordu. Sanırım anlatacak daha çok şeyim, çözmem gereken daha çok sorunum olduğunu anlamıştı.

Bu, bana adil gelmedi, haksız olduğu için değil, sadece onu ikinci plana atmak istemediğim için. Muhteşem problem çözücülerle ilgili sorun genellikle başkalarının onların sorunlarına yardım etmesine izin vermemeleridir.

Tam cesaretimi toplayıp onu tanrıların ya da canavarların ziyaret etmediğinden ve görev vermediğinden emin olmak için ona gününün nasıl geçtiğini tekrar sormak üzereyken annem içeriden, "Hey, siz ikiniz. Akşam yemeğine yardım etmek ister misiniz?" diye seslendi.

"Tabii Sally!" Annabeth bacaklarını yukarı çekip pencereden içeri girdi. Annabeth'in benden başka yardım etmeyi sevdiği birisi daha varsa, bu kişi annemdi.

Mutfağa girdiğimizde, Paul tava yemeği için sarımsak kesiyordu. Üstünde öğrencilerinden birinin sene sonu hediyesi olarak ona verdiği bir önlük vardı. Ön tarafında "BİR YEMEK TARİFİ, GÜZEL BİR YEMEKLE SONLANAN BİR ÖYKÜDÜR." – PAT CONROY yazıyordu.

Pat Conroy'un kim olduğunu bilmiyordum. Büyük bir ihtimalle, Paul edebiyat öğretmeni olduğu için bir edebiyatçıydı. Ama bu söz hoşuma gitti çünkü güzel yemekleri severim.

Annabeth bir bıçak aldı. "Brokoliyi keseyim."

Paul ona gülümsedi. Kırçıllı saçları yaz boyunca biraz uzamış ve kıvırcıklaşmıştı ve birkaç günde bir tıraş olmaya başladığı için, annemin ifadesiyle "hoş bir serseri" gibi görünüyordu.

"Kesme tahtasını Athena'nın kızına bırakıyorum," dedi Paul hafifçe eğilip.

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi," dedi Annabeth aynı ciddiyetle.

Annem güldü. "Siz ikiniz çok şirinsiniz."

Paul anneme göz kırptı ve wok tavasının altını açtı. Önceki ilkbaharda Paul Annabeth'e çok zor bir İngilizce ödevinde yardım ettiğinden beri her şeyden önce Shakespeare konusu sayesinde kaynaşmışlardı. Dolayısıyla, birbirleriyle konuştuklarında *Macbeth*'ten sahneler canlandırıyormuş gibiydiler.

"Percy, sofrayı kurar mısın?" dedi annem.

Aslında, bunu sormasına gerek yoktu çünkü sofra kurma işi bana aitti. Beş tane birbirine uymayan pastel renkli tabak. Ben hep mavi olanı alırdım. Kâğıt peçeteler. Çatallar. Bardaklar ve bir sürahi musluk suyu. Abartı bir şey yoktu.

Böyle basit bir geleneğe sahip olmak hoşuma gidiyordu, canavarlarla savaşmakla, ilahi kehanetlerle ya da Yeraltı Dünyası'nın derinliklerinde ölüme yakın deneyimler yaşamakla ilgisi olmayan bir şeydi. Akşam yemeği için bir sofrayı kurmak size sıkıcı gelebilir ama hayatınızda *hiç* sakin geçen bir dönem olmadığında, sıkıcı şeyler size harika gelmeye başlar.

Annem pilav makinesini kontrol etti, sonra buzdolabından bir

kâse marine edilmiş tofu çıkardı. İş yaparken bir şarkı mırıldanmaya koyuldu. Sanırım "Come as You are" isimli bir Nirvana şarkısıydı. Yüzündeki ışıltıdan ve gözlerindeki parıltıdan mutlu olduğunu görebiliyordum. Süzülüyormuş ya da bir anda dans etmeye başlayacakmış gibi hareket ediyordu. Onu öyle görmek yüzüme bir gülümseme konduruyordu.

Annem çok uzun süre aşırı stresli, düşük gelirli, deniz tanrısıyla yaşadığı kısa ilişkiden sonra kalbi kırılmış ve her daim benim için endişelenen, emekleyecek yaşa geldiğimden beri melez çocuğunun canavarlar tarafından kovalanacağından korkan bir anne olmuştu.

Artık Paul'la güzel bir hayatları vardı. Tam her şey yoluna girmişken evden ayrılma tarihim yaklaştığı için biraz hüzünleniyordum ama bu annemin ya da Paul'un suçu değildi. Beni hayatlarına dahil etmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Hem *gerçekten* de üniversiteye gitmek istiyordum. Annabeth ve *herhangi* bir şey arasında bir seçim yapmam gerekseydi, bu bir seçim olmazdı.

Paul tavaya bir diş sarımsak attı. Sarımsak cızladı ve hapşıran bir ejderha gibi buhar çıkardı. (Evet, ejderhaların hapşırdığını görmüştüm). "Sanırım, burası hazır, leydim."

"Geliyorum." Annabeth diğer malzemeleri tavaya dökerken kapı zili çaldı.

"Ben bakarım," dedim ve akşam yemeğine katılacak olan beşinci kişiyi karşılamak üzere kapıya koştum.

Kapıyı açtığım anda, Kıvırcık Çalıdibi elime bir meyve sepeti tutuşturdu. "Çilek getirdim." Burnu titredi. "Yoksa tofu kızartması mı var?"

"Sana da merhaba," dedim.

"Tofu kızartmasına bayılırım!" Kıvırcık etrafımdan dolanıp doğruca mutfağa gitti çünkü neyin iyi olduğunu bilir.

En yakın arkadaşım görünüşünün biraz çılgınca bir hâl almasına izin vermişti. Onun bir satir olduğunu düşünecek olursak gerçekten de çılgın gibi görünüyordu. Boynuzları ve kıvırcık saçları hangisinin daha yükseğe erişeceğini görmek istermiş gibi bir yarışa girmişti. O ana kadar boynuzları öndeydi ama saçları da çok geride kalmamıştı. Keçi ön bacakları o kadar tüylenmişti ki bacaklarını gizlemek için insan pantolonu giymekten vazgeçmişti ama insanların Pus'un her şeyi gizleyen büyüsü sayesinde bacaklarını hâlâ pantolon olarak gördüklerini söyleyerek endişelerimi gidermişti. Birisi ona garip garip bakacak olursa Kıvırcık, "Tarzım spor-şık," demekle yetiniyordu.

Üstünde standart turuncu renkli Melez Kampı tişörtü vardı ve hâlâ toynaklarını gizlemek için özel yapım tenis ayakkabıları giyiyordu çünkü toynaklar hem çok ses çıkarıyordu hem de Pus'u gizlemesi zordu. Sanırım, "spor-şık bir tarz artı tap dansı ayakkabıları" açıklaması pek de inandırıcı olmuyordu.

Annem ona sarıldı ve mutfak tezgâhına koyduğum çilek sepeti için sevinçle teşekkür etti.

"Harika kokuyor!" dedi annem. "Kusursuz bir tatlı!"

"Senenin son hasadı," dedi Kıvırcık üzgün üzgün.

Sanki kamptaki *son* senem olduğunu da düşünüyormuş gibi bana hüzünle gülümsedi. Çoğu melez liseden mezun olduktan sonra -tabii, hayatta kalırsak- sıradan dünyaya atılır. O zamana kadar kendimize bakabilecek kadar güçlü olacağımız düşünülür ve canavarlar artık kolay hedefler olmadığımız için bizi rahat bırakırlar. En azından, teoride böyledir...

"Şimdi su kabağı sezonuna hazırlanmamız gerek," dedi Kıvır-

cık iç çekerek. "Yanlış anlama. Süs için kullanılan su kabaklarını çok severim ama tadı için aynı şeyi söyleyemem."

Annem hafifçe onun omzuna vurdu. "Çileklerin bozulmaması için elimizden geleni yapacağız."

Pilav makinesinin alarmı çaldığı anda Paul tavanın altını kapattı ve üstünden buharlar tüten malzemeleri son bir kez karıştırdı. "Kimler acıktı?"

Sevdiğiniz insanlarla yemek yerken her şeyin tadı daha güzel gelir. *II. Argo*'nun mutfağında arkadaşlarımla paylaştığım bütün yemekleri hatırlıyorum, bir ölüm kalım mücadelesi verdiğimiz savaşlar arasında genel olarak abur cubur yemiş olsak da. Artık evde annemle ve Paul'la yediğim her yemeğin değerini bilmeye çalışıyordum.

Çocukluğumun büyük bir kısmını bir yatılı okuldan diğerine giderek geçirdiğim için, büyüme çağımda hiç aile yemekleri deneyimlememiştim. Eve nadiren geldiğimde ve annemin Kokar Gabe Ugliano'yla evli olduğu zamanlarda, hep birlikte akşam yemeği yemek dehşet verici bir olaydı. Gabe'in pis kokusundan daha kötü olan tek şey lokmalarını ağzını kapatmadan çiğnemesiydi.

Annem elinden geleni yapıyordu. Kokusu peşimdeki canavarları uzaklaştıran Gabe'le yaşamak dahil, her şeyi beni korumak için yapmıştı. Yine de... Zor geçen çocukluğum bu aile zamanlarına daha çok değer vermeme neden olmuştu.

Annemin kitabından söz ettik. Senelerce hayal kurduktan ve zorluklar çektikten sonra ilk romanı ilkbaharda yayımlanacaktı. Kitap anlaşmasından çok para kazanmamıştı ama bir yayımcı ona ciddi ciddi kitabı için *para* ödemişti! Annem o günlerde büyük bir mutluluk yaşıyordu ama bir yandan da kitabı çıktığında neler olacak diye çok endişeleniyordu.

Kıvırcık'ın Toynaklı İhtiyar Heyeti'nde yaptığı işlerden, vahşi doğada gerçekleşen felaketleri incelesinler diye satirleri dünyanın dört bir yanına yollamasından da konuştuk. Heyetin o günlerde uğraşması gereken pek çok sorun vardı.

Nihayet, Kıvırcık'a okuldaki ilk günümden ve tanrılardan almam gereken üç tavsiye mektubundan söz ettim.

Yüzünde bir panik ifadesi belirdi ama hemen toparlandı. Daha dik oturup keçi sakalına bulaşan pirinç tanelerini silkeledi. "O hâlde bu görevleri birlikte yaparız!"

Ne kadar derin bir oh çektiğimi belli etmemeye çalıştım. "Kıvırcık, bunu yapmana..."

"Dalga mı geçiyorsun?" Annabeth'e sırıttı. "Sadece üçümüzün görevlere gitme şansı mı? Tıpkı eski günlerdeki gibi. Üç Silahşorlar!"

"Powerpuff Kızları," dedi Annabeth.

"Shrek, Fiona ve Eşek," dedim.

"Bir dakika," dedi Kıvırcık.

"Bana uyar," dedi Annabeth.

Paul kadehini kaldırdı. "Canavarlar neye uğradıklarını şaşıracaklar. Üçünüz dikkatli olun yeter."

"Her şey yolunda gidecek," dedi Kıvırcık ama sol gözü seğirmeye başladı. "Hem haberlerin tanrılar arasında yayılması biraz zaman alır. İlk görev talebi gelene kadar büyük bir ihtimalle aradan haftalar geçer!"

BÖLÜM DÖRT

YAKIŞIKLI BİR TANRIYI SMOOTHIE İÇMEYE GÖTÜRÜYORUM

İlk talep ertesi gün geldi.

En azından, bütün derslerime girebilmiştim. Matematiği sağ salim atlattım, İngilizce dersinde gözlerimi açık tutabildim, etüt odasında biraz şekerleme yaptım (en sevdiğim ders saati buydu) ve yedinci ders saatinde yüzme takımıyla tanıştım. Koç ilk yüzme takımı toplantısının perşembe günü olacağını söyledi. Suyun altında nefes almamayı, Mach 5 jileti hızında yüzmemeyi ya da havuzdan kuru çıkmamayı hatırladığım sürece sorun değildi. Bu tür şeyler insanların bana garip garip bakmasına neden oluyordu.

Okuldan sonra Himbo Juice'ta Annabeth ile Kıvırcık'la buluşmaya gidene kadar bir tanrı bana bulaşmadı.

F treninde otururken, üstüme birisinin gölgesi düştü. "Sana eşlik edebilir miyim?"

Başımın dertte olduğunu anında anladım. Metroda kimse mecbur kalmadıkça konuşmazdı. Özellikle de yabancılarla. Kimse size eşlik edip edemeyeceğini sormazdı. İnsanlar sadece boş buldukları yerlere sığışmaya çalışırlardı. Oturduğum alan da neredeyse boştu.

Karşımdaki genç adam yirmi yaşlarında görünüyordu. Kısacık kesilmiş siyah saçları, iri kahverengi gözleri ve bronz bir teni vardı. Dizleri yırtık bir blucin ve daracık siyah bir tişört giymiş, farklı

altın takılar takmıştı: yüzükler, küpeler, kolye, hızma, bilezikler. Çizmelerinin bağcıkları bile simliydi. Bir Madison Caddesi butiğinin reklamından fırlamış gibiydi: *Bizim takılarımızı satın alın ve bu adama benzeyin!*

Burnuma hafif bir tıraş losyonu kokusu geldi: Karanfil ve tarçın karışımı bir kokuydu. Gözlerimin sulanmasına neden oldu.

Yine bir şey dedi.

"Efendim?" dedim.

Yanımdaki koltuğu işaret etti.

"Ha. Şey..."

"Teşekkürler." Fazla tatlı olan tıraş losyonu kokusu arasında oturdu ve etrafımızdaki altı diğer yolcuya baktı. Bir köpeği çağırıyormuş gibi parmaklarını şaklattığında insanlar donakaldılar. Gerçi aradaki farkı anlamak zordu.

"Evet." Manikürlü ellerini dizlerine dayayıp gülümseyerek yan yan bana baktı. "Percy Jackson. Memnun oldum."

"Hangi tanrısın?"

Dudaklarını sarkıttı. "Bir tanrı olduğumu nereden çıkardın?"

"Şanslı bir tahminde bulundum."

"Hımm. Ben de göze batmamak için bu kadar uğraştım. *Giysi* bile giydim."

"Çabanı takdir ettim. Gerçekten."

"Büyük sürprizim mahvoldu. Ben Ganimedes, Zeus'un sevgili sakisiyim ve yardımına ihtiyacım var. Ne dersin Percy Jackson?"

Tren tiz bir ses çıkararak inmem gereken istasyonda durdu. Annabeth ve Kıvırcık beni bekliyor olmalıydı.

"Himbo Juice'u sever misin?" dedim.

Tanrılarla çeşitli görüşmeler yapmıştım ama ilk kez birini bir smoothie barına götürecektim. İçerisi tıklım tıklımdı. Neyse ki

Annabeth ve Kıvırcık her zaman oturduğumuz köşedeki masada oturmayı başarmışlardı. Annabeth bana el salladı ama peşimden gelen bronz tenli adamı görünce kaşlarını çattı.

"Siparişimizi verdik," dedi ikimiz onların karşısına otururken. "Yanında bir arkadaşını getireceğini bilmiyordum."

"Kıvırcık'ın siparişi!" dedi tezgâhtaki garson. Himbo Juice'ta çalışan çoğu adam gibi iri yarı ve kaslıydı, üstünde fanila benzeri bir tişört vardı ve gülümsediğinde göz kamaştıran bembeyaz dişlerini sergiliyordu. "Bir Fiji Fro-Yo, bir Huysuz Denizci ve bir Altın Kartal!"

"Bir kartal mı! Nerede?" diye cıyakladı Ganimedes masanın altına gizlenmeye çalışarak.

Annabeth ve Kıvırcık şaşkınlıkla bakıştılar.

"Ben gidip içeceklerimizi alayım," dedi Kıvırcık. Koşar adımlarla tezgâha gitti.

"Altın Kartal bir smoothie ismi," dedi Annabeth, hâlâ masanın altına eğilmiş bir yaprak gibi titreyen Ganimedes'e.

Tanrı temkinli bir tavırla doğruldu. "Ben... Benim kartallarla ilgili çözümlenmemiş bir travmam var."

"Sen Ganimedes olmalısın," dedi Annabeth.

Tanrı kaşlarını çattı. Tişörtüne baktı. "Üstümde bir isim etiketi falan mı var? Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir kere çok yakışıklısın," dedi Annabeth.

Bunu duyan tanrı biraz keyiflenir gibi oldu ama benim keyfim kaçtı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Ganimedes tanrıların en güzelidir," diye devam etti Annabeth. "Afrodit'le birlikte tabii."

Ganimedes bu kıyaslamayı düşünüyormuş gibi başını salladı.

"Tamam, bunu kabul edebilirim sanırım."

"Eskiden ölümlüydün," dedi Annabeth. "O kadar güzeldin ki Zeus bir kartala dönüşüp seni kaçırdı ve Olimpos'a götürdü."

Ganimedes irkildi. "Evet. Uzun zaman önceydi ama hâlâ üzücü bir öykü."

Kıvırcık bir smoothie tepsisiyle geri geldi. "Sana bir Engin Çayır aldım," dedi Ganimedes'e. "Umarım seversin. Ne kaçırdım?"

"O, bir tanrı," dedim.

"Bunu *biliyorum*. O, Ganimedes."

"Bunu nereden..." Ganimedes birden sustu. "Neyse."

"Ganimedes'in neden beni aradığını öğrenmek üzereydik," dedim.

Kıvırcık herkese içeceğini verdi. Elbette, Huysuz Denizci benimkiydi; elmalı, muzlu ve bir parça tuzlu karamelli bir smoothie'ydi. Fiji Fro-Yo, Kıvırcık'ınkiydi. Altın Kartal da Annabeth'inkiydi. İçinde zerdeçal, zencefil, Hindistan cevizi sütü ve sanki ihtiyacı varmış gibi beyne iyi gelen bir sürü malzeme vardı.

Ganimedes düşünceli bir ifadeyle Engin Çayır'ını karıştırırken sanki birden pençeleri çıkabilirmiş ve onu yakalayıp kaçırabilirmiş gibi Annabeth'in smoothie'sine bakıyordu. "İlan panosunda reklamını gördüm," dedi. "Bana... Doğru olmayacak kadar iyi geldi."

"Teşekkürler?"

"Yapmam gereken tek şey sana bir tavsiye mektubu yazmak mı?"

Dilimin ucuna kadar gelen birkaç şeyi söylememek için kendimi zor tuttum: *Bahşiş vermen güzel olurdu. Aslında, ücretlerimiz sabit değil.* "Anlaşma böyle. Peki, ne *yapmam* gerekiyor?"

"*Bizim* ne yapmamız gerekiyor?" dedi Annabeth ve Kıvırcık araya girerek.

Ganimedes smoothie bardağının kapağındaki pipetini sıktı. O sesten nefret ederim. "Bunun *kesinlikle* aramızda kalacağından emin olmam gerek," dedi sesini alçaltarak. Endişeyle etrafına bakındı ama kimse bizimle ilgilenmiyordu. "Başka kimseye anlatamazsınız. Anlaşıldı mı?"

"Gizlilik bizim işimizdir," dedi Kıvırcık. Bir keresinde avazı çıktığı kadar bağırırken bir çift uçan ayakkabıyla Medusa'ya pike yapmıştı.

Ganimedes biraz daha dik oturdu. "Olimpos Dağı'ndaki sorumluluklarımla ilgili neler biliyorsunuz?"

"Sen tanrıların sakisisin," dedi Annabeth.

"Keyifli bir iş olmalı," dedi Kıvırcık hayallere dalmış gibi. "Ölümsüzlüğe ve ilahi güce sahipsin ve yapman gereken tek şey içki servis etmek mi?"

Ganimedes kaşlarını çattı. "Korkunç bir iş."

"Evet, korkunç olmalı," diye başını salladı Kıvırcık. "Onca... İçkiyi hazırlamak..."

"Sadece ziyafetlerde içki servis etmek sorun değildi," dedi Ganimedes. "Ama artık siparişlerimin yüzde doksanını ben götürmek zorundayım. Ares nektarını savaş alanına ister. Afrodit her zamanki gibi on beş dakika içinde ya da daha kısa sürede ezilmiş buzla karışık maraska kirazlı içeceğini Helsinki'deki bir saunaya ister. Hephaistos... Ondan söz etmeyeyim bile. Bu esnek ekonomi beni mahvediyor."

"Tamam. Nasıl yardımcı olabiliriz?" dedim.

Sipariş teslim işini bana yıkacağından ve dünyanın dört bir yanına içecek servisi yapmak zorunda kalacağımdan korktum.

"Ofisimin en önemli sembolü..." dedi Ganimedes. "Ne olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?"

Bunun şaşırtmacalı bir soru olabileceğini düşündüm. "Tanrıların sakisi olduğuna göre... Bir kupa mı?"

"Sıradan bir kupa değil!" diye bağırdı Ganimedes. "Tanrıların kadehi! En güzel içeceğin kadehi! Zeus'a layık tek kadeh! Ama..."

"Ha," dedi Annabeth. "Kaybettin, değil mi?"

"Kaybolmadı," dedi Ganimedes üzgün üzgün. "Kadehim çalındı."

BÖLÜM BEŞ

ÇOK YAKIŞIKLI OLDUĞU İÇİN HERKES GANİMEDES'TEN NEFRET EDİYOR

Ganimedes elleriyle yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Annabeth ile Kıvırcık'a baktım ama ağlayan bir tanrıyı nasıl teselli edebileceğimizle ilgili olarak en az benim kadar tereddütlü görünüyorlardı. Hafifçe tanrının omzuna vurdum. "Üzülme, üzülme."

Bunun bir faydası olmadı.

Himbo Juice çalışanlarından biri yanımıza gelip hafifçe gülümsedi. "Smoothie'nizde bir sorun mu var, efendim? Size başka bir şey getirebilirim."

"Hayır." Ganimedes burnunu çekti. "Sadece..." Şöyle bir içeceklerimizi işaret etti. "Masada bu kadar çok bardak görmeye tahammül edemiyorum. Daha çok erken. Çok erken."

Garson gergin bir şekilde kaslı kollarını esnetip masadan uzaklaştı.

"Biliyor musun," dedi Kıvırcık, "Melez Kampı'ndaki çocuklar harika el işi projeleri yapıyorlar. Büyük bir ihtimalle sana yeni bir kadeh yapabilirler."

Tanrı başını salladı. "Aynısı olmaz."

"Ya da geri dönüştürülebilir malzemelerden yapılan tek kişilik kupalara göz atabilirsin."

"Kıvırcık, o özel kadehini istiyor," dedi Annabeth onu azarlar gibi.

"Ben sadece tek kişilik kupaların daha hijyenik olabileceğini söylüyorum. Bütün tanrıların aynı kadehten içmesi mi?"

"Kadehin çalındığını söyledin," dedim. "Kimin çaldığını biliyor musun?"

Ganimedes kaşlarını çattı. O anda ilk kez gözlerinde tanrıların gazabını gördüm, yakışıklılıktan ve pahalı mücevherlerden çok daha fazlası olduğuna dair bir işaretti bu.

"Aklımda birileri var," dedi. "Ama önce bunun aramızda kalacağına söz vermelisiniz. O kadeh içeceklerin tanrılar için lezzetli olmasını sağlıyor. Ama bir *ölümlünün* eline geçerse... O kadehten bir yudum alması bile ölümsüz olmasını sağlar."

Birden Huysuz Denizci içeceğim bana o kadar da özel gelmedi. Aklımdan ilk olarak tesadüfi bir şekilde kadehi bulan ve o kadehten bir şey içen herkesin ölümsüz olacağı geçti. AL kafeteryasında balık kroket servis eden kötü bakışlı kadın. Birinci Cadde'deki Bay Mutlu Dondurma dükkânının önünden her geçtiğimde bana dondurma almam için bağıran adam. Kafede hep başkalarının önüne geçen ve her siparişin kendisine ait olduğunu sanan Wall Street borsacısı.

Geçmiş deneyimlerimden bu dünyanın ihtiyacı olan son şeyin daha fazla tanrı olduğunu biliyordum.

Aklımdan geçen ikinci şey şuydu: Neden tanrılar büyülü eşyalarını kaybedip duruyorlardı? Bu, onlar için bir görev tanımı gibiydi: 1) bir tanrı ol, 2) havalı sihirli bir eşya edin, 3) bunu kaybet ve 4) bir melezden bunu bulmasını iste. Belki de kedilerin masadan bir şeyleri aşağı atmaktan hoşlandığı gibi onlar da bundan keyif alıyorlardı.

Sonraki düşüncem de şuydu: "Madem o kadar güçlü bir kadeh, bizim bulup getirebileceğimizi nereden biliyorsun?"

Ganimedes dikkatle bana baktı. "Başka kimseye güvenemem! Sen zaten geçmişte ölümsüzlüğü reddettin Percy Jackson."

Bunu sanki yaban mersinli bir pizza sipariş etmek gibi çok saçma bir şey yapmışım gibi söylemişti. (Aslında, düşününce... Fena olmayabilir.)

Haklıydı, bir kere ölümsüzlüğü reddetmiştim. Birkaç sene önce Olimpos Dağı'nı Titanlardan kurtardığımda, Zeus bana ufak bir tanrılık önermişti (bunun bazı şartları ve kısıtlamaları olabilirdi). Ama ben sistemik değişimi seçmiştim. Tanrılardan melez çocuklarıyla ilgilenmelerini istemiştim.

Bu da tanrılarla kediler arasında bir başka ortak yandı.

Yeni numaralar öğrenmekte pek başarılı değillerdi.

"Tamam," dedim tanrıya. "Kesinlikle aramızda kalacak."

"Ya onlar?" dedi Kıvırcık ile Annabeth'i işaret ederek.

"*Onlar* sır saklamasını bilirler," dedi Annabeth. "Boşboğazlık asla iyi bir strateji değildir."

"Kesinlikle," dedi Kıvırcık.

"Onlar benim en yakın arkadaşlarım," dedim. "Bana güvendiğin kadar onlara da güvenebilirsin."

Düşününce... Yoruma biraz açık bir yanıt vermiştim ama Ganimedes'in omuzları gevşedi. Altın yüzüklü parmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Tamam," dedi. "Olimpos'ta birisinin beni utandırmaya, Zeus'un önünde küçük düşürmeye çalıştığından şüpheleniyorum. Zeus kadehimi kaybettiğimi duyarsa..." Ürperdi. "Hayır. Onu bulmam gerek."

"Düşmanların var mı?" diye sordum. Tanrıların sakisinin başkalarını kızdırabileceğini düşünmek zordu.

"Tabii ki var," dedi. "Birincisi, Hera. Zeus beni Olimpos'a

kaçırdığından beri benden nefret ediyor. Çünkü Zeus bana hep iltifat ediyor, ne kadar yakışıklı olduğumu, sarayı ne kadar neşelendirdiğimi söylüyordu. Hera'dan daha güzel bacaklarım olması *benim* suçum değil."

Annabeth yüzünü buruşturdu. "Umalım da kadehi çalan kişi Hera olmasın."

"Yok..." Ganimedes smoothie'sine baktı. "Büyük bir ihtimalle o değil. Böyle bir şey yapmaya tenezzül etmez."

Bundan çok emin değildim. Hayatımı altüst etmek tanrıların kraliçesi için tenezzül edilecek bir şeyse, kadeh çalmış olabileceği ihtimalini göz ardı edemezdim.

"Ama başkaları da var," dedi Ganimedes. "Aslında, Olimpos'ta herkes benden nefret ediyor çünkü aralarına sonradan katıldım. Ben bir anda ortaya çıkan, ölümsüzlük bahşedilen bir gencim. Bana altın avcısı diyorlar! Buna inanabiliyor musunuz?"

Üstündeki dokuz kiloluk altın mücevherlere bakmamaya çalıştım. "Şüphelendiğin birisi var mı?"

Garsonlardan biri bir casus olabilirmiş gibi etrafına bakındı. Bize biraz eğilmemizi işaret etti.

"Saki olmadan önce, benim işimi yapan iki tanrıça vardı. İlki Hebe'ydi. İkincisi de İris'ti."

Haberci İris'le tanışmıştım. Zaman zaman her melez onu gökkuşağı mesajları yollaması için onu çağırırdı -bunlar bizim görüntülü arama versiyonumuzdu- ama onun California'daki organik ürünler satan dükkânını ziyaret ettiğimi de hatırlıyordum. O deneyimden sonra sinüslerimde geçmesi iki hafta süren bir paçuli yanığı kalmıştı.

Kıvırcık höpürdeterek Fiji Fro-Yo'sunu içti. "İris kadeh çalmayacak kadar havalı bir tanrıça bence."

"Olabilir," dedi Ganimedes kaşlarını çatarak. "Ama Hebe..."

Onu tanımıyordum. Kampta bir kulübesi vardı -yenilerden biriydi- ama görev bingo kartımda hiç olmamıştı.

"Gençlik tanrıçası," dedi Annabeth. Boş boş baktığımı fark etmiş olmalıydı. "Ama Ganimedes sen sonsuz gençliğe ve güzelliğe sahipsin. Seni neden utandırmak istesin?"

"Hah, onu tanımıyorsunuz," dedi Ganimedes. "Eskiden ziyafet masasında her içki servis ettiğimde, yanından geçerken, '*Dök, dök*,' diye fısıldardı. Çok çocukça bir davranış."

Kıvırcık omzunu silkti. "Hebe gençlik tanrıçasıysa..."

"Bu, bir mazeret değil! Artık olgunlaşması gerek!" dedi üç bin yaşındaki yirmili yaşlarındaki tanrı.

"Peki," dedim. "Kadehi onun çaldığına dair elinde bir kanıt var mı?"

"Kanıt mı?" diye ofladı. "*Sana* bu yüzden ihtiyacım var. Siz kahramanlar parmak izi almak için toz falan serpip DNA örneklerini incelemez misiniz?"

"Sanırım, aklından *CSI* geçiyor. Ama tamam, araştırmaya Hebe'yle başlarız. Sonra İris'e geçeriz."

"Tamam." Ganimedes içeceğini yudumladı. "Hımm. Fena değilmiş. Belki kovulup tekrar bir ölümlü olduğumda, gelip burada çalışabilirim."

"Burada harika bir garson olurdun," dedi Annabeth. "Peki, kadeh ne kadar zamandır kayıp?"

Ganimedes biraz düşündü. "Bir yüzyıldır."

"Bir *yüzyıldır* mı?!" dedim.

"Bir hafta da olabilir." Ganimedes burnunu sıktı. "Zaman dilimlerini hep karıştırıyorum. Çok uzun zaman olmadı. Şu ana kadar paket siparişleri idare etmeyi başardım. Diğer tanrılar tek kulla-

nımlık bardaklar bekliyorlar. Ama bir sonraki ziyafete kadar esas kadehimi bulamazsam, herkes durumu fark eder. Rezil olurum!"

"Bir sonraki ziyafet ne zaman?" diye sordu Kıvırcık. (Kıvırcık ziyafetlere bayılır.)

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Ganimedes. "Zeus'un sağı solu belli olmaz! Yirmi sene sonra da bir ziyafet düzenleyebilir, yarın da. Esas sorun bu haber duyulmadan kadehi almam!"

Sert bir ifadeyle öne eğildi. "O tanrıçaları sorguya çekin. Bakalım neler biliyorlar. Ama onları *kızdırmayın*. Sizi benim yolladığımı *söylemeyin*. Bir de sakın kadehimin çalındığını ağzınızdan *kaçırmayın*."

"Onları sorguya çekmek kolay olmayacak," dedi Annabeth. "Bu tanrıçaların nerelerde takıldığını biliyor musun?"

Kedimi Kuzey Kutbu ya da Dış Moğolistan gibi bir yanıt duymaya hazırladım. Dünyanın dört bir yanında görevler yapmak için izin alacak olsaydım, üniversite tavsiye mektuplarının bir anlamı kalmazdı. Liseden asla mezun olamazdım.

"Olimpos Dağı'ndan fazla uzaklaşmazlar," dediğini duyunca rahatladım. "Yani, Manhattan'dan. Buralarda bir yerde olmalılar." Sanki Manhattan'ın tamamını aramak zor olamazmış gibi elini salladı. "Benim için bunu yaparsan, sana bir mektup yazarım Percy Jackson!"

Kulağa büyük bir ödül gibi gelmiyordu. Ama tanrılar genellikle bir şeyler ister, karşılığında hiçbir şey teklif etmezlerdi. *Cömert Ağaç* filmindeki şu şımarık çocuk gibi.

(Konu bundan açılmışken, bir ağaçla ilgili olduğu için hoşuna gideceğini düşünerek asla bir satire yaş gününde bir kitap hediye etmeyin. Satir ağlamaya başlar ve size vurur. Deneyimlerime güvenerek söylüyorum.)

"Bu tavsiye mektubu *olumlu* olacak mı?" dedim her ihtimale karşın. "Altına imzanı atacak mısın?"

Ganimedes kaşlarını çattı. "İyi pazarlık ediyorsun ama tamam! Şimdi, öfkelenmeden hemen gidiyorum!"

Parıldayan bir toz bulutu arasında ortadan kayboldu. Büyülü olaylarda her zaman olduğu gibi, etrafımızdaki ölümlüler hiçbir şey fark etmediler. Belki de sadece kusursuz smoothie'yi keşfettiğini ve bir aydınlanma yaşadığını düşünmüşlerdi.

"Peki." Tuzlu Denizci'mden bir yudum alıp herhangi bir pişmanlık belirtisi var mı diye arkadaşlarıma baktım. "Eğlenceli olacak. Nereden başlayacağımıza dair bir fikri olan?"

"Ne yazık ki evet," dedi Kıvırcık. "Ama önce içeceğimi bitireyim. Güç toplamamız gerek."

BÖLÜM ALTI

ÇÜNKÜ MEYANKÖKÜ

Şöyle bir zorlukla karşı karşıyaydım: Uzun bir okul gününü tamamlamam (aslında, zorluğun tamamı bu olabilirdi) ve sonra eve döndüğümde -tabii, *dönebilirsem*- birkaç saat matematik ve fen ödevi yapmam gerektiğini bilerek bir tanrıçayı bulmak için bir göreve gitmek zorundaydım.

Şehir merkezine giderken keyfim iyice kaçmıştı ve nedeni Huysuz Denizci içeceği değildi.

Kıvırcık bizi doğruca Times Meydanı'na götürdü. Orası Manhattan'ın en gürültülü, en kalabalık ve turist dolu bölgesiydi. Mümkün olduğunca oraya gitmekten kaçınırdım ve doğal olarak genellikle bir canavarla savaşmak, bir tanrıyla konuşmak ya da iç çamaşırımdan bir reklam panosunda sarkmak için kendimi oraya çekilirken bulurdum. (Uzun hikaye.)

Kıvırcık benim dönüp bakmadan önünden geçeceğim bir vitrinin karşısında durdu. Yarım blok boyunca bütün vitrinler folyoyla kaplıydı. Genellikle, kapanmış ya da çok şüpheli yerler böyle yapardı. Sonra girişin üstündeki devasa elektronik tabelaya baktım. Oranın önünden defalarca geçmiş olabilirdim ama tabela hiç dikkatimi çekmemişti. Times Meydanı'nda bütün elektronik ekranlar birbirine karışıyordu.

"Olamaz," dedim.

Annabeth başını salladı. "*Ciddi ciddi* dükkânına Hebe'nin

Korkunç Şekerlemeleri ismini mi vermiş?"

"Öyle sanırım," dedi Kıvırcık iç çekerek.

"Sen burayı nereden biliyordun?" diye sordum.

Yanakları kızardı. "Burada şu muhteşem meyankökü çubuk şekerlerinden satıyorlar. Kokusunu hissetmeden önünden geçmek mümkün değil!"

Dükkânın iç kısmını göremiyordum. Burnuma herhangi bir koku da gelmiyordu. Gerçi benim burnum bir satir kadar meyankökü kokusunu alamazdı. Bu koku keçi insanlar için kedi nanesi gibi bir şeydi.

"Burası bir şeker dükkânı mı o hâlde?" dedi Annabeth.

"Hayır, daha çok..." Kıvırcık başını yana eğdi. "Aslında, size göstermem daha kolay olur."

Bir tanrıçanın inine girmenin çok iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama Kıvırcık kapıyı açtı ve peşinden içeri girdik. Nedeni meyanköküydü sanırım.

İçerisi... Bunu en iyi 1990'ların en klişe eğlence merkezlerinin birleşip bir şeker dükkânı doğurması gibi hayal edebilirsiniz. Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri öyle bir yerdi.

Sıra sıra Skee-Ball oyunu makinesi aksiyona hazır bir şekilde bekliyordu. Bir düzine kadar *Dance Dance Revolution* platformunun ışıkları yanıp sönüyor, bizi boogie yapmaya davet ediyordu. İsmini duyduğum ve onlarca da duymadığım eğlence salonu oyunu yan yana geniş, loş aydınlatmalı depoya dizilmişti ve orayı ışıldayan bir labirente dönüştürmüştü. (Bu arada, *labirent* sözcüğünü asla hafife almam.)

İleride dilediğiniz kadar şeker doldurabileceğiniz torbaları temin edebileceğiniz makineler olan bir şeker istasyonu ve renkli şekerlemelerle dolu kocaman kovalar vardı.

Deponun diğer tarafındaysa piknik masalarının ve robot iguanaların müzik enstrümanları çaldıkları bir sahnenin bulunduğu bir kafeterya vardı.

Bir ev büyüklüğünde bir top havuzu, kocaman bir hamster oyuncağını andıran bir tırmanma aleti, bir çarpışan araba parkuru ve ödül olarak kocaman pelüş oyuncaklar veren bir bilet değiş tokuş istasyonu vardı.

İçerisi pizza, gevrek ve sanayi tipi temizlik deterjanı gibi kokuyordu. Dahası, *tıklım tıklım* ailelerle doluydu.

"Şimdi anladım," dedi Annabeth ürpererek. "Burası *gerçekten* de ürkütücü bir yer."

"Buraya birkaç kere geldim." Kıvırcık'ın yüzünde endişe ve açlık karışımı bir ifade belirmişti... Aslında, yüzünde genellikle o ifade olurdu. "Buranın arka çıkışını asla bulamadım."

Her şeyden habersiz etrafta koşturan çocuklara ve büyük bir ihtimalle kendi çocukluklarından hatırladıkları oyunları heyecanla oynayan ebeveynlere baktım.

"Tamam," dedim yavaş yavaş ön kapıya yaklaşarak. "Burası bana Lotus Kumarhanesi'ni hatırlatıyor... *Düşük bütçeli* bir versiyonu gibi ama oraya benziyor..."

Ne demek istediğimi açıklamama gerek yoktu. Seneler önce, gitmemeniz için bin tane neden sunan bir Vegas kumarhanesine hapsolmuştuk. Zar zor kaçabilmiştik.

"Bir tuzak değil," dedi Kıvırcık. "En azından, ben daha önce geldiğimde çıkmakta zorlanmadım. Bu aileler... Gelip gidiyorlar. Zamanda hapsolmuş gibi değiller."

Haklıydı. İspanyol paça pantolon giymiş ya da saçlarını 1950'lerin modellerine göre kestirmiş kimse görmüyordum. Bu, iyiye işaretti. Kolları ödül olarak kazandıkları peluş hayvanlarla dolu bir

aile yanımızdan geçti ve hiçbir sorun yaşamadan dışarı çıktı.

"O hâlde... Aldatmaca ne?" dedi Annabeth. "Hep bir aldatmaca vardır."

Evet anlamında başımı salladım. Daha önceden hiçbir Yunan tanrısı, canavar ya da ölümsüz bir varlık tarafından işletilen ve olumsuz bir yanı olmayan bir iş yeri görmemiştim. Bir yer ne kadar ilginç görünürse o kadar tehlikeli demekti.

"Bilmiyorum," dedi Kıvırcık. "Genellikle, sadece meyanköku şekerlerinden alıp çıkarım. Pek göze batmamaya gayret ederim."

Orayı küle dönüştüreceğimden ve dikkatleri üstümüze çekeceğimden korkmuş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. Açıkçası, böyle yapması beni incitti. Sırf geçmişte bazı yerleri küle dönüştürmüş, havaya uçurmuş ve gittiğim her yerde feci felaketlere neden olmuş olmam... *Tamamıyla* sorumsuz birisi olduğum anlamına gelmiyordu.

"Hebe'nin burada olduğundan emin misin?" dedim.

"Hayır ama..." Omuzlarını oynattı. "Hani yakınlarda bir tanrı olduğunda ama onu göremediğinde ensende bir sürü bok böceği varmış gibi hissedersin ya?"

"Bu hissi bildiğimi söyleyemem..." dedim.

"Ayrıca, *bok böceği* ifadesi çok garip," dedi Annabeth.

Kıvırcık ensesindeki bok böceklerini kovuyormuş gibi yaptı. "Her neyse, şu anda öyle hissediyorum. Personele Hebe'nin burada olup olmadığını sorabiliriz. Birisini bulabilirsek tabii."

Eğlence alanına girdik. Tükenmez kalem-kılıcım Dalgakıran'ı çıkarmaya hazır bir şekilde elimi yanımda tuttum ama ilkokul çağında görünen çocuklardan ve video oyunu meraklılarından başka savaşacak kimse yokmuş gibiydi. Robot iguana müzik grubunun banço süngülü tüfekleriyle bize saldırmalarını bekledim

ama programlanmış şarkıları çalmaya devam ettiler.

"Aman tanrılarım," dedi Annabeth. "Stackers oyunu. Bunu ta şeyden beri oynamadım..."

Düşüncelere daldı. Yedi yaşından beri Melez Kampı'nda olduğu için, *çok* eski bir anısını hatırlamış olmalıydı. Bir bloğu diğerinin üstüne koyduğunuz bir oyunu sevmesi bana mantıklı geldi. Annabeth bir şeyler inşa etmeye ve mimariye bayılırdı.

Şeker istasyonuna yaklaşırken, karnıma bir ağrı saplandı. Aç olduğumdan değil ama koku bana annemin eski iş yeri Sweet on America'yı hatırlatmıştı. Eskiden yazları oraya gider, insanların şekerleme seçmelerine yardım edişini izlerdim. Sanırım, zor bir işti ve ücreti yüksek değildi ama annem insanları hep gülümsetirdi. İnsanlar doğru şekerleme karışımıyla ve mutlu bir şekilde oradan çıktıkları için, annemin bir süper kahraman olduğunu düşünürdüm.

Elbette, birçok nedenden dolayı benim için hâlâ bir süper kahramandı. Ama yedi, sekiz yaşlarındayken şeker satan bir anneniz olması, size dünyanın en havalı şeyi gibi gelir. Eve geldiğinde bana ücretsiz aldığı örnekleri getirirdi ve orada eskiden sevdiğim bütün şekerleme türleri vardı: yaban mersinli deniz tuzlu bonbonlar, mavi renkli ekşi yumuşak şekerlemeler... Hepsi vardı. Dilimin kalıcı olarak mor kalmamış olması bir mucizeydi. Kıvırcık bana Paul'un kravat askısını hatırlatan rengârenk çubuk meyankökü şekerlerini kokladı. (Paul okula giderken havalı kravatlar takmaktan hoşlanır. Öğrencilerini uyanık tuttuğunu söyler.)

Yanımızdan kıkırdayarak, eskiden en sevdikleri şekerleri ve oyunları hatırladıkları için gözleri dolmuş olan bir grup yetişkin geçti.

"Bu, bir nostalji tuzağı," dedim. "Burası insanlara çocukluklarını satıyor."

Annabeth de bana hak vererek başını salladı. Bakışları herhangi bir tehdit olup olmadığını görmeye çalışıyormuş gibi eğlence merkezinde gezindi. "Mantıklı ama birçok yer nostalji satar. Çok da kötü bir şey sayılmaz doğrusu."

Yanımızdan üstünde Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri yazan parlak mavi bir polo gömleği ve aynı renkte bir şort olan bir görevli geçti. Elindeki kâğıt ödül bileti koçanını inceliyordu.

"Affedersiniz, hanımefendi?" Annabeth kadının koluna dokununca, kadın irkildi.

"Ne var?" dedi kadın aksi bir tavırla.

Birden, onun bir çocuk olduğunu fark ettim. Pembe tokalarla tutturduğu düz siyah saçları, asık sevimli bir yüzü ve üstünde SPARKY, MÜDÜR yazan bir isim etiketi vardı. Dokuz yaşından büyük görünmüyordu.

"Affedersiniz." Sparky nefesini çekti. "Bozuk para makinesi yine bozulmuş ve bu biletleri... Her neyse, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Acaba tanrıların büyülü iş yerleri için çocuk işçi kanunları var mı diye merak ettim. Varsa, gençlik tanrıçasının bu yasalara uymadığı belliydi.

"Hebe'yi arıyoruz," dedim.

"Sorun kusurlu bir oyun için para iadesi..."

"Değil," dedim.

"Küflü pizzaysa..."

"Değil. Ayrıca, iğrenç."

"Küfe bağlı," diye mırıldandı Kıvırcık.

"Sadece sorumlu tanrıçayla görüşmek istiyoruz," dedi Annabeth. "Acil bir durum."

Sparky önce kaşlarını çattı ama sonra yanıt verdi. "Atlama kayalığını geçin, kümesten sola sapın."

"Atlama kayalığı mı?" dedim.

"Kümes mi?" dedi Kıvırcık.

"Karaoke barındadır." Sparky bu tatsız bir gerçekmiş gibi burnunu kırıştırdı. "Merak etmeyin. Sesini duyarsınız."

Ödül bileti koçanıyla hızla uzaklaştı.

Annabeth ile Kıvırcık'a baktım. "Gerçekten de... Onu bulabilmek için bir karaoke barı mı inceleyeceğiz?"

"Benimle 'Shallow' şarkısında düet yapabilirsin," dedi Annabeth.

"İnan ki yapmamı istemezsin."

"Ay, bilemiyorum." Hafifçe kolumu sıktı. "Romantik olabilir."

"Ben yürümeye devam ediyorum," dedi Kıvırcık. Büyük bir olasılıkla en doğru karar buydu.

Atlama kayalığını bulduk: İki katlı bir bina yüksekliğinde, sahte taşlardan yapılmış, şüphe yaratacak kadar bulanık suyla dolu bir havuza atlanan bir yerdi. Birkaç çocuk sürekli olarak bunu yapıyordu: Suya atlıyor, hızla sudan çıkıyor, tekrar kayalığın tepesine tırmanıyor ve tekrar atlıyordu. Bu arada, ebeveynleri yakınlardaki *Space Invaders* oyununa dalmışlardı.

Poseidon'un oğullarından biriydim ama bana ne kadar yüksek bir miktar teklif etseniz de o havuza atlamazdım. Küçük çocukların içinde oyun oynadığı kapalı bir havuz mu? Yok, kalsın. Yine de etrafa su sıçratmam gerekirse diye havuzun yerine dikkat ettim.

Ben kısıtlı becerileri olan birisiyim. Suyla, bir kılıçla ya da iğneleyici sözlerle bir şey yapamazsam, resmen savunmasızım demektir. Aklımda her zaman iğneleyici sözler vardır. Tükenmez kalem-kılıcım her daim cebimdedir. Bir de suya erişimim vardı. Yani, mümkün olduğu kadar hazırlıklıydım.

Kümesi geçtik... Oranın kadınların bekarlığa veda partisi gibi

özel bir aktivite alanı için bir lakap olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle değildi. Gerçek bir kümesti. Eğlence salonunun orta yerinde ayaklıkların üstünde kırmızı bir kulübe duruyordu ve etrafı kümes teliyle çevrilmişti. Yerde bir düzine kadar tavuk ve sapsarı tüylü birkaç minik civciv yemleri gagalıyor, gıdaklıyor ve bildiğimiz tavuk gibi davranıyorlardı.

"Neden?" dedim.

"Hebe'nin kutsal hayvanı," dedi Annabeth. "Uzaklaşsak iyi olacak."

İtiraz etmedim. Tavuklar, *var ya, hâlâ dinozor olsaydık, sizi paramparça ederdik*, dermiş gibi pörtlek siyah gözlerini bize dikmişlerdi.

En sonunda, karaoke barı bulduk. Kayar maun kapılarla eğlence merkezinin geri kalanından ayrılmıştı ama kapılar müziğin dışarı sızmasını engellemiyordu. İçeride birkaç yaşlı kişinin bağıra bağıra bir Woodstock şarkısını andıran bir şarkı söyledikleri pespaye bir sahneye dönük altı masa vardı. Sahne ışıkları bulanık sarı bir renk saçıyordu. Ses sistemi de cızırdıyordu.

Bunlar kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış, bastonlarını sallayan ve barış ve gün ışığıyla ilgili şarkılar söylerken kel başları ışıkların altında parıldayan yaşlıları rahatsız etmiyormuş gibiydi.

"Artık gidebilir miyiz?" dedi Kıvırcık.

Annabeth karşı duvarın oradaki bir oturma bölmesini işaret etti. "Şuraya bakın."

Bölmede ayağıyla ritim tutan benim yaşlarımda bir kız oturuyordu. En azından, yaşıtım gibi görünüyordu. Ama bir tanrıça olduğunu anlamıştım çünkü ölümsüzler insan formuna girdiklerinde kendilerini biraz fazla kusursuz gösterirlerdi: pürüzsüz bir ten, her daim fotoğraf çektirmeye hazır saçlar, sıradan ölümler

için fazla tiril tiril ve renkli giysiler. Bölmedeki kız pembe-turkuaz bir mini elbise ve kalın topuklu, beyaz diz boyu çizmeler giymişti. Ama bu kıyafet üstünde eski bir Cadılar Bayramı kostümü gibi değil havalı duruyordu. Koyu renkli saçları kocaman bir arı kovanı biçiminde toplanmıştı. Oradaki yaşlı insanlara çocukluklarını hatırlatan bir modayı yansıttığını fark ettim.

Bölmeye yaklaştık. "Leydi Hebe?" dedim.

Ona hitap etmenin en güvenli yolu bu gibi gelmişti. Soy isminin Korkunç Şekerlemeler olduğunu sanmıyordum.

Tanrıça gözlerini yaşlı şarkıcılardan ayırmadan sessiz olmam için parmağını kaldırdı. "Çok mutlu görünmüyorlar mı? Yine *çok* gençler!"

Yaşlılar gerçekten de mutlu görünüyorlardı. Genç olma kısmından emin değildim ama belki de *genç* sözcüğü eskiden farklı bir anlama geliyordu.

"Şey, evet," dedim. "Biz size..."

"Oturun lütfen." Tanrıça elini salladı ve bölmenin dışında üç sandalye belirdi.

Sonra Hebe bir tanrıdan duyduğum en korkutucu tehditlerden birini savurdu: "Bir pizza sipariş edeyim de yaşlılarımız protest şarkılar söylerken sohbet edelim."

BÖLÜM YEDİ

BÜYÜK ŞOK: BİR TANRIÇAYI KIZDIRIYORUM

Beni ele geçiren şey pizza oldu.

Gıda zehirlenmesi anlamında demiyorum. Nostalji anlamında.

Peynirli dilim, üstünde solmuş üç reyhan yaprağı olan ve yağdan şekli bozulmuş karton bir tabakta servis edilen üçgen biçimli eritilmiş muşamba gibi görünüyordu. Yemeyi kesinlikle düşünmüyordum -hele Sparky'nin yorumundan sonra- ama kokusu beni doğrudan ilkokul üçüncü sınıfa götürmüştü.

Çarşambaları pizza günüydü. Yeşil renkli çatlak plastik sandalyeleri olan, arkadaşlarımla değiş tokuş kartları üstüne hararetli konuşmalar yaptığımız, öğle teneffüsü gözetmeninin hep tarih öğretmeni Bay İsa olduğu bodrum katındaki kafeteryadaki yanık peynir kokusunu hatırlamıştım. (Dalga geçmiyorum, ismi gerçekten de öyleydi. İlk isminin ne olduğunu sormaya korkardık.)

Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri'nin parıldayan plastik pizzasına bakarken (ve kokusunu hissederken) kendimi yine sekiz yaşındaymışım gibi hissediyordum.

"Vay canına," dedim.

Hebe aklımdan geçenleri çok iyi biliyormuş gibi gülümsedi. "Harika, değil mi? Yine genç hissetmek yani."

Tamam, belki de aklımdan *tam* olarak ne geçtiğini bilmiyordu. İlkokul üçüncü sınıfla ilgili anılarım harika değildi. Pizza da

değildi. Ama sadece bir kokuyla geçmişe gidebilmek yine de inanılmaz bir histi.

Kıvırcık pizza dilimini, kâğıt tabağını ve benim kâğıt peçetemi mideye indirdi. Böyle otlanma moduna girdiğinde ellerimi ondan uzak tutmayı öğrenmiştim. Aksi takdirde, parmaklarımı da çiğnemeye başlayabilirdi.

Annabeth bakışlarını yaşlı karaoke şarkıcılarından ayırmadı. Çiçeklerin nereye kaybolduğuyla ilgili ağır, hüzünlü bir şarkıya geçmişlerdi. İçimden, *bilmiyorum. Neden dışarı çıkıp çiçekleri aramıyorsunuz,* diye bağırmak geçti.

"Ne kadar muhteşem bir nesil," dedi Hebe hayran hayran yaşlı şarkıcılara bakarken. "Şu anda bile yaşlandıklarını reddediyorlar." Bana döndü. "Evet Percy Jackson. Sanırım, bir iyilik istemeye geldin. Ölümsüzlüğü geri çevirdiğin için pişman mı olmaya başladın yoksa?"

Yine başladık, diye düşündüm.

Tanrılar Zeus'un teklifini reddetmemi ne zaman gündeme getirseler, bundan bir aptallık işaretiymiş, hatta daha da kötüsü, tanrılara bir hakaretmiş gibi söz ediyorlardı. Bu durumu onlara açıklamanın iyi bir yolunu bulamamıştım. Yani, hepiniz melez çocuklarınızı daha kısa sürede sahiplenmeye söz verseydiniz de çocuklarınız hayatlarını kim olduklarını ya da nereden geldiklerini bilmeden yaşamasaydı, herkes için daha iyi olmaz mıydı?

İğneleyici bir şey söylemek üzere olduğumu hissetmiş olmalıydı ki Annabeth araya girdi.

"Fedakâr olan seçimi yaptı," dedi. "Bu sayede, çocuklarınızın Melez Kampı'nda kendi kulübeleri oldu. Nihayet, hak ettiğiniz saygıyı görüyorsunuz."

Hebe gözlerini kıstı. "Olabilir. Yine de sonsuz gençliği geri teptin Percy Jackson. Ciddi ciddi yaşlanmak *istiyor* olamazsın. Bu-

nun ne kadar korkunç bir şey olacağını anlıyor musun?"

Buna verilebilecek doğru bir yanıt olmadığını düşündüm.

Açıkçası, hayatımın büyük bir kısmını *büyümeyi*, böylece üniversiteye başlayabilmeyi ve canavarların iki günde bir beni öldürmeye çalıştığı hedef olduğum seneleri geride bırakmayı isteyerek geçirmiştim.

Ama tanrıçaya karşı çıkmak istemediğim için, temkinli bir yanıt vermeyi denedim. "Yani, aslında yaşlanmak hayatın bir parçası..."

"Bu pizza muhteşem!" diye araya girdi Kıvırcık. Tanrıçanın beni çarpmasını engellemeye çalışıyor olmalıydı. "Müzik de..." Kaşlarını çatarak şarkıcılara baktı. "Bir dakika. Onlar gençleşiyor mu?"

Doğruyu söylüyordu. Değişimleri çarpıcı değildi ama saçları artık o kadar gri görünmüyordu. Daha dik duruyorlardı. Sesleri de hâlâ berbat olmasına rağmen daha canlı çıkıyordu.

"Buraya eski günleri hatırlamak için gelirler." Hebe etrafı işaret etti. "Nostalji gençliğe geri dönülen kapıdır. Ben sadece onlara kapıyı nasıl açacaklarını gösteriyorum."

Sırtımın ürperdiğini hissettim. Dünyanın ihtiyacı olan son şey, *ilk seferinde gezegeni tekelleştirmekten o kadar büyük keyif aldık ki bunu tekrar yapacağız,* diyen yaşlıların geriye doğru yaşlanmasıydı.

"Çok... Naziksiniz," dedi Kıvırcık. Ama sesinin hafif titremesi bana meyankökü şekerleri ne kadar iyi olursa olsun artık oradan hoşlanmadığını anlatıyordu.

Hebe kalın topuklu çizmelerinin bilek kısımlarını çaprazlamasına birbirinin üstüne attı. Kollarını bölmenin sırtına dayadı. Yüzündeki bilmiş ifade, 1960'larda yaşamış bir ergenden çok bir mafya patronu izlenimi yaratıyordu.

"Bu yüzden mi geldin?" diye sordu. "Gençliğin sırrını öğrenmek için mi? Hiçbirinizin gerçek bir çocukluk yaşadığını sanmıyo-

rum, haksız mıyım? Hep tanrıların işlerine koşturdunuz, canavarlardan kaçtınız, vaktinden önce *yetişkin* olmaya çalıştınız."

Bu sözcük onu tiksindiriyormuş gibi yüzünü ekşitti. "Genellikle, Skee-Ball Turnuvamız sizi bir, iki sene gençleştirir," diye devam etti. "Ya da ödül istasyonunda çeşitli iksirler almak için biletlerinizi verebilirsiniz. Ama sizi uyarayım: Aşırı bir şey bekliyorsanız, kimseyi bebeğe dönüştürmem. Bebekler ağlamaktan, altlarına yapmaktan ve kusmaktan başka bir şey yapmazlar. Gerçek çocukluk büyüsü yaklaşık olarak sekiz yaşında başlar."

Annabeth oturduğu yerde kıpırdandı. "Eğlence merkezinde hiç bebek yok. Sekiz yaşından küçük kimseyi görmedik. Müdürünüz Sparky..."

"Eğlence merkezinin ana kısmında kalır," dedi Hebe. "Birkaç ay gibi bir fark da olsa ben *her zaman* odadaki en genç kişiyimdir. Benden daha genç birilerinin olmasına tahammül edemem." Bu düşünceyi aklından atmaya çalıştı. "Ama ergenlik yıllarını tercih ederim."

"Bu yüzden de bir karaoke barında takılıyorsunuz," dedim. "Gayet mantıklı."

Evet anlamında başını salladı. Kendime ona iğneleyici bir şey söylememeyi hatırlattım. Belli ki bu tür şeyler onu etkilemiyordu.

"Bana ne kadar gençleşmek istediğini söylerseniz, size kaça patlayacağını söyleyeyim."

"Hayır," dedim.

Birden, etrafımızda hava soğudu ve pizzadan da yağlı hâle geldi.

"*Hayır mı?*" dedi tanrıça.

"Buraya bu yüzden gelmedik."

Hebe'nin yüzündeki bilmiş ifade "memnuniyetsiz tanrıça ifadesine" dönüştü. İyiye alamet değildi.

"O hâlde, neden sonsuz zamanımı boşa harcıyorsunuz?"

"Bilgi edinmek istiyorduk," dedi Annabeth.

"Tanrılarla ilgili," dedi Kıvırcık. "*Bir* tanrıyla ilgili. Teorik olarak. Bilemiyorum... Örneğin, Ganimedes."

İçimden Kıvırcık'ın ağzına peçeteliği tıkmak geldi ama çok geç kalmıştım.

Hebe biraz öne eğildi. Tırnaklarına fosforlu bir oje sürmüştü. "Neden onun hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz?"

Yaşlılar şarkılarını bitirdiler. Birbirlerine beş çaktıktan sonra mikrofonlarını bıraktılar ve sahneden inip eğlence merkezine doğru yürümeye başladılar. Tipik yaşlı zamanlamasıydı: Çok eğlen, sonra her şey berbat olmadan önce sıvış.

Kıvırcık, tanrıçanın bakışları altında kıvranmaya başladı. Keçi sakalına minnacık bir hayalet gibi görünen bir parça kâğıt peçete takılmıştı. "Biz sadece kısa bir kamuoyu anketi..."

"Sizi buraya o yolladı demek," diye tahminde bulundu tanrıça. Yanımızda oturdukça gençleşiyordu. Onu AL'de görmüş olsaydım, ikinci, hatta birinci sınıf olduğunu düşünebilirdim, çok renkli ve intikamcı görünen bir birinci sınıf öğrencisi. "Söylesenize, Ganimedes sizi neden yolladı?"

Annabeth iyi niyetimizi göstermeye çalışarak ellerini havaya kaldırdı. "Aslında, bizi o yollamadı..."

"Son zamanlarda *çok* gergin," dedi Hebe. "Ama tek bir şey yüzünden buraya bir grup kahraman yollamış olabilir..." Gülümsedi. "Bir şey kaybetmiş olmalı. Ay, ciddi olamazsınız. Tanrıların kadehini mi kaybetti yoksa?"

O kadar büyük bir keyifle güldü ki gevşemeye başladım. Hebe'nin bunu komik bulmuş olması iyiye işaret olabilirdi. Neşeli tanrıçaları kesinlikle öfkeli tanrıçalardan daha çok seviyordum.

Omzumu silktim. "Şey, bunu ne teyit edebiliriz ne de inkâr edebiliriz..."

"Harika!" Kıkırdadı. "O küstah küçük cadının başı *büyük* bir dertte! Bir de sizi beni sorgulamanız için yollamış ama neden?"

Aniden ciddileşti. "Ha, şimdi anladım."

"Biz sadece biraz bilgi edinmek için gelmiştik," dedim hemen. "Kimin şey yapmak için bir nedeni olabileceğini..."

"Kadehi çalmak için," dedi.

Annabeth başını iki yana salladı. "Biz bu tür bir imada..."

"Kadehi benim çaldığımı düşünüyorsunuz! Buraya beni suçlamak için geldiniz!"

"Tam olarak öyle değil!" diye cıyakladı Kıvırcık. "Be... Ben buraya meyankökü için geldim!"

Hebe ayağa kalktı. Elbisesi pembe-mavi şal desenleriyle parıldadı. "*Beni* hırsızlıkla suçlayan melezler! Bugüne dek sırf ölümlüler daha uzun yaşayabilsinler diye Kaderler'den zamanı çaldım! O... *Zorbanın* kadehi umurumda değil! Sizce pizzası, karaokesi ve çarpışan arabaları olan çok güzel bir iş yerim varken, eski işime geri dönmeyi, Olimpos Dağı'nda masalara servis yapmayı ister miyim?"

Bu da bir başka şaşırtmacalı soru gibiydi. Aptallık edip yanıt vermeyi denedim.

"Haklısınız," dedim. "Çok aptalca olurdu. Ama belki kadehi çalabilecek birisini tanıyorsunuzdur. Ya da etrafı aramamıza izin verirseniz, geri dönüp kadehin burada olmadığını söyleriz..."

"YETER!" diye kükredi Hebe. Ellerini iki yana açtı. "Az önce ne demiştin Percy Jackson? *Yaşlanmak hayatın bir parçası* mı? Eh, belki *o* sürece yeniden başlamalısın. Belki bunu *şu* anda yapmalı ve görgü kurallarını öğrenmelisin!"

Tanrıça beni sandalyemden düşüren gökkuşağı renklerinde bir sim fırtınası arasında kayboldu.

BÖLÜM SEKİZ

ANNEMİ İSTİYORUM

Nostalji gençliğe geri dönülen kapıysa, Hebe o kapıyı açmış, bir tekme atarak beni öteki tarafa yollamış gibi hissediyordum.

Her yanım sızlıyordu. Karın kaslarım ve sırtımda varlığından bile haberdar olmadığım kaslar ağrıyordu. Beynim kafatasıma fazla büyük geliyormuş gibi zonkluyordu.

Kollarıma yapış yapış gelen ve batan halının üstünde sere serpe yatıyordum. Doğrulduğumda birisi bana sıvı helyum vermiş gibi hem ağır hem de fazla hafif hissediyordum. Annabeth solumda yatıyordu ve kıpırdanmaya başlamıştı. Kıvırcık birkaç adım ötede halıya doğru horluyordu.

Hayattaydık. Sime ya da eğlence merkezi biletine dönüştürülmemiştik. Hebe ortadan kaybolmuştu. Ama bir terslik vardı. Ellerim bana ufak göründü. Pantolonumun paçalarının fazla uzun olduğunu fark ettim. Paçaları bileklerimin etrafına toplanmıştı.

Annabeth inleyerek doğrulana kadar neler olduğunu anlayamadım. O da üstüne fazla büyük gelen giysilerinin içinde yüzüyordu. Yüzü de... Bakın, onun yüzünü nerede görsem tanırım. Yüzüne bayılıyorum. Ama bu versiyonunu birkaç eski fotoğraf ve rüya vizyonları dışında görmemiştim.

Annabeth Melez Kampı'na geldikten kısa bir süre sonraki hâline benziyordu. Yaklaşık olarak sekiz yaşına geri dönmüştü.

Başını ovuşturup bana baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir

üçüncü sınıf öğrencisinin ağzından garip gelen bir küfür savurdu. "Hebe bizi *gençleştirmiş*."

"MEEEEEEEE!" Kıvırcık doğrulup başını ovuşturdu.

Boynuzları minnacık kalmıştı. Artık keçi sakalı yoktu. Sahte ayakları ve ayakkabıları da birden bebeklik boyutlarına dönen toynaklarından çıkmıştı. Gömleği o kadar uzundu ki bir geceliği andırıyordu.

"Kendimi çok iyi hissetmiyorum." Yüzünden bir peynir parçası aldı, toynaklarına bakıp inledi. "Olamaz. Yeniden bir çocuk olmak istemiyorum!"

İnsan çocuk mu, yoksa keçi çocuk mu demek istediğini bilemedim... Büyük bir ihtimalle, ikisini de diyordu. Kıvırcık'ın bana satirlerin insanların yarı hızında büyüdüğünü söylediğini hatırladım. Yani... İkiyle çarp, ondalık hanesini yana al, şeye böl... Yok, önemli değildi. Matematiği ödevlere bırakacaktım. Tabii, bir daha eve dönebilirsem.

"Belki binadan çıkarsak eski hâlimize geri döneriz?" dedim.

Annabeth sallana sallana kalktı. Onu küçük bir kız olarak görmek garipti. Bana bakıp, *"İğrenç! Oğlan mikrobu!"* diye bağırıp kaçacağına dair saçma bir endişeye kapıldım.

Ama şüpheyle, "Denemeye değer," dedi.

Eğlence merkezine geri döndük. Kümesin yanından geçerken tavuklar bize daha büyük bir ilgiyle baktılar. Tavukların merak lanabileceğini bile bilmiyordum ama başlarını yana eğip gıdakladılar ve kanatlarını çırptılar. Özellikle de gözlerinin ve gagasının etrafında pembe tüyler olan bir civciv tellerin yanından paytak paytak yürüyüp bizi izledi.

"Ne kadar kaba," dedi Kıvırcık.

"Ne o?"

"Bizi etlerimizi kemiklerimizden ayırmakla tehdit ediyor."

Endişeyle civcive baktım. "Tamam küçük katil. Biraz sakin ol. Gidiyoruz."

Kıvırcık aniden bana döndü, başını eğip beni bir adım geriye sendeleyecek kadar sert bir şekilde göğsüme tos attı.

"Pardon, pardon!" Boynuzlarını ovuşturdu. "Benim... Oyun oynamam gerek. Sürüde sosyal hakimiyet kurmayı pratik ediyorum."

Yine göğsüme tos attı.

"Bu oyun kısa sürede eskiyecek," dedim.

"Şu anda ben de hızla eskimek istiyorum," dedi Annabeth. "Yürümeye devam edelim."

İçerideki diğer müşteriler bizimle ilgilenmediler. Sanırım, kalabalığın arasında birlikte dolaşan üç sıradan çocuk gibi görünüyorduk. Sparky'yi ya da eğlence merkezinde çalışan bir başka üniformalı görevli bulmaya çalıştım ama ortalıkta kimse yoktu. Dikkatimi çıkışı bulmaya verdim ama yanıp sönen ışık ve bip sesi dikkatimi dağıtıyor, dikkatimi oyunlara yöneltiyordu.

İnsanın DEHB'si olması zor bir şey ama o anda dikkatimi nasıl bir şeye odaklayacağımı, kıpır kıpır olma hâlimi nasıl kontrol altına alabileceğimi, hatta her açıdan kendi vücudumu idare etmeyi öğrenmeden önce çocukluğumda ne kadar *daha* zor olduğunu hatırladım.

Yeniden sekiz yaşında olmak çok korkutucuydu. Onca seneyi baştan yaşamak zorunda kalabileceğim düşüncesi... Gözlerimin dolduğunu hissettim. Annemi istiyordum. Elimden geldiğince panik hissini dindirmeye çalıştım. Çıkış. Sadece çıkışı bulmalıydım.

Kimse bizi durdurmaya çalışmadı. Kimse kapıları kilitlememişti. Hemen öğleden sonra güneşinin aydınlattığı Times Meydanı'na çıktık...

Ama hâlâ küçük çocuklardık.

Miki Fare kostümlü bir sokak göstericisine tos atmasın diye Kıvırcık'ı kolundan tutmak zorunda kaldım.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Annabeth sıkıntılı bir sesle. "Bu hâlde... Eve gidemeyiz."

Annabeth tavsiye istediğinde, durumun gerçekten de kötü olduğunu anlarım. Bir planı olan her zaman odur. Dahası, ev dediği yer SODNYC'deki bir yurt odasıydı. Oraya dokuz yaş daha küçük hâliyle gidemezdi.

"Her şey yoluna girecek," dedim.

Ters bir ifadeyle bana baktı. "Öyle mi düşünüyorsun? O zaman aptalın tekisin!"

Ellerini şakaklarına dayadı. "Affedersin Percy... Be... Ben düzgün düşünemiyorum. Galiba Hebe görünüşümüzden fazlasını değiştirdi."

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Uzun süredir o kadar büyük bir paniğe kapılmamıştım. Sanki şeker ve cam karışımı bir şey yemiştim veya her yerim kesik içinde kalacaktı ya da içim paramparça olacaktı.

"En baştan dokuz seneyi bir daha yaşayamam," dedim. "Geri dönüp Hebe'yi bulalım."

"Sonra ne yapacağız?" diye meledi Kıvırcık. "Bizi bebeklere dönüştürebilir!"

"Susun!" dedi Annabeth.

"Hayır, sen sus. Kaka kız!"

"Hiç de bile!"

"Öylesin!"

"Hey!" Onları kollarından tutup ayırdım. "Bir yolunu bulacağız. İçeri girelim."

Mantıklı davranmaya çalışıyordum. Kesinlikle bir kıyamet alametiydi bu. Onları gitmek istediğim son yer olan Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri'ne soktum.

Neredeyse içeri girdiğimiz anda elinde ödül bilet koçanı olmadan daha neşeli görünen Sparky'yle karşılaştık.

"Selam, Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri'ne hoş geldiniz!" dedi. "Nereye gideceğinizi biliyor musunuz?"

"Biz az önce buradaydık," dedim. "Sadece yaşça daha büyüktük."

"Çok genel bir ifade bu..." Bizi biraz daha dikkatlice süzdü. "Ne kadar daha büyüktünüz? Elli yaş mı? Seksen mi?"

"Ciddi misin?" dedi Annabeth.

"Sana Hebe'nin nerede olduğunu sormuştuk," dedi Kıvırcık. "Bize karaoke barına gitmemizi söylemiştin."

"Ha, doğru," dedi Sparky. "Demek sizsiniz. Tamam, iyi eğlenceler."

"Dur!" dedi Kıvırcık. "Yine Hebe'yi bulmamız gerek!"

Sparky kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani, *daha* da mı gençleşmek istiyorsunuz? Hebe size iyilik yaptığında, aç gözlü davranmamanız gerekir. Ben altmış beş yaşındayım. Bu yaşa inebilmek için aylarca çalıştım!"

Tabii ya. Sparky de yaşlıydı, sadece dokuz yaşındaki yaşlı bir kadındı.

"Daha da gençleşmek istemiyoruz," dedim. "Hebe'nin bizi eski hâlimize döndürmesini istiyoruz."

Sparky kaşlarını çattı. "Bir dakika... *Yaşınızla ilgili bir şikâyetiniz* mi var yani?"

Bu çocuk/yaşlı kadın müdürün beni bir fiyatına iki pizza kuponlarının arasına gömmek istiyormuş gibi bakması hiç hoşu-

ma gitmedi. "Şey, sadece... Bir yanlış anlaşılma oldu. Biz..."

"Şikâyette bulunmak istiyorsunuz." Sparky kemerinden bir megafon çıkardı ve eğlence merkezinin ortasında, "Yaşla ilgili bir şikâyetimiz var!" diye anons yaptı.

Kalabalık birden tezahüratlar etmeye, bağırmaya ve bizi yuhalamaya başladı. Birçoğu iyi bir gösteri izlemeyi bekliyormuş gibi pis pis bize bakıyordu.

"Şey..." dedim.

"Avcıları serbest bırakın!" diye bağırdı Sparky. "Av başlasın!"

Ziller çaldı. Bahis paraları el değiştirdi. Birkaç müşteri kimin önce yıkılacağı hakkında yorumlar yaptı: ben, Annabeth ya da Kıvırcık. Şans benden yana değilmiş gibiydi.

Nabzım hızlandı ama etrafıma bakınca kana susamamış avcılar göremedim.

"Sadece Hebe'yle konuşmak istiyoruz!" dedim ısrarla.

Sparky megafonunu yüzüme çevirirken az kalsın kaşlarımı koparacaktı.

"Avı sağ tamamlarsan belki konuşabilirsin. İyi eğlenceler!" Megafonunu indirip uzaklaştı.

Eğlence merkezinin derinliklerinde birisi çığlık attı. Hava uçan bir sandalye gördüm. Bir tilt makinesi yere devrildi.

Annabeth ufak elinden daha büyük görünen hançerini çekti.

Kıvırcık cıyakladı. "Geliyorlar! Kokularını alabiliyorum!"

"Neyin kokusunu?" dedim. "Ben bir şey göremi..."

Sonra gördüm. Kümesteki tavuklar eğlence merkezinde çılgınlar gibi koşuyorlardı. Normalde tavukların davranışlarını tarif etmek için *çılgınlar* gibi demezdim ama bu kuşlar kanatlı birer kaostu. Onlarcası oyun makinelerinin üstüne akın etti, eşyaları devirdi, sivri tırnaklarıyla ve gagalarıyla koltukların minderleri-

ni parçaladı. Bazıları müşterilerin başlarının üstünden uçup saçlarını dağıttı. Diğerleri insanların ellerinden sosisli sandviçlerini kaptı.

Ama eğlence merkezindeki müşteriler bunlara aldırış etmediler. Adeta, *bu hayvanlar beni öldürebilir ama en azından çok havalı bir şekilde ölürüm,* diye düşünerek, İspanya'da boğalardan kaçan insanlar gibi çığlık çığlığa kıyamet tavuklarından kaçıyorlardı.

Tavuklar minik pörtlek gözlerinde vahşi bir ifadeyle doğruca bize geldiler.

Tükenmez kalemimi çıkardım. "Bu tavuklar bela mı istiyorlar? Şimdi onlara bela neymiş göstereceğim."

Büyük bir ihtimalle, en kötü kahramanca sözlerimden biriydi.

İşin daha da utanç verici yanı, Dalgakıran'ın kapağını açtığımda bir tükenmez kalem olarak kaldı. Elimde kocaman bir kılıç belirmedi.

"Ne... Neden?" diye bağırdım tükenmez kaleme. Bağırmam da kahramanlara yakışmayan tavrıma faydalı olmadı.

"Belki de çocuklar kullanamıyordur," dedi Kıvırcık. "Şu anda kılıç kullanamayacak kadar küçüksün."

"Kılıcımın bir *çocuk kilidi* mi var yani?"

"Hey, çocuklar," dedi Annabeth hançerini kınından çıkararak. "Sonra tartışırsınız. Şu anda aklıma farklı bir plan geldi. KAÇIN!"

BÖLÜM DOKUZ

TAVUKLAR İLK KANI DÖKÜYOR

Bir eğlence merkezinde katil tavuklar tarafından kovalanırken kaçmak zorunda kalmadıysanız bir süre hayatınızı benimle değiş tokuş etmek ister misiniz? Benimkini *seve seve* size verebilirim.

Kuşlar ufaktı ama hızlı, vahşi ve şaşılacak derecede güçlüydü. Bir tüy ve sivri tırnak dalgası hâlinde ilerlerken, daha çok eşyayı parçaladılar, müşterileri dağıttılar ve *Dance Dance Revolution* makinelerinde yüksek puanlar aldılar. Bu arada, kırpmadıkları gözlerini bize dikmişlerdi ve gagaları ve sivri tırnakları cilalanmış çelik gibi parlıyordu.

İnsanların horoz dövüşleri düzenlediklerini, fazladan zarar versinler diye kuşların ayaklarına jilet bağladıklarını -çünkü insanlar korkunç şeyler yapıyorlar- biliyordum ama bu tavuklar daha korkutucuydu. Doğal ölüm makineleriydi ve yaptıkları işten çok keyif aldıkları belliydi.

Sekiz yaşındaki bedenimin bacakları onlardan kaçabilecek kadar hızlı değildi. Hiçbir zaman iyi bir koşucu olmamıştım ve o sırada Annabeth ile Kıvırcık'tan geri kalmıştım.

"Çabuk ol!" diye seslendi Annabeth bana, sanki ben bunu düşünmemişim gibi. "Şuraya!" İçine girilen kalın plastik tüplerden yapılmış oyun aletine doğru hızla koşmaya başladı.

Ona planının ne olduğunu sormak istedim ama çoktan nefes nefese kalmıştım.

"Şu masayı kapın!" Şık bir partide etrafında sohbet edebileceğiniz türden yüksek bir kafe masasını işaret etti.

Bunu neden istediğini sonra anladım. Birlikte o kadar çok macera yaşamıştık ki artık Annabeth'in düşünce tarzından birkaç gün değil, sadece birkaç adım gerideydim.

Kıvırcık masanın üst kısmını, ben de tabanlığını aldım. Ağırdı ve vahşi bir tavuk kadar güçlü değildim ama masayı oyun aletinin girişine kadar sürüklemeyi başardık. Tünele ilk Annabeth daldı, Kıvırcık ve ben de masanın tabanlık kısmını bir şişeye tıpa takıyormuş gibi arkamızdan çekerek onu izledik. Masanın yuvarlak üst kısmı girişi tıkayıp tavukları dışarıda bırakacak kadar genişti.

Bir saniye sonra tavuk sürüsü oyun aletine çarptı ve plastik tüpler sarsıldı. Tavuklar öfkeyle çığlıklar attılar. Ama o an için güvendeydik.

"Tüpe girmenin başka yolları olduğunu anlamaları ne kadar sürer?" diye sordum.

"Uzun sürmez." Annabeth'in gözleri heyecandan parıldıyordu. Ne kadar korktuğunu görebiliyordum ama o *bu* gibi anlar için yaşardı. En çok kurtulması imkânsızmış gibi görünen durumlardan nasıl kaçacağını düşünürken kendisini gibi olurdu.

Bu da iyi bir şeydi çünkü o gibi durumlarla sık sık karşılaşıyorduk.

"Neden tavuklar?" diye homurdandım. "Onca hayvan varken..."

"Jaguar mı olmasını tercih ederdin?"

"Hebe'nin tapınakları yüzünden," dedi Kıvırcık endişeyle elini kemirirken. "Rahibeleri hep tavuklar ve civcivler beslerlerdi. Horozlar Herkül'ün tapınağında tutulurdu. Kuşlar sadece Hebe'nin kutsal gününde bir araya gelirdi."

"Doğru ya," dedi Annabeth. "Herkül bir tanrı olduğunda Hebe onunla evlenmişti." Ürperdi. "Neredeyse Hebe'ye acıyacağım."

"Bir dakika," dedim. "Kıvırcık, bu tavuk/horoz meselesini nereden biliyorsun?"

"Kreş," dedi üzgün üzgün. "Hebe küçük satirler için kreşler işletir. Her sabah 'Kutsal Tavuk Çok Mutlu' şarkısını söylerdik."

Birden aklıma satirlerin neden insanların yarı hızında yaşlandıklarıyla ilgili yeni bir teori geldi ama bunu söylemenin sırası değil diye düşündüm.

"Sen Toynaklı İhtiyar Heyeti'nin bir üyesisin," dedim. "Tavuklardan bizi rahat bırakmalarını isteyemez misin?"

"Deneyebilirim." Kıvırcık keçi dilinde meleyerek bir şey söyledi.

Tavuklar oyun aletine daha da sert bir şekilde çarpmaya başladılar. Bacaklarımın arasındaki plastik sert bir gaga tarafından delindi.

"Bu, hayır demek sanırım," dedi Kıvırcık.

"Hebe'nin kutsal günü," dedi Annabeth. "Civcivler..."

Kaşlarını çattım. "Aklından ne geçiyor? Dikkatlerini dağıtmayı mı planlıyorsun? Yanımda horoz yok."

"Hayır ama o kümeste civcivler vardı."

"Eee?" diye bağırdım, bir gaganın bacağıma saplanmasından kıl payı kurtularak.

"Kümese geri gitmemiz ve bir civciv yakalamamız gerek."

"Peşimizde katil tavuklar var," dedi Kıvırcık, "ama sen kümeslerine girip bebeklerini mi çalmak istiyorsun?"

"Evet. Sonra tekrar kaçacağız." Kendisini savunmak istermiş gibi ellerini kaldırdı. "Percy, bunun çok kötü bir fikir olduğunu söyleyeceğini..."

"Çok kötü bir fikir bu."

"Biliyorum ama bana güvenmen gerek. Gidelim."

Oyun tüpünde emekleyerek ilerlemeye devam etti. Homurdanarak peşinden gittim. Planı hiç hoşuma gitmemişti ama aklıma başka bir şey gelmiyordu. Dahası, ona *güveniyordum.*

Tünel tavanın hemen altında sürüneceğimiz noktaya kadar yukarı doğru eğim kazandı. Kalın Pleksiglas pencerelerden birinden dışarı baktığımda, sürünün büyük bir kısmının hâlâ etrafta koşturduğunu, öfkeyle bağırdığını gördüm. Kuşlardan daha zeki olan birkaç tanesi kanatları olduğunu hatırlamışlardı! Bazıları yukarı uçup oyun tüpünü incelemeye başladı. Diğerleri tepemizde koşuyor, plastiği gagalıyordu ama o ana kadar bize nasıl ulaşacaklarını keşfedememişlerdi.

T biçimli bir kesişme noktasında durduk.

"Kıvırcık, sen sola git," dedi Annabeth. "Percy ve ben sağa gidip kümese ulaşmaya çalışırken onların dikkatini dağıt. Sonra seninle karaoke barında buluşalım."

"Ben de bunun çok kötü bir fikir olduğunu söyleyebilir miyim?" dedi Kıvırcık.

"Elinden geleni yap," dedi Annabeth. "Aramızda en hızlı koşan kişi sensin. Ayrıca, Tavuk dili de biliyorsun."

"Teknik olarak Tavuk belirli bir dil değildir," dedi Kıvırcık. "Ama birçok hayvan şivesi Tavuk diline benzer."

"Dostum, sadece bağır onlara," dedim. "Tavuk küfürleri biliyor musun?"

"Burası bir aile eğlence merkezi!"

"Evet, şikâyette bulunduğumuz için bizi öldürmeye çalıştıkları bir yer."

"Haklısın," dedi. "Tavuklara hakaret edeceğim."

Sürünerek yanımdan geçti ve ortası yarık itenekler gibi kullandığı toynaklarıyla soldaki tünele saptı.

"Gidelim," dedi Annabeth en iyi lider ses tonuyla. Biz de sağdaki tüpe saptık.

Ucu kıvrık bir pipeti andıran bir oluktan bir top havuzuna düştük. Hızla kaçmak için hiç de elverişli bir yer değildi. Neyse ki tavuklar meşguldü. Kıvırcık oyun aletinin diğer ucundan çıkmış, can havliyle tavuklara küfürler sıralıyor, Skee-Ball makinelerinin üstünde koşarken tahta topları arkasına fırlatıp tavukların tökezlemelerini, dengelerinin bozulmasını sağlıyordu. Aklıma onu kovalayan kişileri yavaşlatmak için arkasına altın elmalar fırlatan bir kadınla ilgili bir öykü geldi. Skee-Ball topları da işe yarıyordu.

"GAKKK!" dedi Kıvırcık. "GITGITGIDAK! GITGITGIDAK!"

Bu sözlerin sürüyü ne kadar kızdırdığına bakılacak olursa, civcivlerin anneleriyle ilgili küfürlerdi. Kıvırcık peşine tavukların büyük bir kısmını takarak eğlence merkezinde gözden kayboldu.

"Acele et." Annabeth top havuzunda ilerlerken, adeta var olmayan tüfeğinin ıslanmaması için ellerini başının üstüne kaldırmıştı. Bu arada, tükenmez kalemimi çıkardım ve tavuklar imzalı bir fotoğrafımı istese çok işe yarardı diye düşündüm.

"Ne yaparsan yap, tavuklara zarar verme," dedi Annabeth. "Onlar hâlâ Hebe'nin kutsal hayvanları."

"En büyük önceliğim bu," diye mırıldandım. "Tavuklara zarar vermemek."

"Ciddiyim," dedi. "Bu plan ancak Hebe'yi daha fazla sinirlendirmezsek işe yarar."

Annabeth'in planının ne olduğunu ya da nasıl işe yaracağını bilmiyordum ama bunu zaten çok kalın olan Daha İyi Bir Fikrim Yok dosyasına tıkabiliriz.

Annabeth top havuzundan çıkıp bana elini uzattı. Oradan zarif bir şekilde çıktığımı söylemek isterdim. Çıkamadım. Pantolonumun geniş paçalarından bir düzine kadar plastik topu silkeledim ve ayakkabımın altına yapışmış olan yarısı yenmiş çizburgeri kazıdım. O top havuzunun dibinde başka nelerin yavaş yavaş fosil yakıta dönüştüğünü merak ettim... Büyük bir ihtimalle, yaşla ilgili şikâyette bulunmaya cesaret etmiş olan birkaç melez vardı.

"Kümes," dedi Annabeth ve koşmaya başladı.

Sekiz yaşında bir çocuk olsa bile benden çok daha kararlıydı. Bunu kafaya takacak kadar odaklanabilseydim, kendimi kötü hissedebilirdim.

Civcivleri kümeste bıraktığımız gibi bulduk. Kovalamacaya katılmadıkları için mutsuz görünüyorlardı. Sparky avcıları serbest bıraktığında, kümesin tellerini tam yarıya kadar indiren bir kontrol düğmesine basmış olmalıydı. Dolayısıyla, yetişkin tavuklar telin üstünden atlamıştı ama tel civcivler için fazla yüksek kalmıştı. Sanırım, Hebe'nin eğlence merkezi boy sınırı işareti buydu: Müşterilerimizi katledebilmek için BU BOYDA olmanız gerek!

Annabeth daireler çizerek koşturan, samanların arasında öfkeyle dolaşan ve bize tercüme edilmesi mümkün olmayan hakaretler sıralayan civcivlere baktı. Daha önceden fark ettiğim yüzünde pembe tüyler olan civciv diğerlerinden daha öfkeli gibiydi. Minnacık hâliyle avazı çıktığı kadar çığlık atıyordu.

"Umarım bir tanesini yakalamayı başarırım," diye mırıldandı Annabeth.

Ben tam, *akıllı bir kız için akıllıca bir hamle değil bu*, demek üzereyken, elini kümese daldırdı.

"AHH!"

Küçük Katil parmağını ısırmış ve gagasıyla sıkı sıkı tutmuştu.

Annabeth elini geri çekip ufak civcivi statiklenmiş bir çorap gibi salladı ama Küçük Katil bana mısın demedi.

"Onu incitmemen gerektiğini unutma," dedim.

"Çok yardımcı oluyorsun," diye homurdandı Annabeth.

Parmağından kan damlıyordu ama serbest eliyle civcivi kavradı ve kaçmasın diye göğsüne yasladı. Tabii, civciv insan etinin tadından sıkılırsa. "Karaoke barına gidelim."

"Bir tane civciv yeter mi?" dedim.

"Kıskandıysan bunu sen alabilirsin."

"Katil bir tavuk olmasına rağmen çok sevimli."

Eğlence merkezinin karşısından müşterilerin tezahüratlar ettiğini, tavukların *GAK! GAK!* diye bağırdığını ve panik içindeki bir satirin, "Geliyorum!" diye seslendiğini duyduk.

Peşimizde bizi parçalamak isteyen kutsal bir tavuk sürüsünün olduğunu ne çabuk unutmuştum.

Hızla karaoke barına doğru koşmaya başladık ama daha yeni gençleşmiş olan bacaklarımla paytak paytak yürüyormuş gibiydim. Koşarken atlama havuzunu patlatacak kadar ne zamanım oldu ne de bunu yapabilecek enerjim vardı.

Kıvırcık bizimle aynı anda bara vardı. Postuna tüyler yapışmıştı ve gömleğinin arka tarafı çok tehlikeli bir yatakta sağa sola dönmüş gibi lime lime olmuştu.

"Çok eğlenceliydi," dedi nefes nefese.

"Kapıları kapatın!" dedi Annabeth.

Kıvırcık ve ben büyük maun kapı kanatlarını tutup iterek kapatmaya çalıştık. Karaoke barının neden ayrı bir alanda olduğundan emin değildim. Belki eğlence merkezine müzik sesleri gitmemesi ya da yaş günü partileri veya birebir sorgulama seansları için ayrı bir alan yaratmak içindi.

Kapıları kapattığımız anda, sürü kanatlara çarptı.

Tavuklar öfkeyle cıyakladılar. Maun kapılar sarsılıp çatladı. Ciddi bir tavuk saldırısına dayanabileceğini sanmıyordum.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Kıvırcık soluklanmaya çalışarak.

O kadar küçük ve korkmuş görünüyordu ki onun gibi küçük bir çocuğu bu duruma soktuğum için kendimi kötü hissettim. Sonra benim de onun gibi küçük bir çocuk olduğumu hatırladım.

"Şimdi sıra zor kısma geldi," dedi Annabeth.

"*Kolay* bir kısım var mıydı?" dedim.

Annabeth Küçük Katil'i parmağından ayırmaya çalışırken yüzünü buruşturdu ve civcivi yere koydu.

Küçük Katil kan lekeleriyle kaplanan tüylerini kabarttı. Parlak siyah gözlerini bize dikti, bilmiş bir ifadeyle, *evet, en iyisi beni yere bırakmanızdı*, dermiş gibi baktı. Sonra mutlu mutlu halıdaki pizza kırıntılarını gagalayarak uzaklaştı.

Annabeth yaralı parmağına bir peçete sardı. "Bu karaoke barı Hebe'nin tapınağı, değil mi? Özel sığınağı yani."

Genellikle bu sözcükleri karaoke barlarıyla ilişkilendirmezdim ama başımı salladım. "Evet?"

"Hebe'nin kutsal günlerinde sunağına yardım isteyenler gelir," dedi Annabeth.

"Doğru," dedi Kıvırcık. "Af dilerler ve Hebe onları koruması altına alır."

"Ama bugün kutsal günü değil, öyle değil mi?" dedim. "O kadar şanslı olamayız."

"Değilizdir herhalde," dedi Annabeth. "Ama denememiz gerek."

Sarsılan kapılar kötü yürekli tavukların ağırlığı altında içeri doğru eğildi.

"Kıvırcık, kapıları emniyete almak için ne yapabiliyorsan yap," dedi Annabeth. "Percy ve ben doğru şarkıyı arayacağız."

"Şarkı mı?" dedim. "Ciddi ciddi 'Shallow' düeti yapmayacağız, değil mi?"

"Hayır, bir *özür* şarkısı arayacağız, Yosun Kafa! Hebe'den özür dileyeceğiz. Buraya geldiğinde sığınma ve ikinci bir şans isteyeceğiz."

"Ya reddederse?"

Annabeth Küçük Katil'e baktı. "O durumda, Civciv Planı'mın işe yaracağını umut edeceğiz. Aksi takdirde hepimiz ölürüz."

BÖLÜM ON

ŞARKI SÖYLEMEM HER ŞEYİ DAHA DA BERBAT EDİYOR VE HERKES ŞOK İÇİNDE KALIYOR

Annabeth'in moral konuşmaları gerçekten de harikaydı.

Sonuç olarak hep şöyle bir durum oluşurdu:

A = B => Kurtulacağız; A ≠ B => Öleceğiz.

Küçük Katil'i neden kaçırdığımızı ya da Annabeth'in ona ne yapmayı planladığını bilmiyordum ama Civciv Planı'nı uygulamak zorunda kalmayacağımızı umuyordum. Ne yazık ki tüm umutlarını Percy Şarkı Söyleyecek Planı'na aktarırsam büyük bir ihtimalle yine de ölecektik.

Kıvırcık kapıların önüne eşyaları yığarken, Annabeth ve ben sahneye koştuk ve karaoke makinesini açtık. (Hiç böyle bir şey söyleyeceğim aklıma gelmezdi.) Küçük Katil mutlu mutlu geziniyor, masaların altında kırıntılar, küflü pizza ya da ısıracak taze parmaklar arıyordu.

Annabeth karaoke ekranına bakıp kaşlarını çattı. "Bunun bir arama fonksiyonu var mı? Belki *özür* ve *af dilemek* sözcüklerini birlikte aratabilirim."

"'Üzgün Olmadığım İçin Üzgünüm,'" dedim.

"Percy..."

"Tamam, tamam." Bir şarkı düşünmeye çalıştım. "Hani şu adamın

söylediği, 'Seni incitmek ve ağlatmak istememiştim' diye sözleri olan şarkı neydi?"

"Biz Hebe'yi ağlatmadık... Bir dakika, John Lennon şarkısını mı diyorsun? 'Kıskanç Adam' mı?"

"O sanırım."

"Az önce John Lennon'dan *şu adam* diye mi söz ettin?"

"Onu boş ver şimdi. Bak bakalım, bu şarkı var mı?"

Tavuklar kapının kanatlarına vuruyor, kapı çerçevesini zangırdatıyorlar, maun kanatlarda gaga boyutlarında delikler açıyorlardı. Kıvırcık masaları girişe çekerken oflayıp pufluyordu ama ergenlik dönemine girmemiş bir satir ancak bu kadarını yapabilirdi. Tam yanına gidip ona yardım edecekken Annabeth, "Buldum!" dedi.

Bir düğmeye bastı ve "Kıskanç Adam" şarkısı çalmaya başladı.

Rahatlayayım mı endişeleneyim mi bilemedim. Şarkıyı söylemem gerekiyordu ve şarkı söylemeyi beceremem. "Önce sen başlamak ister misin?"

"Kesinlikle hayır," dedi Annabeth. "Hebe'yi sinirlendiren sendin!"

"Ben mi? Üçümüzdük!"

"Yüzden doksan sendin."

"Ama sadece yüzde doksan. Gelişme var!"

Kıvırcık bir masayı daha kapıya doğru itti. "Müziğin sesini açın! İkimiz sana destek oluruz!"

Tele suflör devreye girdi ve Annabeth bana mikrofonu uzattı. (Bunu söyleyeceğim de hiç aklıma gelmezdi.)

Şarkıyı çocukluğumdan hatırlıyordum. Annem bunu her dinlediğinde ağladığı hâlde sık sık dinlerdi. Annemin ağladığını görmek hiç hoşuma gitmediği için şarkı beynime kazınmıştı.

Şimdi düşününce şarkının ona Poseidon'u hatırlattığı için mi,

sen olduğun için özür dilemelisin, lafını düşünerek ilk üvey babamı hatırlattığı için mi dinlediğinden emin değilim. İkinci şık doğruysa, Kokar Gabe mesajı asla anlamamıştı.

Şarkı bir cenaze ilahisi gibi yavaş başlıyordu. Sözleri mırıldanmaya başladığım anda, tavuklar kapıyı daha da zorlamaya başladılar. Hiç şüphesiz kusursuz bir şarkıyı katletmeden önce beni her ne pahasına olursa olsun susturmaları gerektiğini fark etmişlerdi. Sekiz yaşındaki cılız sesimle söylüyor olmam da talihsizlikti. İlkokulun özlemediğim yanlarından biri de buydu.

Annabeth sözleri benden birkaç saniye sonra tekrarlayarak "yardımcı oluyordu" (gayet imalı tırnak işaretleri). Gerçek aşkı bulduğunuzu böyle anlıyordunuz: partneriniz de şarkı söylemekte sizin kadar berbat olduğunda.

Nakarata gelince, "Bu kısım senin için, Hebe!" diye bağırdım.

(Bu arada, *nakarat* sözcüğünü yazınca, nedense otomatik düzeltme bunu gayet uygun bir şekilde *hakaret* olarak düzeltti.)

"İncittiğim için," diye devam ettim. "Ağlattığım için. Kıskandığım için. Evet!"

Civciv arkadaşımız Küçük Katil gizlenmek için köşedeki bölmenin altına girdi. *Daha iki günlüğüm ama senden daha iyi şarkı söyleyebiliyorum*, dermiş gibi meşum bir ifadeyle bana baktı.

İkinci kıtaya geldiğimde, Annabeth de havaya girmişti. Kolunu omzuma attı ve o da benim gibi kıskanç bir adam olduğunu söyledi. Coşkusu şarkıyı eksi yüzde beş daha iyi kılıyordu.

En sonunda, birlikte ikinci nakaratı/hakareti söylemeye başladık ve birden dans pistinin ortasına simler ve ödül biletleri yağdı. Hebe parmaklarını kulaklarına sokmuş bir hâlde karşımızda belirdi. "Susun! Susun dedim!"

Karaoke makinesi susuverdi. Küçük Katil yine bölmenin altına giz-

lendi. Tavuk ordusu saldırıyı kesince, kapıların sarsıntısı da kesildi.

"Ey, yüce ve inanılmaz derecede genç olan Hebe!" dedim. "Çok özür diliyoruz..."

"Özellikle de Percy özür diliyor," dedi Annabeth.

"Özrün yüzde doksanı bana ait!" dedim. "Lütfen, bizi affet."

Hebe dik dik bize baktı. "Bu şarkıyı bir özür olarak söylediyseniz, esas John Lennon'a bir özür borçlusunuz."

"Lütfen, tavuklarınızın gazabından korunabilmemiz için bize sığınacak bir yer verin!" diye seslendi Kıvırcık kapılardan.

"Bir de bizi lütfen gerçek yaşlarımıza döndürün!" dedi Annabeth.

"Durun bakalım!" Hebe ellerini kaldırıp bizi susturdu. "Önce karaoke makinemi bozuyorsunuz, sonra da ricalarda mı bulunuyorsunuz? Neden sizi eski yaşlarınıza döndüreyim ki?"

"Çünkü..." Ne diyeceğimi bilemedim. "Çünkü siz cömert ve iyi yüreklisiniz. Bir de çok gençsiniz."

"Bizler sunağınıza gelen ricacılarız," dedi Annabeth.

"Karaoke sahneleri arasında en kutsalı sizinki!" dedi Kıvırcık. "Burası dünyanın en kutsal disko boogie mekânı!"

Hebe boş boş ona baktı.

"Fazla mı abarttım? Tek istediğimiz normal yaşlarımızda, başımıza bir şey gelmeden çıkıp gitmek. Böylece, Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri'nin güzel ve dehşetli yanlarını herkese anlatabiliriz!"

"Bir de tanrıların kadehiyle ilgili bir parça bilgiyle, lütfen," dedim.

Annabeth baldırıma bir tekme attı ama çok geç kaldı.

Hebe yine öfkelendi. "İşte, yine aynı şeyi yapıyorsun. O küstahlık. O hakaretler. Belki de seni çocukluğunda yeteri kadar geriye yollamamışımdır."

"Affedin onu!" diye bağırdı Annabeth. Çaktırmadan Küçük Ka-

til'in gizlendiği köşedeki bölmeye baktığını fark ettim. Ama civcivin tanrıçaya saldırmasını bekliyorsa, pek şansımız olduğunu sanmıyordum.

"Size karşı asla *top çevirerek zamana oynamak* gibi bir şey yapmayız!" dedi Annabeth.

Aslında, bunu bana söylemişti. Sekiz yaşında olsam da oradaki en zeki kişi olmasam da Annabeth'in vakit kazanmaya çalıştığını anlamıştım. Ama neden?

"Doğru!" dedim. "Saatler kötüdür!"

Hebe'nin saçları sanki bizi dinlemek gibi travmatik olaylara karşı koruyucu bir miğfer oluşturmak istermiş gibi daha da kıvrılmaya başlamıştı. Hayal mi görüyordum, yoksa boyu da kısalıyor muydu?

"Saçmalıyorsunuz," dedi.

"Çok doğru," dedi Annabeth. "Bunu sık sık yapar! Zaten onu o yüzden affetmeniz gerek."

"Gerek mi?"

"Yani, affetmelisiniz! Bir ihtimal affedebilirsiniz. İsterseniz yapabilirsiniz. Lütfen Yüce Tanrıça!"

Hebe artık balıkçı çizmeleri gibi beline varan çizmelerinin kalın topuklarını yere vurdu. "Hepiniz çok... İğrençsiniz!"

Gözlerimizin önünde ufalıyordu. Mini elbisesi uzun bir elbiseye dönüştü ve şal desenli etek ucu bileklerinin etrafında toplanmaya başladı. Yanakları tombullaştı.

"Neler oluyor?" Minik yumruklarını salladı. "Hoşuma gitmiyor bu!"

Artık bizden de küçük görünüyordu. Yedi yaşında olabilirdi. Gözlerinde hâlâ o öfkeli ifade vardı ama sesi, *Az önce helyum çektim*, gibisinden tizleşmişti ve o sesle onu ciddiye almak zorlaşıyordu.

"Bana öyle bakmayın!" diye bağırdı. Dudakları titremeye başladı. "Kocaman bir aptalsın sen!"

Ama ona bakmadan edemiyordum. Kreş çağındaki bir çocuk gibi oldu, sonra da yeni yürümeye başlamış bir çocuk kadar ufaldı. Küçük Katil bile gizlendiği yerden onu izliyordu.

Nihayet, Civciv Planı'nın ne olduğunu anladım.

Hebe her zaman odadaki en genç kişi olmak isterdi. Güçleri civcivin orada olmasına tepki veriyordu. Bir tanrıça olarak süreci durdurabilmesi gerekirdi ama sanırım gafil avlanmıştı. Ya da belki de kendisini daha yaşlı yapmak doğasına karşıydı.

Yürüyemeyince yere kapaklandı. Ayak bileklerimi tutmak istiyormuş gibi bana doğru süründü ama sonra yana devrildi, yüzünü buruşturdu ve avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Gençlik tanrıçası artık odadaki en genç kişiydi: Kıpkırmızı yüzlü, huysuz bir bebekti.

"Az önce neler oldu?" diye sordu Kıvırcık.

Annabeth bebeğin yanına gidip onu kucağına aldı ve Hebe'nin şal desenli elbisesine sardı. "Küçük Katil ona gençlik oyunu oynadı." Tanrıçanın çenesini gıdıkladı. "Ama sen çok *tatlı* bir şeysin."

Hebe kıvranıp mızıldandı. Annabeth'in parmağını ısırmaya çalıştı ama dişleri yoktu.

"Bir dakika," dedi Annabeth bebeğe. "Huysuz olduğunu biliyorum ama yaşla ilgili bir şikâyette bulunmuyorsun, değil mi? Tavukların hiş hoşuna gitmez."

Bebek Hebe debelenmeyi kesti.

"Harika," dedi Annabeth. "Bir teklifim var. Bazı küçük yaşların *fazla* küçük olduğunda anlaşacağız. Sonra Küçük Katil'i odadan çıkarıp en azından ilkokul yaşına dönmen için sana bir fırsat vereceğiz. Sonra özrümüzü kabul edip bizi normal yaşlarımıza döndüreceksin ve bize tanrıların kadehiyle ilgili olarak bildiklerini

anlatacaksın. Ondan sonra da herkes kendi yoluna gidecek. Evet demek için agucuk saç. Hayır demek için altına kaka yap."

Hayatımda hiç o kadar çok evet yanıtı duymayı istememiştim.

Hebe agucuklar saçtı. Sıradan bir agucuk olabilirdi ama Annabeth bunu evet yanıtı olarak kabul etti.

"Kıvırcık, Küçük Katil'den kümesine dönmesini ister misin lütfen?"

Kıvırcık birkaç kere meledi. Küçük Katil, *bu macera, kırıntılar ve kan için teşekkür ederim*, dermiş gibi bize baktıktan sonra kapıdan çıktı ve tavukların açtığı gaga deliklerinden birinden kümesine girdi.

Dışarıdaki gıdaklama seslerinden tavukların civcivi müthiş bir kahraman olarak karşıladıklarını anladım. Sonra hepsi kümesine girdi ve sesler kesildi. Küçük Katil ateşkes yapıldığına dair haberi yaymış olmalıydı.

Hebe anında büyümeye başladı. Annabeth onu hemen yere bıraktı. Bebeğin hızla kreş çağındaki bir çocuğa, sonra bir beşinci sınıf öğrencisine ve en sonunda hayatımızda gördüğümüz en öfkeli lise öğrencisine dönüşmesini izledik.

"Siz üçünüz..." diye kükredi.

"Yüce Hebe, özür dileriz," dedi Annabeth. "Ayrıca, sığınma talep ediyoruz."

"Biraz da bilgi," dedim.

Annabeth beni dürtükledi.

"Lütfen," dedim.

Tanrıça çok kızgındı. Parmaklarını şaklatınca, normal yaşlarımıza döndük.

"John Lennon'ı sevdiğim için şanslısınız," diye mırıldandı. "Oturun da size bildiklerimi anlatayım. Ama hoşunuza gitmeyecek."

BÖLÜM ON BİR

HİÇ ÖDÜL BİLETİ KAZANMIYORUZ

"Çiftçi pazarına gitmeniz gerek," dedi Hebe. Sanki bizi çok zor bir ürün kalite kontrol işine yolluyordu.

Yine bölmeye oturmuştuk ve ikinci kere pizza yiyorduk. Bu sefer, gerçekten de yiyordum çünkü yine bir ergendim. Ayrıca, sahnede protest şarkılar söyleyen yaşlıların olmaması da pizzayı hazmetmeme yardımcı oluyordu.

Kıvırcık ağzına yağlı bir kâğıt tabak tıkıp yuttu. "Bir çifti pazarının ne gibi kötü bir yanı var?"

Tannça burnunu kırıştırdı. "İris California'daki organik ürün dükkânının yeterli olmadığını düşünüyor. Şimdi, ürünlerini tüm dünyayla paylaşmaya karar vermiş! Bu cumartesi Lincoln Merkezi'nin önünde kristallerini, tütsülerini ve Zeus bilir başka neleri sergileyecek."

Rahatladım. Bir başka yerel görev mi? Hem de bir cumartesi günü mü? Haftanın geri kalanını okulla uğraşarak geçirebilecektim. Eğlenceli olmayacaktı ama en azından ülkenin diğer ucunda Idaho'daki Lanetliler Çiftçi Pazarı'na gitmekten daha iyiydi.

Ama Annabeth gözlerini kıstı. Tanrıça bize yine simlerle saldırabilirmiş gibi dikkatle onu süzdü. "Yani, tanrıların kadehini onun mu aldığını düşünüyorsunuz?"

Hebe omzunu silkti. "Bunu siz öğreneceksiniz. Size söyleyebileceğim tek şey, kadehi benim çalmadığım ve İris'in ilahi saki

olarak görev yapan tek diğer kişi olduğu. Belki de o gökkuşağı barış ve sevgi perdesinin arkasında Ganimedes'ten belli ettiğinden daha çok nefret ediyordur."

"İris'le tanıştım," dedim. "İntikamcı birisine benzemiyordu."

"Ben benziyor muyum?" dedi Hebe.

Çenemi kapattım. Bazen öğrenebiliyorum.

"Yardımlarınız için teşekkür ederiz Yüce Hebe," dedi Annabeth. "Buradan sağ salim çıkabilmek için izninizi rica ediyoruz."

"Hıh." Tanrıça kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki. Ama size ödül bileti yok."

Kıvırcık yağlı kâğıt tabaklar yedikten sonra yaptığınız gibi hafifçe öksürdü. "Şey... Bu kadeh meselesini kimseye söylemezsiniz, değil mi?"

Hebe ofladı. "Tabii ki söylemem. Ganimedes'in bir sonraki ziyafette rezil olmasını ve Zeus tarafından küle dönüştürülmesini görmek için can atıyorum. Ama şunu unutmayın: İris'i de beni kızdırdığınız gibi kızdırırsanız, *o* kadar kolay kaçamazsınız. Küçük çocuklar olarak kalmış olmayı dilersiniz."

Hebe'yi son gördüğümüzde, Spice Girls karaokesinin büyüsüyle doksanları yeniden yaşamak isteyen bir grup Y kuşağını karşılıyordu. Oradan sağ salim çıkabileceklerini umdum.

Eğlence merkezinde yürürken, personelin, müşterilerin ve tavukların bizi izlediğini fark ettim. Her an küçük bir çocuğa dönüştürüleceğimden korktum.

Bir şekilde, Times Meydanı'na geri dönmeyi başardık. Tanıdık turist kafilelerini gördüğüme hiç o kadar sevinmemiştim. Hem artık herkes popo değil, göz seviyesindeydi.

Metroda Annabeth, Kıvırcık ve ben kendi yollarımıza gittik. Hiçbirimiz fazla konuşmadık. Gençlik, tavuklar ve dehşet içinde

geçen o öğleden sonrası bizi fena sarsmıştı. Ama çok endişeli değildim. Birlikte pek çok kere macera sonrası şokunu atlamıştık ve toparlanacağımızdan emindim. Annabeth şehir merkezindeki SODNYC'ye gitti. Kıvırcık, Melez Kampı'na gitmek üzere Long Island Hattı'na doğru gitti. Ben de biraz temiz hava almak istediğim için Yukarı Doğu Yakası'na doğru yürüdüm. Arada sırada ne kadar ufak olduğumu hatırlayıp ellerime bakıyor, kılıcımı kullanamadığımda hissettiğim çaresizliği düşünüyordum. Hâlâ sekiz yaşındaymışım gibi hissediyordum ve içimden ağlamak geliyordu.

* * *

O akşam, ev ödevlerini bir kenara bıraktım. Evet, çok şaşırtıcı olduğunu biliyorum.

Yangın merdivenlerine çıkıp ayaklarımı ara sokağın üstüne sarkıttım. Damarlarımda akan endişeyi hissettim. Her zaman biraz gergindim ama bu seferki daha kötüydü.

Tehlikenin çok büyük olduğu birçok göreve gitmiştim: Başarısız olduğum takdirde şehirler yanıp kül olabilir, tüm dünya patlayabilir, İspanyol paça pantolonlar yeniden moda olabilirdi. Bu sefer sadece bir tanrının kadehini bulacaktım. Yine de yaptığım her şey gibi riskli geliyordu.

Belki de bunun nedeni mezun olmaya ve California'da yeni bir hayata başlamama çok yaklaşmış olmamdı. Atmam gereken sadece birkaç adım kalmıştı ama zemin ayaklarımın altında çatlamaya başlamıştı. Dünyanın ağırlığımı daha fazla taşıyabileceğine güvenmiyordum.

"Selam," dedi annem.

Arkama baktığımda pencereden dışarı çıkıyordu.

"Yardım ister misin?" dedim kalkmaya hazırlanarak.

Neden endişelendiğimi bilmiyordum. Annem o pencereden yüz kere dışarı çıkmıştı ama o gece endişeliydim. Belki bütün geleceğim bana kırılgan geldiği için öyle hissediyordum.

Annem oturmamı işaret etti. "Ben hallederim," dedi. "Bir arkadaşa ihtiyacın varmış gibi geldi."

Yanıma oturup sırtını tuğla duvara yasladı. Saçlarındaki gri teller gümüş rengi damarlar gibi parıldıyordu.

Garip bir şekilde Atlas isimli bir Titan yüzünden ilk gri saçlarım anneminkilerden önce çıkmıştı ama anneme daha çok yakışmıştı. Daha yaşlı değil, daha asil görünüyordu. Uzun zaman önce, Poseidon'un annemi bir prensesle kıyasladığını hatırladım... Üstelik, başı dertte olan genç kadın stereotipini kastetmemişti. Eski Yunanistan'ın mahkum almayan ve bronz bir kılıcı kullanmasını bilen savaşçı prensesleriyle kıyaslamıştı onu.

Annem öyle bir güce sahipti. Ayrıca, canımın sıkkın olduğunu fark edip bana destek olabilmek için bir pencereden dışarı çıkacak kadar da iyi yürekliydi.

Bir süre sadece tatlı bir sessizlikte oturup mahallenin aydınlık pencerelerinde şehir hayatına dair onlarca öykü izledik. Bir aile yemek pişiriyor, gülüyor ve birbirlerine spagetti şeritleri fırlatıyordu. Yaşı bir adam tek yaşına bir koltuğa oturmuştu ve bir televizyon ekranının mavi ışığı yüzüne vuruyordu. İki çocuk bir yatakta zıplıyor, birbirlerine yastıklarla vuruyorlardı.

New York şehrini seviyordum çünkü tüm bu hayatları, sizi oynat tuşuna basmaya ve yeni bir gerçekliğe girmeye davet eden farklı video oyunu ekranlarından oluşan sonsuz bir yama işi gibi yana yana görebiliyordunuz. Acaba kimse benim hayatımı gözlemlemeyi düşünmüş müdür diye merak ettim.

"Küçüklüğümde nasıl bir çocuktum?" diye sordum.

Annem şaşırtmacalı bir soru sormuşum gibi gerildi. "Neden sordun?"

"Bugün sekiz yaşıma bastım."

Genellikle, anneme görevlerimle ilgili ayrıntıları anlatmam. Gereğinden fazla endişelenmesini istemem. Melez hayatının ne kadar tehlikeli olduğunu zaten biliyordu. Ama o gece ona o korkunç eğlence merkezinde geçirdiğim öğleden sonrayı anlattım.

"Büyük bir tehlike atlatmışsın," dedi. "Yani, 'Kıskanç Adam' şarkısını her zaman sevmişimdir ama yine..."

Boğazıma bir yumru oturmuş bir hâlde başımı salladım.

"Kurtuldun," dedi. "Her zaman kurtulursun."

"Sanırım... Ama sanki katettiğim mesafe, büyüyüp nasıl hayatta kalacağımı öğrendiğim onca sene... Hebe parmakların şaklatarak tüm bunları elimden almış gibi hissettim. Yine çaresiz küçük bir çocuk gibiydim."

"Sen bir sürü şeysin Percy. Ama *çaresiz* değilsin." Elini omzuma koydu. "Sen küçükken bir şeyden korktuğunda bir an için geri adım atabilirdin ama sonra seni korkutan şeyle hemen yüzleşirdin. Onu kaçırana ya da anlayana kadar gözlerinin içine bakardın. Yeni yürümeye başladığın zamanı düşününce..."

"Miden mi bulanıyor?"

Güldü. "Bana *umut* hissettiriyorsun. Hâlâ ilerliyorsun. Çok iyi genç bir adam oldun ve seninle gurur duyuyorum."

Boğazımdaki yumru bir kivi büyüklüğüne ulaştı.

"İnsan kendisinden şüphe edebilir," dedi annem.

"Melezler bile mi?"

"Özellikle de onlar." Beni kendisine çekti ve ben sekiz yaşındayken yaptığı gibi başımı öptü. "Bu arada, bulaşıklar seni bekliyor."

Güldüm. "Yoksa bu konuşmayı ev işlerini yapayım diye mi yaptın?"

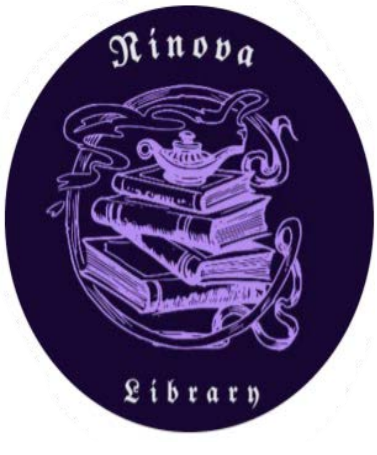
"Sadece onun için değil. Şimdi bana yardım edebilirsin. Oturmak kolay ama kalkmak o kadar kolay değil."

Bulaşıkları yıkadım çünkü melezlerin ne yapması gerekiyorsa yaptıklarını düşündüm.

Paul ile annemi oturma odasında koltuğa uzanmış, Paul'un caz plaklarını dinlerken bıraktım. İkisi de bana teşekkür edip iyi geceler dilediler.

Ama hemen yatmadım. Ödevlerimi bitirdim. Nasıl olduysa, ileri seviye cebir ödevimi yapabilecek gücü buldum. Bir kompozisyon yazdım ama sözcükler gözlerimin önünde yüzüyordu ve büyük bir ihtimalle yarısını yanlış yazmıştım.

O gece uzun süredir uyumadığım kadar iyi uyudum.

BÖLÜM ON İKİ

GANİMEDES İÇECEĞİMİ TAZELİYOR

Ondan sonraki üç gün doğaüstü bir müdahale olmadan geçti.

İnanılmazdı. Resmen bir lükstü.

Güçlükle ödevlerimi yaptım. Her öğleden sonra smoothie içmek, bir filme gitmek ya da Central Park'ta yürüyüş yapmak için Kıvırcık ve Annabeth'le buluştum. Gerçekten iyi vakit geçiriyordum.

Perşembe günü yüzme takımıyla ilk kez buluştum ve herkesi etkiledim ama abartıya kaçmadım. Havuzun derin kısmında dev bir dalga oluşturmak istemedim.

Cuma öğle vaktine kadar hafta sonunun ve çiftçi pazarının yaklaştığını fark etmedim.

AL kapalı bir kampüs. Herkesin birlikte kafeteryada yemek yemesi gerekiyor. Elbette, bir sürü son sınıf öğrencisi öğlenleri gizlice kaçıyor ama ben okulda kalıyordum. Daha senenin başında okuldan atılma riskini göze alamazdım. Ufak bir okul olduğu için orada olmayanlar hemen fark ediliyordu.

Tek başıma oturmuş fıstık ezmeli ve muzlu bir sandviç yiyor (hey, bunu kendim yaptım; en sevdiğim tariflerimden biridir), kavanoz açmaktan hoşlanan birisiyle ilgili kısa bir öykü okuyordum. Neden bundan hoşlandığını bilmiyorum. Derken, birisi tepeme dikildi, "Bardağını doldurayım," dedi.

Ganimedes sadece yarısı boş olan içeceğimin teneke kutusuna

büyük bir cam sürahiden bir şey koydu. Bunu büyük bir dikkatle ve özenle yaparken bir damla bile dökmedi ama koyduğu sıvı kesinlikle içecek kutumdaki şey *değildi.*

"Şey, teşekkürler?" dedim. Sandviçimden bir lokma aldığım için konuşmakta zorlandım.

"Rica ederim." Ganimedes sanki iki ülkenin birbirine hediyeler sunmuş olan iki elçisiymişiz gibi resmi bir tavırla başını salladı. "Görevle ilgili gelişmeleri öğrenmek istiyorum ama birazdan geleceğim." Ganimedes kafeteryada dolaşıp kimseden izin almadan öğrencilerin içeceklerini tazelerken sandviçimi bitirebildim. Bazıları ona garip garip bakıyorlardı ama çoğu onu fark etmiyordu bile. Bu da garipti çünkü Ganimedes'in üstünde bir Yunan kitonundan ve kayışlı sandaletlerden başka bir şey yoktu. Bunun için ya ölümlü zihinleri bulandıran Pus'a teşekkür etmeliydik ya da öğrenciler onun tiyatro dersi için bir proje yaptığını sanmışlardı.

Masama geri gelip karşıma oturdu. "Evet."

"Herkese hangi içecekten koyuyorsun?" diye sordum. "Öğrencilerin hepsini ölümsüz yapamayacaksın değil mi?"

İç çekti. "Tabii ki hayır Percy Jackson. Dediğim gibi, sadece *kadeh* o güce sahip."

"Sürahide nektar yok mu yani? Çünkü ölümlüler onu içerlerse yanarlar."

"Bunun nektar olduğunu nereden çıkardın?"

"Şey... Mavi renkli ve parıldıyor."

Kaşlarını çatarak sürahiye baktı. "Haklısın. Hayır, bu sadece beş numaralı standart Olimpos içeceği. İnsanı canlandırır, enerji verir ve tadı ne istersen onun gibi olur. Kimseyi ölümsüz yapmaz ya da patlatmaz. Denesene."

Bir ila dört numara arasındaki Olimpos içeceklerine ne olduğunu merak ettim. Ama Ganimedes dikkatle bana bakıyordu ve onu kızdırmam tavsiye mektubum açısından iyi olmazdı. Bir yudum aldım. Ganimedes gelmeden önce içmekte olduğum sıradan misket limonlu içecek gibiydi ama tadı daha sert ve keskindi. Kafeteryada kimse yanmıyor ya da parıldamıyordu.

"Tamam, harika," dedim. "Teşekkürler."

Ganimedes omzunu silkti. "Susuz kalmamak önemlidir. Şimdi, gelelim kadehe."

Ona olanları anlattım.

Beni dinledikten sonra dikkat çekici biçimli kaşlarını çattı. Pek mutlu olmadığını, sanki tavsiye formunda *çok memnun kaldım* seçeneğini değil de *eh, memnun kaldım sayılır* seçeneğini işaretlemeye karar verebilirmiş gibiydi.

"Hebe'nin dediklerine güveniyor musun?" diye sordu.

"Ben asla..." dedim ama hemen sustum.

Ben asla bir tanrıya inanmam, diyecektim ama bunu bir tanrıya söylemem iyi olmazdı. "Yüzde yüz emin olmam imkânsız ama Hebe'nin kadehi aldığını sanmıyorum."

"Ya herkese anlatmaya karar verirse?"

"Anlatmaz," dedim. "En azından... Bir sonraki ziyafete kadar. Tanrıların önünde rezil olduğunu görmeyi tercih ettiğini söyledi."

Zeus tarafından küle dönüştürülmesini istediğini söylemedim.

Ganimedes'in alnı iki numaralı Olimpos içeceğini rengi olduğunu tahmin ettiğim renge büründü. "Tipik Hebe lafları. Şu çift çarşısı..."

"Çiftçi pazarı."

"Çiftçi pazarı yarın."

"Doğru."

"Planın nedir?"

"İris'le konuşacağım. Kadehini bulacağım. Gökkuşağına dönüşmemeye çalışacağım."

Başını salladı. "Mantıklı. Kadeh onda değilse..."

"Bunu yarın düşünürüz."

Huzursuzca kıpırdandı. "Affedersin. Melezleri nadiren görevlere yollarım. Şimdi sıra başarısız olursan seni öldürmekle tehdit ettiğim kısımda mı?"

"Hayır. O kısım sonra."

"Hımm. Tamam. Ama beni hayal kırıklığına uğratma Percy Jackson. İtibarım buna bağlı. Senin üniversite kariyerin de!" Kalkıp üstünde kitonuyla ilahi Kool-Aid servis etmeye devam etti.

Günün geri kalanını atlattım. Kendimi gerçekten de canlanmış ve yeterli miktarda sıvı almış gibi hissediyordum. O gece akşam yemeğinden sonra yatakta Annabeth'le konuştum. Yanımda değildi -şehrin öteki ucundaki yurt odasındaydı- ama son teknoloji ürünü İris mesajları sayesinde haberleşebiliyorduk.

Melezler cep telefonu kullanmazlar çünkü cep telefonları canavarları çeker. Nedenini asla anlamadım. Hayatımıza o kadar uygun bir durum ki bunu hep, *tabii ki canavarları çekerler*, diye düşünüp kabul ettim. Bir melezi bulmanın en hızlı yolu onlara bir cep telefonu vermektir. On sekiz yaşından küçüklerse ve bir cep telefonuyla ne yapacaklarını bilmiyorlarsa, büyük bir ihtimalle melezlerdir. Canavarlar gelip de onları mideye indirdiğinde, yüzde yüz emin olabilirsiniz.

Bir telefon yerine bir el fenerim, bir buhar makinem ve bir kâse dolusu altın drahmim vardı. Kendinize bir gökkuşağı oluşturmak için ışığı su buharına tutarsınız. İçine bir para atıp bir dua okursunuz ve tamam, Annabeth'in yanınızda oturan parıl-

tılı holografik görüntüsünü elde edersiniz. Onun da benzer bir düzeneği vardı ama sadece oda arkadaşı orada olmadığında bu şekilde konuşabiliyorduk. Annabeth buhar makinesini alerjileri için kullandığını söylemişti. Söylemediği şeyse telefonlara alerjisi olduğuydu.

Yatağına uzanıp dirseğine yaslanmıştı ve karşısında bir sürü mimarlık kitabı duruyordu. Aramızdaki buhar damlaları havai fişekler gibi parlıyordu.

"Yarın için bir plan yaptım," dedi.

Buna şaşırmadım. Annabeth'in her zaman bir planı vardı. Athena'dan aldığı bir özellikti ama Annabeth bunu yeni bir seviyeye taşımıştı. Gerçi şikâyetçi değildim. Annabeth iyi planlar yapamıyor olsaydı, sonraki sene ne yapacağıma dair bocalardım. Büyük bir olasılıkla çoktan pes etmiş, Monster Donut'ta bir iş bulmuş olurdum.

"Duyalım bakalım," dedim.

"Şey." Hançerini okuduğu sayfayı kaybetmemek için kitabın arasına koydu. Oda arkadaşının hançerle ilgili ne düşündüğünü de bilmiyordum. "Bizi İris'le tanıştıracak birisi olursa daha iyi olur diye düşündüm."

"Ama ben onu tanıyorum."

Annabeth kaşını kaldırdı. Ne düşündüğünü biliyordum: Bir tanrıyla tanışmış olmak, sizi hatırlayacağını ya da iyi davranacağını garantilemezdi. Tanrıların biz ölümlülerin onlara aynı göründüğünü söylediklerini duymuştum... Bir sardalya sürüsü gibi.

"Aklından ne geçiyor?" dedim.

"Çok seçeneğimiz yok ama İris'in çocuklarından biri olabilir diye düşündüm."

"Butch, Minnesota'da yaşıyor." Melez Kampı'ndan tanıdığım

melezleri düşündüm. "Hem İris kulübesinde bütün sene kalan kimse yok."

"Doğru," dedi Annabeth. "Ama *bu* şehirde yaşayan bir çocuğu var. Soho'da."

Midem düğüm düğüm oldu ve Ganimedes'in beş numaralı içeceği bacaklarıma yayılıyormuş gibi hissettim. "Ciddi olamazsın."

"Bizimle çiftçi pazarında buluşmayı kabul etti bile."

Annabeth'in bunu nasıl başardığını merak ettim. Ona bir iyilik yapmayı vaat etmiş olmalıydı. Para. Dünyaya gelecek ilk çocuğu. Bir şey söylemiş olmalıydı. "Ama..." Fikrini değiştirecek bir şey bulmaya çalıştım. "Çoğu görev üç kişiyle yapılmaz mı? Dördüncü kişi uğursuzluk getirmez mi?"

"Göreve katılmayacak. Sadece bizi annesiyle tanıştıracak ve her şey yolunda giderse ona kadehi çaldığından şüphelendiğimizi söylediğimizde bize kızamayacak."

Ürperdim. "Ya da her şeyi berbat edebilir. Son kamp ateşinde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Annabeth güldü. "Aslında, bana komik gelmişti. Merak etme Yosun Kafa. Her şey kontrol altında."

"Hımm."

"Bana *hımm* deme." Arkasına baktı. "Oda arkadaşım geliyor. Gitmem gerek. Seni seviyorum."

"Ben de seni. Ama planını sevmedim."

"Ödevlerini bitir."

"Emredersiniz, hanımefendi."

Annabeth rahatlayıp başını salladı ve bana bir öpücük yolladı. İris iletişimi bir anda su damlacıklarına dönüştü.

Hafta sonu yapmam gereken ödevlere bakıp ofladım. İngilizce dersi için bir başka kompozisyon yazmam gerekiyordu... Bu sefer,

o kavanoz açmayı seven kişiyle ilgili olacaktı. Ayrıca, matematik, fen ve iki bölüm tarih ödevlerim de vardı. *Dahası*, ertesi gün İris ve kızıyla yüzleşmemiz gerekiyordu. Monster Donut'ta gece vardiyasına başvurmak için çok mu geç kaldım diye düşündüm.

BÖLÜM ON ÜÇ

ÇİFTÇİ PAZARINDA ÖLÜ ŞEYLER ARIYORUZ

Kıvırcık çok heyecanlandı.

"Blanche mı geliyor?" Keçi boynuzlarının eğri olup olmadığını kontrol etti. "İyi görünüyor muyum?"

Bir kargo şort ve toynaklarını gizlemek için tenis ayakkabıları giymişti. Bunlar insanların, *bu genç yarı keçi*, diye değil, *bu gencin bacaklarını tıraş etmesi gerek*, diye düşünmesi için yeterliydi. Üstüne de orman perilerinin Ağaç Dikme Günü için ördüğünden emin olduğum ufak ağaç desenli yeşil bir kazak giymişti.

"İyi görünüyorsun," dedim.

"Kıvırcık, söz konusu kişi *Blanche*. O, senin kız arkadaşın değil ki," diye azarladı onu Annabeth.

Kıvırcık'ın bir kız arkadaşı vardı ve bu kadar heyecanlanmasına pek memnun olmazdı.

"Yok, biliyorum." Kıvırcık keçi sakalının diplerine kadar kızardı. "Sadece muhteşem bir sanatçı."

"Başladık yine," diye homurdandım.

"*Çok* havalı!"

"Aynı Blanche'tan mı söz ediyoruz?" dedim.

"İkiniz de sessiz olun," dedi Annabeth. Broadway yönüne baktı. "İşte, geliyor."

İris'in kızı Blanche siyah bir trençkot, blucin ve postallar giymişti

ve hepsi gözlerinin siyah elmaslar gibi parıldamasını sağlayan makyajıyla uyumluydu. Başının tepesindeki platin sarısı ufak bir topuz dışında dazlaktı. Boynunda bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde Nikon marka bir fotoğraf makinesi asılıydı.

"Vay canına," dedi etrafına bakınarak. "Şehrin yukarı mahallesi."

Yukarı Batı Yakası'nı fazla parlak, fazla açık, fazla gürültülü, her açıdan abartılı bulmuş gibi gözlerini kıstı. Ta Soho'da yaşadığı için, büyük bir ihtimalle oraya gelebilmek için pasaportunu damgalatması gerekmişti.

"Fotoğrafını çekebileceğin çok şey var!" dedi Kıvırcık. Ona profilden poz verebilmek için bir posta kutusuna yaslandı.

Blanche daha çok refüjdeki narin ufak bir ağaçla ilgilendi. "Ölmek üzere. Süper." Nikon'un merceğinin kapağını açtı ve merceği odaklamaya koyuldu.

Annabeth'le bakıştık.

"Cidden mi?" dedim sessizce.

Sabırlı ol, dedi bakışlarıyla.

Blanche'ın o sıralarda Tribeca'daki bir galeride solo bir sergisi olduğunu duymuştum. Kurumuş yaprak, çürük ağaç kütükleri ve yol kenarındaki hayvan leşlerinden oluşan –hepsi siyah beyazdı– fotoğraflarının tanesinin bin dolara satıldığını duymuştum. Blanche ölü doğanın Ansel Adams'ıydı. Son kamp ateşimizden sonra Kıvırcık ondan o kadar etkilenmişti ki Ardıç'a hediye etmek üzere bir portre fotoğrafını çekmesini istediğine karar vermişti.

Son kamp ateşinde ne mi olmuştu?

Hayalet öyküleri. Bu, bir gelenekti. Blanche herkesi şaşırtarak o geceki son öyküyü anlatmaya gönüllü olmuştu. Daha da ürkütücü olsun diye yüzüne bir fener tutan altmış, yetmiş kampçının

karşısında, seneler önce ölmüş olan bir melezle ilgili bir öykü anlatmıştı: hastalıklar tanrısı Morbus'un oğullarından biri. Öyküye göre, hastalık konusu yüzünden kampta onu kimse sevmiyormuş. En sonunda, korkunç bir bulaşıcı hastalık yüzünden ölmüş ama ölmeden önce mezarının üstünde yürüyecek olan herkesin renginin solması, acı veren feci bir hastalık yüzünden ölmesi ve yok olması için kampı lanetlemiş. Kampçılar cesedini yakıp lanetten kaçınmak için küllerini etrafa serpmişler.

"Ama bunun bir faydası olmamış," demişti Blanche. "Çünkü yakıldığı yer de mezarı sayılıyormuş. Ve mezarı... Tam burada!"

Birden kendi fenerini bize çevirmişti. İrkilerek, gözlerimiz kamaşmış bir hâlde etrafımıza bakınmış, herkesin kireç gibi kesildiğini fark etmiştik. Herkes eski siyah-beyaz çizgi romanlardaki gibi monokrom olmuştu.

Kampçılar çığlık atmaya başlamışlardı. Ağlıyorlar, ortalıkta dört dönüyorlardı. Daha doğrusu, bunu yapan bendim. Diğer melezlerden bazıları gerçekten korkmuştu. Kılıçları olan bir grup çocuğun arasındayken, hiç de hayra alamet bir durum değildi.

Bu arada, Blanche fotoğraflarımızı çekiyor, Nikon'unun flaşı paniği daha da arttıran bir parıldama etkisi yaratıyordu.

En sonunda, aktivite direktörümüz Kheiron'un olaya el atması gerekmişti. Blanche'ın sadece etraftaki renkleri kendisine çektiğini söylemişti. İris'in çocuklarından bazılarının yapabildiği bir numaraydı bu. Monokrom etkisi geçecekti ve hayır, ölmeyecektik. Dik dik Blanche'a bakmış, herkesten özür dilemesini istemişti. Blanche keyifli bir gece için bize teşekkür etmiş, karanlıkta gözden kaybolmuştu. Nedense o akşamki olaylar, Kıvırcık'ın gözünde onun bir sanat dehasına dönüşmesine neden olmuştu.

Şimdi de Annabeth bize yardım etmesi için ona güveniyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Annabeth.

"Rica ederim." Blanche bir fotoğraf daha çekti. "Bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptın. Haydi, gidip Sevgili Annemi bulalım."

Annabeth'e baktım, ona ne vaat ettiğini, bunun iç organlarımızı satmakla ilgili olup olmadığını anlamaya çalıştım. Annabeth sırıtmakla yetindi. Sonra Blanche'ın peşinden kalabalık çiftçi pazarına gittik.

Hava güneşli ve ılık olduğu için, pazar çok kalabalıktı. Alışverişe gelenler yan yana sıralanmış ürün tezgâhlarının arasında dolanıyor, böğürtlen ve enginar sepetlerinden ürün seçiyorlardı. Alanın tamamı ılık domates ve soğan kokuyordu. Sokak satıcıları süt, yumurta, peynir ve bal satıyorlardı. Bunların hepsi yerel çiftliklerin ürünleriydi. Çiftlik ürünlerinin Manhattan'ın ortasında satılıyor olması inanılmaz bir şeydi ama sanırım pazarı çekici kılan unsur da buydu. Kıvırcık sebzelerin yanından geçerken burnu titredi. Hermes'in çocuklarından biri olmadığıma sevindim çünkü Kıvırcık'ın sarı şalgamlardan birkaçını cebine atmak istediğinden emindim.

Blanche'ın yanından yürümeye başladı, onunla sohbet etmesi için ilgisini çekmeye çalıştı. Zaman zaman kendisini onun görüş alanına atıyor, farklı dramatik açılarda poz veriyor, bir piyanonun üstüne uzanmış bir salon şarkıcısı gibi sebzelerle dolu tezgâhların üstüne uzanıyordu. Blanche onu görmezden geliyor, arada sırada durup ölmek üzere olan bir karahindiba çiçeğinin ya da kaldırımdaki çatlakların arasında bitmiş bir kanarya otunun fotoğrafını çekiyordu.

"Gevşe," dedi Annabeth bana. "Dişlerini gıcırdatıyorsun."

"Hayır, gıcırdatmıyorum," dedim ama gerçekten de gıcırdatıyordum.

Elimi tuttu. "Günün keyfini çıkar. Belki sonra bana öğle yemeği ısmarlamana izin veririm."

"Bu, beni daha iyi hissettirmiyor," dedim ama kendimi daha iyi hissettim.

Pazarda ilerledikçe, tezgâhlarda çiftliklerle ilgisi olmayan ürünler belirmeye başladı. Bir derici, el yapımı keseler, cüzdanlar ve bıçak kınları satıyordu. (Şehrin yukarı kısmında bıçak kınlarının geniş bir alıcı kitlesi var mıydı?) Bir sabuncu hayvanlar üstünde test edilmeyen sabunlar satıyordu çünkü hiçbir şeyin hayvanlar üstünde test edilen sabun kadar kötü olmadığını söylüyordu. Bir tütsücü keskin kokulu bin tane farklı tütsü satıyordu.

Bir tanrıçanın neden bir çiftçi pazarında takılmak istediğini anlamaya başlamıştım. Tanrılar yakılan adaklara bayılırlardı. Ben nasıl annemin yedi malzemeli sosuyla yaşayabilirsem, onlar da kokularla yaşayabilirdi. Çiftçi pazarı da bu açıdan büyük bir çeşitliliğe sahipti.

Blanche birden durdu. "Tamam, annem şurada." Keten havlular satan bir adamın ve makrome saksılarla dolu bir tezgâhın ilerisini işaret etti.

İris oradaydı.

Hiç hatırladığım gibi değildi. Buna şaşırmadım. Tanrılar, ölümlülerin giysi değiştirdiği gibi görünüşlerini değiştirebilirlerdi. O gün, İris gri uzun saçlı ve ismi gibi süsen çiçeği desenleri olan mor-beyaz renkli bol bir elbise giymiş tombul ve yaşlıca bir kadındı.

Tanrıçanın orada oluşu nedense kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Hayatta kalma içgüdülerim, "*Kaç! Sana granola ikram edecek!*" diye bağırıyordu.

Tezgâhında binlerce kristal vardı. Bazıları iplere asılmıştı, ba-

zıları da bronz tabanlıkların üstünde duruyordu ama hepsi gün ışığında parıldıyordu ve pazarı canlı gökkuşağı renklerine boğuyordu. Hepsinde İris mesajları olduğunu ve yanlış görevler yanlış melezlere verilirken mesajların birbirine karıştığını hayal ettim... Birçok şeyi açıklardı aslında. Belki de kariyerimin tamamı yanlış gelen bir dizi İris mesajından ibaretti.

"Endişelenmeyin," dedi Blanche. "Konuşma işini bana bırakın."

"İyi göründüğüm sürece," dedi Kıvırcık. Yüzünü güneşe çevirip ölmekte olan bir yabani çiçek taklidi yaptı.

Blanche onunla ilgilenmedi. Tezgâha doğru yürümeye başlayınca, biz de peşine takıldık.

Biz yaklaşırken, İris'in gözleri parıldadı. "Canım, ne güzel bir sürpriz! Üstelik yanında... Arkadaşlarını da getirmişsin!"

Arkadaşlar sözcüğünü *Blanche*'la bağdaştıramamış, *ıstakoz sandaletler* gibi saçma bir şeymiş gibi söylemişti.

"Onlar kamptan arkadaşlarım," dedi Blanche. "Seninle tanışmak istediler."

İris dikkatle bize baktı. Gözleri suyun yüzeyine çıkmış yağ gibi rengârenkti. Gülümseyip dost canlısı birisi gibi görünmeye çalıştım ama beni tanıdığından emin olamadım.

"Ne kadar güzel," dedi İris heyecansız bir sesle. Kızına bakarken dudaklarının kenarları sarktı. "Hâlâ tepeden tırnağa simsiyah giyiniyorsun. Sana yolladığım fuları beğenmedin mi?"

"Yok, çok güzeldi," dedi Blanche. "Pembe sinekkuşları tam benim tarzımdı."

İris irkildi. "Acaba..." Fotoğraf makinesini işaret etti. "Renkli film kullanmaya başladın mı?"

"Siyah-beyaz daha iyi," dedi Blanche.

İris karnına bir hançer saplanmış da çevriliyormuş gibi gülümsemeye çalışıyordu. "Anlıyorum."

Annabeth'in planından şüphe etmeye başlamıştım. Görevimize hiç faydası *olmayacak* bir anne-kız dramına bulaşmak üzereydik. İris'in beni lanetleyeceğini ve pazardan saçlarım kalıcı olarak mavi, tenim pembe sinekkuşlarıyla süslenmiş bir hâlde çıkacağımı hayal ettim.

"Neyse," dedi Blanche, "benim için seve seve bir iyilik yapabileceğini söylemiştin ya?"

İris'in gözleri irileşti. "Evet, elbette, canım! Yeni bir elbise mi istersin? Daha iyi bir fotoğraf makinesi mi? Kuzey ışıklarını görmek için bir seyahat mi?" Tanrıça garip bir şekilde onu memnun etmek için uğraşıyormuş gibiydi. Blanche'ın tanrı bir ebeveynin dikkatini çekmek için yeni bir strateji keşfettiğini anladım: tamamıyla kayıtsız kalmak. Çocuğunun monokroma bu kadar kafayı takmış olması tanrıçanın canını sıkıyordu.

Acaba bu strateji benim için de işe yarar mı diye merak ettim. Sahra Çölü'ne taşınsam ve sudan nefret ediyormuş gibi yapsam, Poseidon bana hediyeler yollamaya başlar mıydı? Akvaryumlar, yüzme havuzları, okyanus gemi gezileri için broşürler...

Yok, büyük bir ihtimalle öyle olmazdı.

"Onları dinlemeni istiyorum," dedi Blanche baş parmağıyla bizi işaret ederek. "Kulağa seni hırsızlıkla suçluyorlarmış gibi gelecek."

İris tehlike yaratacak kadar kaskatı kesildi. "Pardon?"

"Ama aslında sadece bilgi edinmek istiyorlar. Sakın onları çarpma. Lanetleme. Sadece... Yardım etmeye çalış, olur mu? İstediğim iyilik bu."

İris bizi biraz daha dikkatlice süzdü. Çarpmasına değmeyecek birisi gibi görünmeye çalıştım.

En sonunda, tanrıça iç çekti. "Peki, canım. Senin hatırın için." Daha tatlı, yalvarır gibi bir ses tonuyla devam etti. "Sonra belki birlikte bir şeyler yaparız, ne dersin? *WandaVision* bölümlerini arka arkaya izleyebiliriz."

"Kulağa harika geliyor anne. Sana mesaj atarım." Blanche bize döndü. "Tamam, ben gidiyorum. Bol şans. Anlaşmamızı unutma."

Annabeth başını salladı. "Kıvırcık orada olacak."

Kıvırcık, "Nerede?" diye cıyakladı.

"Stüdyomda." Blanche ona bir kartvizit verdi. "Haftaya. Bir dizi natürmort fotoğraf çekimi için. Ta ne zamandır gelmeni istiyordum ama ağırdan alıyorsun."

Kıvırcık'ın ağzı ardına kadar açık kaldı. Blanche hiç şüphesiz fotoğraf makinesiyle ölümsüzleştirebileceği kurumuş otlar ve ölü fareler bulmak üzere uzaklaştı.

"Pekâlâ," dedi İris bize. "Bakalım ne çaldığımı düşünüyorsunuz. Size yardım etmek ya da en azından öldürmemek için elimden geleni yapacağım."

BÖLÜM ON DÖRT

İRİS BANA BİR DEĞNEK VERİYOR

Çok heyecanlandım.

Tanrıçaya başımızdan geçen maceraları anlattık. Hakkını yiyemem: Çok iyi bir dinleyiciydi. Tanrılar genellikle ölümlülerin sorunlarını dinlerken çok sabırsız davranırlar ama sanırım İris bir haberci olduğu için insanların anlattıklarına dikkatini vermeyi öğrenmek zorunda kalmıştı.

Ganimedes'in kayıp kadehinden söz ettiğimde, garip bir yerine bir kristal parçası kaçmış gibi yüzünü ekşitti. Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri'nde olanları anlattığımızda, İris gözlerini yumdu ve, "Tanrılarım, bana sabır verin," dermiş gibi ofladı. Elbette, o da tanrılardan biriydi ve kendisine dua etmenin bir faydası olabileceğinden emin değildim.

"Tabii ki kadehi sizin aldığınızı düşünmüyoruz," dedi Annabeth. "Çok aptalca olurdu."

"Ama *aldıysanız*, onu geri almayı çok isteriz," dedi Kıvırcık.

Annabeth ona bakıp kaşlarını çattı. Kıvırcık bunu fark etmedi. Artık Blanche'a portre modelliği yapacağı için, fotojenik bir parıltı yayıyor, yenilmezmiş gibi davranıyordu.

"Elbette kadehi siz almadınız," dedim tanrıçaya. "Aldınız mı?"

O son kısmı soru gibi söylemek istememiştim. Ağzımdan öyle çıkmıştı.

İris dudaklarını büzdü. Parmaklarını tezgâhındaki kristallerin

üstünde gezdirdi, pazarın dört bir yanına yeniden renkli ışıklar yolladı. Sadece aklından bir şey geçirerek o ışınları lazere dönüştürüp bizi melez kıyması yapabileceğini düşününce huzursuz oldum.

"Bir sakinin işinin kimse tarafından takdir edilmediğini biliyor musunuz?" dedi.

Ganimedes'in takıntılı bir şekilde nasıl okulumun kafeteryasında dolandığını, öğrencilerin bardaklarını ve içecek kutularını beş numaralı Olimpos içeceğiyle doldurduğunu hatırladım.

"Eğlenceli bir işe benzemiyor doğrusu," dedim.

"Haklısın Percy Jackson. Hiç eğlenceli değildir."

Beni hatırladığını ya da ismimi bildiğini ilk kez belli etmişti. Bunu biliyor olması beni daha çok güvende hissettirmedi.

"Anladığım kadarıyla kadeh sahip olmayı isteyeceğiniz bir şey değil. Ganimedes'le dalga geçmek için bile."

Bu sefer aklımdan geçenleri soru gibi sormamayı başardım. Ama İris hâlâ kızgın görünüyordu. Hiçbir şey birden size kaşlarını çatan bir hippi büyükanne kadar korkutucu değildir.

"Ben başkalarıyla 'dalga' geçmem," dedi. "O zavallı genç tanrı için sempatiden başka bir şey hissetmiyorum. Sırf çekici olduğu için Zeus tarafından kaçırıldı, sonsuz bir parti dekorasyonu olarak kullanıldı ve Zeus onu kayırırken Hera'nın ve diğerlerinin ters bakışlarına katlanmak zorunda kaldı. Yok. Pek çok genç erkek ve kız, dokunulmazlığı olduğu için dilediğini yapan Zeus'un ve diğer tanrıların kurbanı oldu. Korkunç bir şey."

Arkadaşlarıma baktım. İris'le hemfikirdik ama bir tanrının bu tür şeyleri yüksek sesle söylemesi şaşırtıcıydı. Zeus'un kafanıza bir şimşek fırlatarak sansürleyeceği türden fikirlerdi bunlar.

"Doğru yere geldiğimizi görebiliyorum," dedi Annabeth. "Siz

sezgili, iyi yürekli, bilge bir tanrıçasınız... Bu kadeh hırsızını bulabilmek için ihtiyacımız olan her şeye sahipsiniz. Tavsiyeleriniz bir gökkuşağı kadar değerli."

İris sırıttı. "Ne yaptığını anladım. Bana iltifat etmeye çalışıyorsun."

"Gökkuşağı yorumum abartılı mı oldu?" dedi Annabeth.

"Fazlasıyla." İris, *devam et bakalım*, der gibi parmaklarını kıvırdı.

"Tavsiyelerinize ihtiyacımız var," dedi Annabeth. "Tanrıları biliyorsunuz. Ganimedes'i sevmeyenleri tanıyorsunuz. *Sizce* onun kadehini kim almış olabilir?"

İris bir süre sessizce düşündü. Bu da bir tanrı için bir başka sıra dışı özellikti. Genellikle her şeyi bildiklerini düşünürler ve kendi bildiklerini okurlar.

"Aslında, aklıma bir şey geldi," dedi. "Ama bunu... Gizlice araştırmam gerek."

"Elbette," dedi Kıvırcık. Omuzları gevşeyiverdi. "Harika! Teşekkür ederiz."

"Ha, size bedavaya bilgi vermeyeceğim," dedi İris.

Tabii ki, dememek için kendimi zor tuttum.

"Size yardım etmek istemediğim için değil," dedi İris. Aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı. "Biz tanrıların melezlere ufak görevler vermeden edemediğini düşündüğünüzü biliyorum... Haklısınız. Kapımıza geliyorsunuz ve biz birden yapılacak işler listemizde elemeyi istediğimiz bir sürü iş olduğunu hatırlıyoruz. Ama mesele bundan ibaret değil."

"Bilgi değerlidir," diye bir tahminde bulundu Annabeth. "Ne kadar değerliyse, o kadar hak edilmesi gerekir."

İris'in gözleri parıldadı. "Tam Athena'nın kızı gibi konuştun.

Hem ben aklımdan geçen şeyi araştırırken yapacak bir şeyiniz olur."

Yapacak çok işimiz olduğunu söylemedim. Tanrılar, hatta İris gibi iyi olanlar bile bir göreve gitmemiz gerekene kadar melezlerin üstleri toz bezleriyle örtülmüş bir hâlde bir dolapta durduğunu sanıyordu.

"Merak etmeyin," dedi. "Vereceğim görev çok uzun sürmez. Hem Ganimedes'in utanca boğulmasına daha on beş gün var."

Kıvırcık irkildi. "Neden on beş gün?"

"Zeus bir sonraki ziyafetini on beş gün sonra vermeyi planlıyor." Boş ifadelerimize bakıp iç çekti. "Doğru ya... Zeus bunu ona söylemedi, değil mi?" Annabeth'e döndü. "Epulum Minerva ziyafeti, anneni onurlandırmak için verilecek olan eski Roma ziyafeti. Zeus onun şerefine bir parti vermeye karar verdi. Büyük bir olasılıkla, ondan bir şey isteyecek. Yeni bir icat. Bir savaş. Çekirdeksiz bir zeytin türü. Kim bilir? Kadeh ziyafet gününe kadar bulunamazsa, bütün tanrılar Ganimedes'in kadehi kaybettiğini anlarlar. Zeus öfkeden köpürür. Ganimedes de... Sonrasında aramızda olmayabilir."

Kıvırcık'ın alt dudağı titremeye başladı. Poz verme heyecanı balon gibi söndü. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

İris gülümsedi. "Hah, şöyle."

Arkasına döndü ve tezgâhın arka tarafındaki bir bölmeden kristal kolyeleri çıkarmaya koyuldu. Kolye standını boşaltırken, bunu sadece bir stant olmadığını fark ettim. Bir çalı süpürgesi uzunluğunda, üstünde metal bir süslemesi olan tahta bir değnekti.

İris değneği adlı. Bunu aramızdaki masaya koydu. Değneği bir Rehin Dükkânı Cümbüşü programına götüreceğimizi söylememizi bekliyormuş gibi gözleri parıldadı.

Annabeth şaşkınlıkla nefesini içine çekti. "Ama bu sizin *kerykeion*'unuz!"

"Ha, doğru," dedim. "Bir kerykeion."

Yunanca *halı tokmağı* anlamına geldiğini tahmin ettiğimi söyleyecektim ama yanlış bir şey söylemek istemedim.

Annabeth gözlerini devirdi. "Haberci asası Percy. Hermes'in kullandığı gibi."

"Evet..." dedi İris dalgın dalgın. "Bu da eskiden yaptığım bir başka işti. Tanrıların habercisiydim."

Asayı inceledim. Hermes'in kadüsesinin aksine, etrafına sarılmış canlı yılanlar yoktu ama yakından bakınca metal başlığının bir çift yılan biçiminde olduğunu gördüm. Ufak boynuzları vardı, bir sekiz rakamı biçiminde kıvrılmışlardı ve en üstte birbirlerine dönüklerdi. Metal kısım seneler içinde kirle kaplandığı için ayrıntıları seçmek zordu. Tahta kısmı da koyu renkli is ve yağ lekeleriyle kötü durumdaydı.

İris'in ne zaman haberci tanrıça olduğunu merak ettim. Belki de Hermes doğmadan önce bu işi yapmıştı. Yani... Evet, çok uzun zaman önce. Asa ucuzluk bölümünde durmaktan başka bir şey için kullanılmamış gibiydi.

Bir yandan da bir tanrının kaç iş değiştirebileceğini merak ettim. İris günün birinde bitki bazlı protein tanrıçası olmaya karar verebilir miydi? Ares savaşlardan vazgeçip örgü örme kralı olabilir miydi? Bunu görebilmek için gerçek altın drahmiler verebilirdim.

"Percy?" dedi Kıvırcık. Düşüncelere daldığımı fark ettim.

"Affedersin. Ne dedin?"

"Bunu duydun, değil mi? İris üst kısmının İlahi bronz, alt kısmının Dodona meşesi olduğunu anlatıyordu."

"Tamam." Dodona meşesinin ne olduğunu bilmiyordum ama gözüme pek hijyenik görünmemişti. Metal başlığı da İlahi bronzdan çok İlahi hurdaya benziyordu. "Bununla bir mesaj mı iletmemiz gerek?"

"Yok, yok," dedi İris. "O günler çok geride kaldı. Ama eski zamanlarda havada uçarken, oradan oraya giderken asamı muhteşem gökkuşakları yaratmak için kullanırdım. Bunu özlüyorum..." İç çekti. "Sizden asamı bir güzel temizlemenizi istiyorum. Eski görkemli hâline geri döndürün. İtiraf edeyim, bunun uzun zaman önce yapılması gerekiyordu ama... Neyse, o işi Hermes'e kaptırdığım için kızgındım."

Daha önceden dediği şeyi düşündüm... Sakilik işini Ganimedes'e kaptırdığında, ona karşı kin beslemediğini söylemişti. Ama haberci görevini kaybetmek onu gerçekten de *gücendirmişti.* Bu dost canlısı gökkuşağı büyükanneye ne kadar güvenebileceğimizi düşünmeye başladım.

"Windex kullanamayız herhalde," dedim. "Ya da bir kuru temizlemeciye de götüremeyiz sanırım."

"Hayır, sakın," dedi. "Asa sadece Elisson Nehri'nde yıkanabilir."

Annabeth gözlerini kırpıştırdı. "Orayı bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Kıvırcık. Nehrin ismini duyduğuna pek sevinmemişti. "Eskiden Elisson berrak büyülü sularıyla bilinirmiş. Öykülere göre, ne kadar kirli olursa olsun her şeyi temizleyebilirmiş. Ve... Bazı yaratıklar bunu kullanmışlar."

"Doğru," dedi İris. "Furyalar bazen orada yıkanırlar. Ölümlülerin arasına karışmaları gerektiğinde, Yeraltı Dünyası'nın leş kokusunu temizleyebilecek tek şey Elisson Nehri'dir."

Eski matematik öğretmenim Bayan Dodds'u, namıdiğer Furya

Alecto'yu düşününce ürperdim. Gözlerimin önüne cebire giriş dersine gelmeden önce bir nehirde yıkandığı gelince, bu imge hiç hoşuma gitmedi.

"Başka canavarlar da," dedi Kıvırcık asanın yılan başlığına bakarak. "Boynuzlu yılanlar gibi."

"Evet, aferin genç satir," dedi İris. "İşin aslı, asamı yılanların yıkandığı nehirde temizlemeniz gerekiyor."

"O yılanlar çok dost canlısı olmalı," dedim.

İrisi şaşkınlıkla bana baktı. "Hayır, hayır. Sizi öldürmeye çalışacaklar." Belli ki o da Hebe gibi alaycı esprilerden anlamıyordu. "Ama dikkatli olun: Yılanlara zarar vermemelisiniz."

"Sizin için kutsal oldukları için mi?"

"Alakası yok. Ama bu görevin hayvanlara zarar vermesini istemiyorum. Görevi nehirdeki yaratıklara zarar vermeden tamamlamanın bir yolunu bulmalısınız. Bol şans, melezler! Artık işimin başına dönmem gerek."

İris'in tezgâhına bir grup müşteri yanaştı ve kristallere bakıp aaaa, oooo demeye başladı. Oradaki işimiz bitmişti. Kirle kaplı gökkuşağı asamı aldım ama işimi kolaylaştırıp ufacık bir şeye dönüşmedi. Pazarda yürürken, ufak çaplı bir büyücü gibi hissettim.

"Hayvanlara zarar vermeyecekmişiz," diye homurdandı Annabeth. "Sanırım, buna melezlere zarar vermemek dahil değil."

"Bir yolunu buluruz," dedi Kıvırcık. Niyeyse yine neşelenmişti. "Hep Elisson Nehri'ni görmek istemişimdir. Ama bir sorun var."

"Öldüremeyeceğimiz canavarları düşündün mü?" diye sordum.

Sorumu geçiştirdi. "Yunanistan'da artık var olmayan *gerçek* Elisson Nehri'ni diyorum. Mitolojik nehir herhangi bir yerde ola-

bilir. Nehrin tanrısının canavarların sularında yıkanmasından çok rahatsız olduğu için onu sakladığını ve bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu duydum. Hem İris bize nerede olduğunu söylemedi."

"Sorsak kendi başımıza bulmamızı söylerdi herhalde," dedim. "Çünkü bilgi değerlidir, falan filan."

Annabeth beni dürtükledi. "Bizi yönlendirmesi için üst düzey bir su perisi bulmamız gerek. Nereidler ve naiadlar birbirlerini tanırlar. Acaba bilgi alabileceğimiz bir su perisini nereden bulabiliriz?" İmalı bir ifadeyle bana baktı.

Dişlerimi biraz daha gıcırdattım. "Tamam. Pazartesi gününe kadar bekleyip danışmanıma sorarım. Umarım üstüme yine sifon çekmez."

BÖLÜM ON BEŞ

YONKERS!

Okurlar, üstüme sifon çekti.

Danışmanın ofisine gitmek için yedinci saate kadar bekledim. Böylece, beni yine Atlantik'e fırlatırsa derslerimi kaçırmayacaktım. Ama ilk başlarda Eudora'yla sadece güzel, sakin bir konuşma yapabileceğimizi umuyordum.

"Hoş geldin Percy Jackson!"

Beni içeri alıp yeni bir mavi plastik sandalyeye oturmamı işaret ederken, beni gördüğüne gerçekten de sevinmiş gibiydi. Acaba dolabında bir sürü mavi sandalye var da birisinin üstüne her sifon çektiğinde ayrı bir sandalye mi çıkarıyor diye merak ettim.

Jolly Ranchers kavanozunun üstünden bana gülümsedi. Gözleri şişe dibi cam gözlüklerinin arkasında süzülüyormuş gibi görünüyordu. İstiridye yatağı saçları da denizanası sıvısıyla perma yaptırmış gibi parıldıyordu. "Evet! Her şey nasıl gidiyor bakalım?"

"İlk görevim geldi," dedim. "Ganimedes için."

"Harika bir haber!" diye cıyakladı. "Tam olarak ne yapman gerekiyor?"

Ona ayrıntıları anlattım ama bakışları o kadar dikkat dağıtıyordu ki gözlerimi mor Hasta Kurbağa resminde tutmaya çalıştım. Ağzındaki termometreyle üzgün üzgün bana bakıyor, beni yargılamıyordu.

Tam ondan bir iyilik istemek -Elisson Nehri'nin yerini sor-

mak- için cesaretimi toplamaya çalışırken beni durdurdu. "Bir dakika. Hebe'yi bu işe karıştırmışsın. Şimdi de İris'i. Çifte kredi için başvuru yaptın mı?"

"Ben... Ne?"

"Tüh. Birden fazla tanrı göreve karışırsa, çift kredi için başvurabilirsin. Hebe ve İris de sana tavsiye mektupları yazabilirlerdi."

"Yani... Tek bir görevle üç tavsiye mektubunu alabilir miydim?"

Eudora aramızda koruyucu bir bariyer oluştursun diye şeker kavanozunu biraz öne itti. "Şey, evet ama..."

"Çifte krediye şimdi başvursam olmaz mı? Hebe'yi tekrar ziyaret edebilirim." İçimden kendimi azarladım. "Tamam, belki Hebe'yi değil de İris'i tekrar ziyaret edebilirim..."

"Aa ama çifte krediye önceden başvurman gerekirdi. Ne yazık ki çok geç kaldın."

Hasta Kurbağa'ya baktım. Suratına bir yumruk atmak istedim ama tuğla bir duvarın üstünde olduğu için ondan çok benim canım acıyabilir diye düşündüm.

"Bir kerelik kuralları değiştiremez miyiz?" diye sordum. "Yani, gerekenleri yaptım. *Hâlâ* yapıyorum."

"Şey..." Eudora broşürlerini karıştırıp Yeni Roma Üniversitesi'ninkini çıkardı. "Hayır... Görüyor musun? Şurada. Çift krediye sonradan başvurulamaz diyor."

"Genel bir kural mı bu? Bu tavsiye mektuplarını bir tek benim almam *gerektiğini* sanıyordum."

"Doğru. Bak."

Bana broşürü uzattı. Çifte krediyle ilgili ufacık bir paragrafın (daha önceden orada olmadığından emindim) sonundaki asteriks işareti beni daha da ufak harflerle, ***bu kural Percy Jackson için***

geçerlidir, diyen bir açıklamaya götürdü.

"Ama bu çok saçma. Bunu bilmiyordum!"

Eudora iç çekti. "En azından görevin iyi gidiyor. Sırada ne var?"

Sırada kurbağanın suratına bir yumruk atmak var, diye düşündüm.

Ama bunu söylemedim. Kendimi nefesimi dışarı vermeye zorladım. "Biraz yardıma ihtiyacım var."

"Aa!" dedi. heyecanla öne eğildi. "Benim işim bu!"

Ona İris'in o sırada yatak odamın dolabımda olan asasını anlattım. "Asayı temizlemem gerekiyor. Bunun için de Elisson Nehri'ni bulmam gerekiyor."

Eudora gülümsemeyi kesmedi. (Fiziksel olarak bunu yapabileceğinden emin değildim.) Ama birisi istiridye saçlarını çekiyormuş gibi dudakları gerildi. "Elisson. Anladım." Broşürlerini alıp tekrar çekmecesine tıktı. "Orada yılanlar yıkanır biliyorsun."

"Evet, duydum."

"Her tür canavar vardır. Pek tavsiye edilen bir yer değildir."

"Ama başka seçeneğim yok. O tavsiye mektubuna ihtiyacım var. Bana dediğin gibi."

İş tanımı ile kişisel duygular arasında kalmış gibi yüzünü buruşturdu. "Evet ama... Elisson huysuzdur. İnsanların temiz sularından faydalanmalarından hoşlanmaz."

"*Elisson* mu? Nehrin tanrısını mı diyorsun?"

O güne kadar birkaç nehir tanrısıyla tanışmıştım. Huysuz ve mesafeli olurlardı ve melezlerin eski lastikler ya da sigara izmaritleri gibi bir başka kirlilik etkeni olduğunu düşünürlerdi.

"Sana nehrin yerini söylediğimi öğrenirse," dedi Eudora adeta kendi kendine, "bir daha beni yoga dersine almaz."

"Yoga... Neyse," dedim. "Onun nerede olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?"

Eudora saatine baktı. "Dersler neredeyse bitmek üzere. Kazara kendini Elisson'ın nehir kaynağında bulursan benim suçum olmaz sanırım."

Zemindeki karolar sıvılaşmaya ve sandalyemin etrafını kaplamaya başladı. "Hayır," dedim.

"Bol şans Percy!"

Sonra üstüme yine sifonu çekti.

* * *

Kendimi Yunanistan'da, Brezilya'da ya da çok uzaklarda başka bir yerde bulabilirdim. Yonkers'a gittiğim için şanslıydım, tarihte ilk kez *şanslı* ve *Yonkers* sözcükleri bir arada kullanıldı. Tamam, kusura bakma Yonkers, haksızlık ediyorum ama... Orası Manhattan'a geri dönebilmek için fazladan yarım saatlik bir tren yolculuğu yapmam gerekeceği için okuldan hemen sonra yollanmak istediğim bir yer değildi.

Plastik mavi sandalyem ve ben bir drenaj borusundan fırladık, kayalık bir yokuştan aşağı yuvarlandık ve bir dereye düştük. Bir an için sersemlemiş, çürükler içinde kalmış bir hâlde kalakaldım. Soğuk su pantolonumun içine sızıyordu. Fark ettiğim ilk şey ters dönmüş sandalyemin altındaki metal bir plaketti:

BULURSANIZ LÜTFEN EUDORA'YA İADE EDİN, ATLANTİK OKYANUSU
İADE EDİLEBİLİR DEPOZİTO: BİR ALTIN DRAHMİ

Harika. Üniversiteye giremezsem ya da bir iş bulamazsam, New York'ta dolanabilir, drahmi kazanmak için mavi plastik sandalyeler arayabilirdim.

Güçlükle ayağa kalktım. Dere pespaye görünümlü ufak bir kasaba sanayi bölgesinin ortasından geçiyordu. Etrafta alçak tuğla evler, apartmanlara ya da ofislere dönüştürülmüş eski fabrikalar ve depolar vardı. Nehir kenarında üstlerine tuhaf cafcaflı bayrakların asılı oldu demir sokak lambaları olduğu için orasının Yonkers olduğunu anlamıştım!

Kışın ortasında, kasvetli gri bir gökyüzüyle ve çamurla karışık şehir karıyla kaplı olsaydı, daha iyi görünebilecek eski bir sanayi bölgesiydi. Tatsızdı. İç karartıcıydı. *İster beğen ister beğenme* tarzı bir yerdi.

Nehir yatağı ufak çalılıklarla ve gri kayalıklarla doluydu. Birçoğu drenaj borusundan fırladığım sırada Percy kanına ve deri örneklerine bulanmıştı. Suyun kalitesini nazikçe *içilmez* diye tarif edebilirdiniz – bulanık kahverengiydi ve bir köpük banyosu gibi köpüklüydü ama banyo köpüğü olmadığından emindim.

Üstünde KERESTE FABRİKASI NEHRİ MİSK SIÇANI ALANI yazan bataklık bir bölgenin tam yanına düşmüştüm.

Etrafta misk sıçanları yoktu. Zeki hayvanlar oldukları için Miami'ye tatile gitmiş olmalıydılar.

Kereste Fabrikası Nehri ismi bana biraz tanıdık gelmişti. Küçüklüğümde haberlere çıkan bir olayı hatırladım. Annem bana birkaç şehir içi nehrinin üstüne nasıl yol yapıldığıyla, yeraltı drenaj kanallarına dönüştürüldüğüyle ve insanların bunları tekrar açıp doğal ortamlar yaratmaya çalıştığıyla ilgili bir makale okumuştu. Buna ne diyorlardı? Bir nehri *gün ışığına çıkarmak*.

Görebildiğim kadarıyla, Kereste Fabrikası Nehri gün ışığına çıkarılmaktan hoşlanmamıştı. Üç blok kadar kuzeyde, sular bir kamyonetin geçebileceği genişlikteki bir tünelden usul usul akıyordu. Akıntı karanlığa geri dönüp gizlenmek istiyormuş gibi ağırdı.

Eudora bir hata mı yaptı diye düşündüm.

Ha, sen Elisson, yani dünyanın en temiz suları mı demiştin, dediğini hayal ettim. *Affedersin. Kereste Fabrikası, yani Westchester Bölgesi'nin en temiz suları dediğini sandım! Bunları hep karıştırıyorum!* Belki de Elisson'un yerini korumak için beni özellikle oraya yollamıştı. Öyle yaptıysa, nehir tanrısının yoga dersi muhteşem olmalıydı.

Yosunlu kayalıklarda kayarak ve tökezleyerek nehirden yukarı doğru yürümeye başladım. Canavarlarla, Yonkers polisiyle ya da aksi misk sıçanlarıyla karşılaşabilirim diye korktum ama beni kimse rahatsız etmedi. Tünelin yarısına vardığımda, girişten yayılan küflü balıklı sandviçlerle beslenen ve uyumakta olan bir devin nefesini andıran boğucu havanın kokusunu ilk kez hissettim. İki büklüm olup öğürdüm.

Koku bana dünyanın en temiz suları izlenimini vermiyordu.

İki büklüm hâldeyken ve kusmama tanrısına dua ederken, ayağımın yanından bir şey süzüldü. İlk önce bunun yırtık bir alışveriş torbası olduğunu, beyaz renkli şeffaf bir naylon torba parçası olduğunu sandım. Sonra şeffaf şeyin üstündeki bal peteği desenini fark ettim. Pulları andırıyordu. Bir yılanın geride bıraktığı derisi gibiydi.

Mide bulantıma hiç faydalı olmadı.

Tamam... İris bize yılanların Elisson Nehri'nde yıkandığını söylemişti. Belki de suların temiz olmamasının nedenini canavarların yıkandığı suların arasında yürüyor olmamdı. Ya da gördüğüm yılan derisi doğanın normal bir parçası olan bir yılana aitti.

Birkaç adım daha attım.

Tekrar aşağı baktığımda, suda başka bir şey daha gördüm. Bir öbek yosunun arasında işaret parmağım büyüklüğünde siyah

renkli, kıvrılmış ince bir şey duruyordu. Bir dürtüyle -ya da ölüm arzusuyla- onu aldım. Kırık sivri tırnak güneşin altında parıldıyordu. Bunun gibi tırnakları altıncı sınıf matematik öğretmenimin ya da Furya Alecto'nun parmaklarında görmüştüm.

Karanlık tünele baktım. Orada ne tür bir yaratık köpük banyosu yapıyorsa, onunla tek başıma karşılaşmak istemiyordum. Ayrıca, İris'in asası yanımda değildi.

Ne yazık ki destek alıp oraya geri dönmeli, Annabeth ile Kıvırcık'ı Kereste Fabrikası Nehri'nin harikulade Furya ortamına maruz bırakmalıydım.

İçimden danışmanıma, Hasta Kurbağa'ya ve genel olarak bir melezin hayatına lanetler okudum. Sonra düşe kalka en yakındaki tren istasyonunu bulmaya gittim.

BÖLÜM ON ALTI

KIVIRCIK YILAN ŞARKILARI DÖKTÜRÜYOR

Ertesi öğleden sonra desteklerimle birlikte geri gittim.

Annabeth ile Kıvırcık'a nereye gideceğimizi söylediğimde bana garip garip baktılar ama soru sormadılar. Yonkers şehir merkezi gariplik standart sapmamızın kapsamındaydı.

Metrodaki diğer yolcular elimde İris'in asasını görünce ne düşünmüşlerdir bilemiyorum. Belki de hayvanlarını otlatmaktan geri dönen bir çoban olduğumu sanmışlardır. Kıvırcık her zamanki gibi flütleriyle birlikte atıştırmalıklarla dolu sırt çantasını da yanına almıştı. Ne de olsa, ekşi kremalı-acı biberli mısır cipsi yerken ne zaman dans etmek isteyeceğinizi bilemezdiniz. Annabeth yanına hançeri, el fenerleri ve nehir suyundan daha içilebilir olduğunu umut ettiğim bir termos dolusu içecek gibi pratik şeyler getirmişti.

Saat dört olduğunda, derenin kenarında durmuş tünelin ağzına bakıyorduk.

Kıvırcık havayı kokladı. "Dünyanın en temiz nehri mi demiştin?"

"Furyalar ve yılanlar yıkandıktan sonraki hâli bu," dedim.

"Kim bilir başka neler," dedi Annabeth.

Kıvırcık ayakkabısını kahverengi suya daldırdı. "Sanırım, asayı çamurların arasında yuvarlayıp görevi tamamladığımızı söyleyemeyiz."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum ama benim yerime onun söylemesine sevindim.

"Tünele girmemiz gerek," dedi Annabeth bize fenerlerimizi verirken. "Umarım nehrin yukarı tarafı daha temizdir. Kenardan ilerleyip suya girmemeye çalışalım."

Bu, *benim* bile makul bulduğum bir tavsiyeydi. Ama suya girmememin zor olduğunu fark ettik.

Tünelde yürümeye başladığımızda, kenarları daraldı ve kayganlaştı. Suya girmemek imkânsızdı. Ayakkabılarımdan duman çıkmaya, pantolonum tutuşmaya başlamadığı için suyun o kadar da zehirli olmadığını düşündüm. Yine de o akşam eve dönebileceğimi varsayarak yapılacak işler listeme *çok sıcak bir duş al* maddesini ekledim.

Yüz metre kadar ileride, Annabeth durdu. "Şuraya bakın."

El fenerini tünelin tavanına çevirdi. Tavan o kadar kalın bir yosun ve liken katmanıyla kaplıydı ki altında insan yapımı beton mu, yoksa doğal kaya mı olduğunu anlayamadım. Annabeth fenerini nereye çevirse, geride mavi-yeşil bir ışıltı kalıyordu.

"Süper." El fenerimin ışığıyla duvara parıldayan bir gülümseyen surat çizdim.

"Kaç yaşındasın?" dedi Annabeth.

"Geçen hafta daha yeni sekiz yaşma bastım."

Bunu duyunca gülümsedi. Gülümsememeye çalıştığında onu gülümsetmeye bayılıyordum. Zafer kazanmış gibi hissediyordum.

Birkaç dakika ışık grafittileri yaptık. Kıvırcık duvara *Pan*∞ yazdı, ben de *AC + PJ* yazdım. Annabeth iç içe geçmiş kavislerle mavi-yeşil bir gökkuşağı yaptı. Yosunlar ışıldadı ve tüneli çok güzel turkuaz bir ışıkla aydınlattı.

İleride kanal daha geniş bir alana dönüşüyordu. Akıntının sesi

giderek artıp gürleşti. O kadar büyük bir mağaraya girdik ki apayrı bir dünya gibiydi.

Parıldayan sarkıtları olan bir katedralinki kadar yüksek olan tavanın altında, nehir sarı otlarla kaplı tepelerin arasından kıvrılarak kuzeye doğru uzanıyordu. Etrafta yapraksız ve bodur kalmış, dalları artritli parmaklar gibi eğrilmiş kül rengi ağaçlar vardı. Bu manzara bana Hades'in diyarındaki Asphodel Tarlaları'nı hatırlattı. Sizin, "*Aa, evet, burası Midtown'a benziyor,*" dediğiniz gibi bu kıyaslamayı yapabilmem acıklı seyahat geçmişimi ele veriyor.

Orada burada otların arasında ufak granit adacıkları vardı ama dikkati çeken esas şey nehirdi. Usul usul mağaranın içinden akıyor, gün ışığına ulaşmak için hiç acelesi yokmuş gibi geniş daireler oluşturuyordu. Kenarları kalın sazlarla kaplıydı. Akıntıysa mavi yosun ışığında ürkünç bir parıltı saçıyordu. Su orada daha temiz görünüyordu. O boğucu koku kaybolmuştu. Ama nehrin yirmi metre kadar yukarısındaki bir havuzun sığ yerlerinde kaygan, yapış yapış, kamçıya benzer yaratıklar yüzüyor ve kıvranıyordu. İçimden bir daha spagetti yemek geçmeyecek diye düşündüm.

"İğrenç," dedi Annabeth.

"Bence memeli ön yargılarını bir kenara bırak," diye fısıldadı Kıvırcık. "Sürüngenler de kişilerdir."

"Ama zehirliler," dedim. "Ayrıca, soğukkanlılar. Çok da fena ısırırlar. Ve... Tamam, insanlar da bu özelliklere sahip."

Kıvırcık evet anlamında başını salladı. *Teşekkür ederim.*

"Fenerleri kapatın," diye fısıldadı Annabeth.

Fenerlerimizi hemen kapattık ama yılanlar henüz bizi fark etmemiş gibiydiler. O sırada oyun oynamakla ve pullarını bir güzel yıkamakla meşguldüler.

Ufka göz attım. "Sizce etraflarından dolanıp biraz daha yukarı tarafa gidebilir miyiz?"

Kıvırcık havayı kokladı. "Burası buram buram canavar kokuyor. Yakınlardaki yılanlar dışında başka yaratıklar olup olmadığını anlayamadım. O uzun otların arasına her şey gizlenebilir."

"Biz dahil," dedi Annabeth. "Yılanlarla savaşamayacaksak, etraflarından dolanmak en iyi seçeneğimiz olabilir."

"Tamam," dedi Kıvırcık. "Ama önce ben gideyim. Belki tarlaların arasında güvenli bir yol bulabilirim."

Kıvırcık öyle her gün tehlikeli bir bölgeye bizden önce girmeye gönüllü olmazdı. Ona hayır diyemeyecek kadar etkilendim. Eski arkadaşıma baktım... Sorumluluk alıyor, tehlikeye atılıyordu. Bazen onun artık korkak genç bir satir koruyucusu olmadığını, korkak bir Toynaklı İhtiyar Heyeti üyesi olduğunu unutuyordum. İkimiz de çok büyümüştük.

Kıvırcık en azından orada alışık olduğu ortamdaydı. Tabii, o ürkütücü mağara doğa sayılırsa.

Testereler kadar keskin, boynumuza uzanan otların arasında ilerlemeye başladık. Kıvırcık bizi en sık otların etrafından dolaştırmayı başarıyordu ama sarı bir ot ne zaman koluma sürtünse irkiliyordum. Bu yetmezmiş gibi, içinden geçtiğimiz tarla baloncuklu naylon gibi çıtlıyordu. Otların arasında gizlenen canavarlar varsa bizi duyuyor olmalıydılar.

En sonunda, kayalık adacıklardan birine vardık. Kıvırcık ancak keçi bacakları olan birisinin yapabileceği gibi tepesine tırmanıp nehre baktı. "Manzara iyi değil."

"Ne görüyorsun?" dedim.

Kıvırcık tepeye çıkmamıza yardım etti.

Tepeden önümüzde sere serpe uzanan nehrin tamamını göre-

biliyordum. Elisson kuzey duvarındaki bir delikten bir mağaraya akıyor, sonra ovalarda genişleyip kıvrılmaya başlamadan önce bir dizi kayalık çıkıntıdan aşağı akıyordu. Nehrin kıyısına her yerden erişim vardı, her sığ havuzda ya da yüzülebilecek alanda pis bir kerykeion'u yıkayabilirdiniz ve su yılanlarla doluydu. Yüzlerce yılan vardı.

"En azından, Furyaları görmüyorum," dedi Kıvırcık.

"Evet," dedim. "Ama bu hafta kesinlikle menüde spagetti yok."

"Ne?" Kıvırcık buna üzülmüş gibiydi. Spagettiye bayılırdı.

"Yok bir şey," dedim.

Annabeth nehre göz attı. "Ya şurası?" Mağaranın nehrin granit tepecikleri arasında bir geçit oyduğu kuzey ucunu işaret ediyordu. "Suyun en temiz olduğu yer orası olmalı. Yılanlar oraya kolay kolay giremezler. Akıntı onlar için fazlasıyla tehlikeli olmalı."

"Ama Poseidon'un çocuklarından biri için değil sanırım."

Omzunu silkti. "Denemeye değer."

"Ama onlar bizi görmeden ta oraya gitmemiz imkânsız. Yılanlar peşimize takılırsa... Sizce ne kadar hızlı ilerleyebilirler?"

Kıvırcık ürperdi. "Bu otların arasında mı? Bizden çok daha hızlı gidebilirler."

"Keşke yanımızda Luke'un uçan ayakkabıları olsaydı," dedi Annabeth.

Kıvırcık yüzünü buruşturdu. "Bunun için çok erken."

Beş sene önce, o lanet ayakkabılar Kıvırcık'ı neredeyse Tartarus'a sürükleyecekti. O tür bir travma insanda derin yaralar açabilir. Ama beni esas şaşırtan şey, Annabeth'in sonradan düşman olan eski arkadaşımız Luke Castellan'dan söz etmiş olmasıydı. Manhattan Savaşı'ndan beri onun ismini ağzına almamıştı. Ondan o sırada söz etmesi kötü bir şeylerin habercisi gibiydi.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi Kıvırcık. "Çok kötü bir fikir ama işe yarayabilir."

"Şimdiden bayıldım," dedim.

Flütlerini çıkardı. "Siz yamaçlara doğru gidin. Ben sizi buradan izlerim. Oraya varırsanız, harika. Ama yılanlar size doğru ilerlemeye başlarsa, onları otların arasında görebilirim. Flüt sesiyle dikkatlerini kendime çekerim. Çok güzel yılan şarkıları biliyorum."

Kıvırcık'ın bilmediğim bir başka becerisi de buydu demek: yılan sanatçısı.

"Sen flüt çalmaya başladığın anda yardımına geliriz," dedi Annabeth. "Sanırım, planının korkunç kısmı bu."

"Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri'ndeki tavuklardan daha da kötü olacak," diye tahmin yürüttüm.

"Evet, bu fikre bayılmadım," dedi Kıvırcık. "Ama Annabeth'in dediği gibi, aramızda en hızlı koşan benim. Belki size biraz vakit kazandırabilirim. Flüt sesini duyarsanız, bilin ki zaman daralıyor ve acele etmeniz iyi olur. İris'in asasını bir güzel yıkayın. Sizinle girişte buluşurum."

Annabeth'le bakıştık. İkimiz bir sürü tehlikeli göreve gitmiştik ama süper keçi doğa rehberimiz olmadan yılanlara görünmeden ilerlememiz zor olacaktı. Ayrıca, Kıvırcık'ı ikinci kere tehlikeye atmak da hoşuma gitmiyordu.

Öte yandan, Kıvırcık cesur satir rolüne heyecanla devam ediyordu. Ondan şüphe ettiğimi düşünmesini istemedim.

"Tamam," dedim. "Kendine dikkat et." Bu, ona lotoyu kazan demek gibi bir şeydi çünkü hepimiz çok dikkatli olmayacağını biliyorduk.

Annabeth ona sarıldı. "Umarım yılan şarkılarına gerek kalmaz."

Kayalıklardan aşağı inip otların arasına girdi. Ben de peşinden gittim çünkü pis haberci asası bendeydi.

Birkaç metre içinde, otların boyumuzu geçti. Tırtıklı sazlar giysilerimi yırtıyordu. Her hareket ettiğimizde, sazlar da sallanıyor, hışırdıyordu. Hani elimizde BEDAVA YILAN MAMASI yazan tabelalar olsaydı, kendimize çok olmasa da biraz daha fazla dikkat çekebilirdik.

Kuzey yönünü bulabilmek için şelalenin sesini izledik. Gözlerimi yerden ayırmıyor, attığım her adımın dikkatli ve sessiz olmasına gayret ediyordum. O kadar ağır ilerliyorduk ki sabırsızlıktan çatlamak üzereydim. Otların arasında yılanlar olduğunu, sivri dişlerini ayak bileklerime geçireceklerini düşünmenin de faydası olmuyordu.

Aklıma arkadaşlarım Frank ve Hazel'ı ve beni California'daki otlarla kaplı benzer bir tarlada kovalayan şahmeranlar geldi. Düşününce, hayatımın büyük bir kısmını ölümcül sürüngenlerle saklambaç oynayarak geçirdiğimi görebiliyordum.

Nehre varmamız resmen on iki sene sürmüş gibi geldi. Ama Hebe'nin eğlence merkezindeki maceramızdan sonra artık zaman mevhumuma güvenmiyordum.

Nihayet, şelalenin altına yakın bir noktada otların arasından çıktık. Birkaç kayaya ve en sonunda altı metre aşağıdaki geniş havuza bakan kaygan bir çıkıntının tepesine tırmandık. Su cam gibi berraktı, yılanlar yoktu ve bizi adeta atlamaya davet ediyordu. Kayalığın yan tarafında dik yamaçlar vardı ve hızlı akıntılarla yılan Su Kasabası'ndan geçmek istemiyorsam, bir kaçış yolu yoktu.

"Asayla birlikte atlayabilirsin," dedi Annabeth.

"Tabii. Sorun işim bittikten sonra yukarı tırmanmak."

Annabeth sırt çantasından bir halat çıkarıp gülümsedi.

"Her şeyi düşünüyorsun," dedim buna mutlu olmuşum gibi. O havuz biraz *fazla* davetkâr görünüyordu... Aklıma İris'in öfkeli bir nehir tanrısından söz ettiği geldi. Daha sonradan kafamı duvarlara vurmama neden olacak türden bir ayrıntı gibiydi bu. "Belki de önce bir plan yapmalıyız. Planlama senin işin, öyle değil mi?"

Sonra müzik sesini duydum, uzaktan tiz bir flüt sesi geliyordu. Annemin plak koleksiyonundan hatırladığım bir şarkıydı: Duran Duran'in "Yılanın Birleşmesi" şarkısı. Geri sayım başlamıştı. Kıvırcık'ın başı dertteydi.

"Zaman doldu," dedi Annabeth. "İyi yolculuklar." Sonra beni aşağı itti.

BÖLÜM ON YEDI

KIYAMETİN ERKEK TOPUZUYLA TANIŞIYORUM

Siz de kendinize kız arkadaşımın beni bir yamaçtan aşağı ittiği gibi seven birisini bulun.

Hiç tereddüt etmeden. Sizin becerilerinize gözü kapalı güvenen, ilişkinizin bunu kaldırabileceğine kalpten inanan ve hayatta kaldığınız takdirde sudan çıktığınızda onu affedeceğinizden emin olan birisini bulun. Onu neredeyse kesin olarak affedeceğinizden emin olan birisi. Büyük bir ihtimalle affedeceğinizden.

Bir de bunu yaparken, *iyi yolculuklar*, diyecek cesarete sahipse bonus puanı alır.

Nasıl olduysa, havuza düşerken İris'in asasını sıkı sıkı tutabildim. Su bana Kuzey Kutbu kadar soğuk geldi, damarlarımda akan kanı dondurdu ve el ve ayak parmaklarımı kıvırmama neden oldu. Suyun altında nefes alabilirdim ama ciğerlerime işleyen soğuk dünyanın en kötü mide yanması gibiydi. Acaba göğüs donması diye bir şey var mıydı?

Baloncuk bulutu dağılırken, kendimi hayatımda gördüğüm en berrak turkuaz sularda süzülürken buldum. Yüzeyden sızan ışık, geçidin duvarlarına ışıltılı mavi balık pulu desenleri yansıtıyor, canlı zincir zırhlarla kaplıymış izlenimi yaratıyordu.

Yalnız gibiydim. Boynuzlu yılanlar yoktu. Mayolarıyla yüzen Furyalar yoktu. Ama etrafımda bir ot, toprak ve ter bulutu oluş-

maya başlamıştı. Asanın yüzyıllardır ona eşlik eden kiri tozu ağır ağır dağılırken, üstünden dumanlar çıkıyormuş gibiydi.

Bir yandan: Yaşasın, asa temizleniyordu! Diğer yandan, o tertemiz suları kirlettiğim için kendimi kötü hissediyordum.

Derken, birisi, "Ah, *Hades*, hayır," dedi.

Karşımda süzülen adam safir mavisiydi ve bu yüzden suda neredeyse görünmezdi. Tükürsem tükürüğümün düşeceği kadar yakın noktada olmasına rağmen, ona odaklanmakta zorlanıyordum. (Ama suyun altında tükürmem çünkü çok kaba bir davranış.)

Üstünde bir fanila ve bol bir pantolon vardı ve saçları erkek topuzu tarihinin en muhteşem erkek topuzu biçiminde toplanmıştı. Gerçekten de bir yoga öğretmenine benziyordu ama o sakin, meditatif enerjiye sahip değildi. Kenarları aşağı sarkmış dudakları, sakalı ve koyu renkli öfkeli gözleriyle tam suratımın ortasında güneşi selamlayabilirmiş gibi duruyordu.

"Selam. Siz nehir tanrısı Elisson olmalısınız," dedim.

"Aslında, havuz görevlisiyim. Bir havlu ya da güneş şemsiyesi ister miydin?"

"Sahi mi?"

"Hayır, sersem! Tabii ki ben Elisson'ım, bu nehrin yüce *potamus*'uyum!"

Pek çok nehir tanrısıyla tanıştığım için *potamus* sözcüğünü kullandıklarında genellikle gülmeden kendimi tutabiliyordum ama yine de insanın hipopotamları düşünmemesi zordu.

"Sularınıza böyle aniden girdiğim için özür dilerim," dedim. "İsmim Percy Jackson. Poseidon'un oğluyum?"

Cümlemin sonuna bir soru işareti koymuştum çünkü bazen babamın ismi bana kapıları açıyordu. Genellikle, bunlar sulu kapılar oluyordu.

Elisson'ın gözleri irileşti. "Ha..." Kaslı kollarını bir dileğimi yerine getirecek olan bir lamba cini gibi göğsünde kavuşturdu. "O hâlde, tertemiz özel havuzuma o pis asayla, ayakkabılarını bile çıkarmadan girmen sorun değil."

"Sahi mi?"

"Hayır, sersem!" İki parmağını bana doğrultup şaklattı. Ayakkabılarım ve çoraplarım parçalanıp sudan dışarı fırladı. İris'in asası da elimden fırlayıp yüzeye çıktı.

Aslında, etik bir matematik hesabı yapıyor, kendi nehrinde bir nehir tanrısıyla savaşmanın lehime olup olmayacağını düşünüyordum. Lehime olursa, İris bunu "hayvanlar üstünde denenmemiş" kabul eder miydi? Tahminlerim hayır ve hayırdı.

"Şey... Ayakkabılar için özür dilerim," dedim, elimden geldiğince diplomatik bir tavırla. "Ama şu asayı temizlemem gerek. Bir sakıncası yoksa..."

"Asayı almak mı istiyorsun?" dedi Elisson. "Tabii ki hayır."

Parmaklarını yine şaklattı ve bu sefer ben sudan fırlayıp yamacın yan tarafına çarptım. Sırılsıklam bir hâlde inleyerek dar çıkıntıya yığıldım. Yanımda neyse ki İris'in kırılmamış ama hâlâ epey pis olan asası duruyordu. Ayakkabılarım kaybolmuştu.

Oturup başımı ovuşturdum. Parmaklarıma kan bulaştı. İyiye işaret değildi.

Elisson havuzdan fırladı ve suyun yüzeyi belinin etrafında fokurdadı. Erkek topuzunun kara deliğine odaklanmış olan ağırlıksız su damlalarından oluşan ufak bir galaksi saçlarının etrafında dönüyordu.

"*Çok* az şey istiyorum," dedi. "*Giriş formunu* kullan. Boynuzlu yılanlar salı-perşembe günleri geliyor. Furyalar ve diğer Yeraltı yaratıkları pazartesi-çarşamba-cuma günleri geliyor. Melezler *asla*

gelmezler. Sularıma girmeden önce ayakkabılarını çıkar. Her şeyden önemlisi de sadece *ALT HAVUZLARI* kullan. Benim kullandığım kısım yasak! *Bütün* kuralları çiğnemeyi başardın doğrusu!"

"Ama ben bu kuralları..."

Elisson yanımdaki yamacın duvarına asılmış olan bronz bir tabelayı işaret etti. HAVUZ KURALLARI.

Yazılı talimatlardan nefret ederim. Özellikle de ancak çiğnedikten sonra gördüğünüz yazılı kurallardan nefret ederim.

"Tamam," dedim. "Ama..."

"Tahmin edeyim." Elisson'ın su galaksisi daha hızlı dönmeye başladı ve erkek topuzu zamanı ve uzayı büktü. "Kurallar senin için geçerli değil."

"Şey, ben öyle..."

"Sen bir istisnasın. *Senin* ihtiyacın önemli."

"Ben..."

"Gün yüzüne çıkarılmam zaten yeterince kötü," diye homurdandı. "Su kalitem büyük bir hızla düşüyor. Şimdi, sen de bir değneği temizlemek istediğin için son temiz havuzumu kirletmek istiyorsun, öyle mi?"

"Bunu söylememin bir faydası olur mu bilmiyorum ama o değnek İris'in asası."

"Ha, tamam o zaman..."

"Yine alaycı bir espri yapıp beni susturacaksınız, değil mi?"

"Demek tamamıyla aptal değilsin!" Gülümsedi. "Bu, alaycı bir espriydi."

Şansa bakın. Bir alaycı espriler savaşına dürüstlük katmıştım. Sanırım, İris ve Hebe doğal savunma mekanizmalarımı köreltmişlerdi.

Yamaçtan yukarı baktığımda, Annabeth'in akıllıca dikkat çek-

memek için kıpırdamadan durduğunu gördüm. Çok iyi bildiğim panik dolu ifadeyle bana bakıyordu: *Percy, sakın öleyim deme.*

Elisson henüz onu fark etmemişti. Fark etmesini de istemiyordum. Ölmek de istemiyordum ama en azından ben orada ölürsem, Annabeth beni aşağı ittiği için kendisini çok kötü hissederdi. Ben de onunla sonsuza dek dalga geçerdim.

Ama ölmüş olurdum. Aman, neyse.

Uzakta Kıvırcık'ın flüt müziği iyice hızlanmıştı ve sesi alçalmıştı. Peşinde kaç tane yılan olduğunu ve bir melodi çalarken ne kadar koşabileceğini merak ettim. Bildiğim kadarıyla, bando takımı deneyimi yoktu.

Teslim olduğumu anlatmak için ellerimi havaya kaldırdım.

"Anlıyorum," dedim Elisson'a. "Bir keresinde Hudson ve Doğu Nehirleri'yle karşılaşmıştım. Kirlenmekten *nefret* ediyorlar. Sizin sularınız çok daha temiz."

Elisson'ın dudakları hafifçe kıpırdadı. Tiksinmiş miydi, şaşırmış mıydı, yoksa memnun mu olmuştu bilemiyordum... Ama beni henüz öldürmediği için konuşmaya devam ettim. (Bu hatayı çok sık yapıyorum.)

"Nehirlerin hayatı zordur," dedim. "İnsanların bunları drenaj çukurlarına dönüştürmelerini ya da içime çöp atmalarını veya bir baraj jeneratörü ya da bir baraj inşa etmelerini istemezdim." Elimi çaktırmadan İris'in asasına yaklaştırıp kavradım.

"Sizden izin istemeliydim," dedim. "Acemilik ettim. Ama size bunu telafi etmemin ve bu asayı yıkamamın bir yolu olmalı çünkü İris için çok önemli. *Mutlaka* sizin sularınızda yıkanması için ısrar etti çünkü..." Yutkundum. Başım zonkluyordu ve düşünmekte zorlanıyordum.

Annabeth olsa ne yapardı? Yukarı baktığımda, bileğindeki ha-

yali bir saate vurduğunu gördüm. Pek yardımcı olmuyordu. Kıvırcık'ın müziğinin sesi giderek uzaklaşıyordu.

"Çünkü İris size hayran," dedim nehir tanrısına. "Sizden nasıl bahsettiğini duymanız gerek. Yoga derslerinizden de! Bence o sizin bir numaralı hayranınız."

Sözlerimin etkili olup olmadığına dair herhangi bir işaret aradım. O noktada, alaycılık dışında herhangi bir tepkiyi kabul edebilirdim. Temizlik düşkünü bir yoga öğretmeninin bu kadar sert olabileceğini kim tahmin ederdi?

"Demek bu durumu telafi etmek istiyorsun?" dedi Elisson.

"Kesinlikle."

"Herhalde parmaklarını şaklatıp nehrime verdiğin tüm zararı geri alabilir, bulduğundan daha temiz bırakabilirsin."

"Şey..."

"Bunları ancak istediğini yaptıktan *sonra* yapacaksın," diye tahmin yürüttü, "ve doğruyu söylediğine güvenmem gerekecek."

"Ben..." Asayı daha sıkı tuttum. İşler düşündüğüm gibi gitmiyordu. Acaba kendimi akıntıya bırakıp Yonkers'a mı gitmeye çalışmalıydım? "Seve seve denerim."

"Hudson ve Doğu Nehirleri'nde nasıl gitmişti?" dedi zehir zemberek bir sesle. "Onlar şimdi temiz ve berrak mı?"

"Ha. Yani... Hayır ama onları temizlemek daha zor. Sizden çok daha büyükler."

Yanlış şeyi söylemiştim. Elisson gözlerini kıstı. "Anlıyorum. Demek küçük olduğumu düşünüyorsun. Önemsiz buluyorsun. Hem de vinyasa akıntısı dersime girmek için herkes altı ay beklerken."

Annabeth çıkıntıda sırt çantasında bir şey arıyordu. Başa çıkabileceğimden emin olduğu durumdan beni kurtarmak için bir

şey bulmaya çalışıyor olmalıydı. Hançerini çekip, *"Heyt!"* diye bağırdığını ve Elisson'ın sırtına atladığını hayal ettim. Bunu görmeyi çok isterdim ama alaycı, erkek topuzlu tanrının gazabıyla karşılaştığında sonuçların ne olacağını görmek istemiyordum.

Bir başka çözüm üretmeye çalıştım ama başımın zonklamasından düşünemiyordum. Gelecekte içindeki beyni *kullanmadan* kafatasımı çatlatmamaya dikkat etmeliydim.

"Bir yolu olmalı," diye yalvardım. "Belki Poseidon'un sarayına bir ziyaret olabilir. İnanılmaz bir sonsuzluk havuzu inşa ediyor. Siz... Akıntı dersinizi kıta sahanlığına bakarak yapabilirsiniz. Balinalarla falan."

Kulağıma güzel gelen bir anlaşmaydı çünkü balinalar havalıdır. Ama belli ki yoga Elisson'un tutkularından biri değildi.

"Ne yazık ki kabul edemem." Gülümsemesi suyundan birkaç derecede soğudu. "Ama bunu bana telafi edebileceğin bir yol biliyorum."

Hevesle başımı sallayınca görüş alanım bulanıklaştı. "Elbette, ne isterseniz."

"Ne istersem mi? Harika. Hep Poseidon'un çocuklarından birinin boğulmasının ne kadar zaman alacağını merak ederdim. Haydi, öğrenelim!"

Nehir üstümü sıvı tuğlalardan örülmüş bir duvar gibi kapladı.

BÖLÜM ON SEKİZ

ANNABETH BİTKİ ÇAYIYLA GÖNÜLLERİ FETHEDİYOR

Keşke Elisson karar verebilse diye düşündüm.

Beni sudan dışarı fırlatabilirdi. Suyun dibine çekebilirdi. Alaycı espri yağmuruna tutabilirdi. Beni öldürebileceği o kadar çok ilginç yöntem vardı ki bir türlü karar veremiyordu.

Bu arada, beni suda boğmak kolay değildir. Ama karşımda beni nehrinin dibine savuran, burun deliklerime ve ağzıma vıcık vıcık şeyler dolduran bir nehir tanrısı olduğunda, bir kum fırtınasında nefes almaya çalışmaktan farksızdır. Hiçbir şey göremiyordum ve sersemlemiştim. Kayalıklara çarpıyor, odaklanmakta zorlanıyordum.

Tüm bunlar beni öfkelendirdi.

Melezlerin güçleri garip olabilir. On, on bir yaşlarındayken, bir şeyler olurdu ve nedenini anlamazdım. Çeşmeler birden gürül gürül akmaya başlardı. Tuvaletler patlardı. Suyu kontrol etmek, ancak korktuğumda ya da öfkelendiğimde yapabildiğim bir şeydi, biraz Hulk gibi ama su tesisatıyla. Büyüdükçe güçlerimi iyi kötü kontrol etmeyi öğrenmiştim. Artık bahçe sulama sitemlerinizi bir emirle patlatabilirim. (Çocukların yaş günü partilerinde şov yapıyorum. Beni arayın.)

Ama daha iyi kontrole sahip olmama rağmen, hâlâ gücümü kullanamadığım anlar oluyor. *Aman, küçük bir çocuk gibi ağlaya-*

mam, artık olgunlaştım, diye düşünüp sonra kaybolan şirin bir köpek yavrusuyla ilgili bir film izlemek ve hüngür hüngür ağlamak gibi. Ya da öfkenizi kontrol edebildiğinizi düşünürken, kötü bir not alıp feci bir öfke krizi geçirmek ve kaykayınızın en sevdiğiniz Jimi Hendrix posterini delerek yatak odanızın duvarından dışarı çıkması gibi. Tabii, bunlar tamamıyla hayali örnekler.

Her neyse, Elisson'ın havuzunun dibinde de öyle oldu. Beni uzun programda yıkanan çamaşırlar gibi oradan orada fırlatırken, döndürürken ve etrafa savururken, kontrolü kaybettim. Yine küçük bir çocuğa dönüştüm ve kocaman zalim dünyanın beni rahat bırakması için çığlıklar attım. Öfkem bir anda patladı.

Ama nehir de patladı. Dört bir yanımda patlamalar gerçekleşti ve beni patlamanın merkezinde bıraktı. Bir hava baloncuğunun içinde tek başıma yere kıvrıldım ve o kadar avaz avaz bağırdım ki şiddetli akıntının uğultusu arasında bile kendi sesimi duyabildim. Bir yanım dışarı uzanmıştı... Üstelik sadece havuzda değil, ta nehrin kaynağına, Yeraltı Dünyası'nın derinliklerine, hatta belki Yonkers'a kadar uzanmış, kökünden çekip çıkarmıştım. Milyonlarca ton metrik su gürül gürül mağaraya akıyor, havuzu dolduruyor, yamaçlara çarpıyor, nehir kenarına taşıyor ve büyük bir ihtimalle nehrin aşağısında yıkanan yılanları şaşırtıyordu.

En sonunda, su büyük bir güçle etrafıma çarptı ve yine normal bir şekilde akmaya başladı.

Tükenmiş bir hâlde, yaptığım şeyden dolayı dehşet içinde titremeye başladım. Kendime gelmem ne kadar sürdü bilmiyorum. Saniyeler mi? Dakikalar mı? Tortular dibe çökerken, başımı kaldırmıştım ve aklımdan tek bir şey geçmişti: *Annabeth*. Onu kazara Atlantik'e sürüklediysem, kendimi asla affedemezdim.

Hızla yüzeye fırladım.

Endişelenmeme gerek olmadığını gördüm. Annabeth yukarıdaki çıkıntıda bağdaş kurmuş oturuyor, sakin sakin çok öfkeli olan Elisson'la konuşuyordu. Nehir tanrısı ona şok geçirmiş bir sığınmacı gibi yaslanmış, üstü başı tortularla kaplanmış bir hâlde titriyordu. Erkek topuzu açıldığı için, saçları artık ölmek üzere olan bir yukka bitkisi gibi görünüyordu.

"Be... Ben bilmiyordum," dedi burnunu çekerek.

"Üzülme, üzülme." Annabeth kolunu tanrının omzuna attı. "Merak etme. Öfkelendiğinde korkutucu olabilir."

Alternatif bir boyutta mı yüzeye çıktım diye düşünerek suda süzüldüm. Annabeth az önce beni boğmaya çalışmış olan adamı teselli ediyordu ve galiba benden korkutucu diye söz etmişti. Sonra aşağı baktı ve beni görünce göz kırptı. *Oyunumu bozma*, anlamına gelen bir işaretti bu.

"Ama itiraf etmelisin," dedi Elisson'a. "Percy harikaydı."

Harika mı? Neden söz ediyordu?

Başımdaki yara suda kendi kendine iyileştiği için hayal görüyor olamazdım.

Sonra mağarada etrafa bakındım. Dev dalgam yamacın kenarlarını ta Annabeth'in ayaklarına kadar taşımış, kayalığı tertemiz yapmıştı. Tortular da dağılmış, havuz öncekinden de temiz olmuştu. "Yeni nehir" kokusu geri geldiğinden, hava temiz ve taze kokuyordu. Akıntı güderek güçlendi, soğudu ve harika bir performanstan sonra sokaklara akın eden bir izleyici topluluğu gibi gürül gürül mağaraya doldu.

Elisson Nehri'ne en muhteşem Poseidon Temizlik paketimi uygulamıştım. Buna üç kere köpüren krem, vasıta altı pas koruyucu ve süper bir cila da dahildi.

Etrafa bakınıp gökkuşağı asasını bulmaya çalıştım. Hiçbir yer-

de göremedim. O şansla büyük bir ihtimalle ta Harlem'e kadar fırlatmıştım.

Annabeth hâlâ Elisson'ın omzuna hafifçe vuruyor, onu teselli eden sesler çıkarıyordu. Göz göze geldiğimizde nehrin aşağı kısmını işaret etti ama orada da bir şey göremedim.

Elisson ürperdi. "Ben... O kadar fazla *su* baskısı altında olduğumu bilmiyordum."

"Akıntı şu anda harika," dedi Annabeth. "Vinyasa dersin için iyi olabilir."

"Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle. Hayatımda hiç bu kadar temiz bir nehir görmemiştim. Ama Percy'nin atladığı yerler görürsen, eminim ki sonradan..."

"Hayır!" diye cıyakladı Elisson. "Hayır, böyle harika." *Harika* sözcüğünü *çok acı* gibi söylemişti.

"Affedersiniz," dedim birden. Beni öldürmeye çalışan birisinden kendimi kurtardığım için özür dilediğime inanamadım ama ona acıdım. "Biraz kendimi kaybettim galiba."

İrkildi. "Hayır... Hayır. Senden nehri temizlemeni istedim. Sen de isteğimi yerine getirdin. Bu bana alaycı espriler yapma konusunda ders olsun."

İlk kez alaycı bir ifadeye bürünmemişti.

Annabeth yine nehrin aşağı kısmını işaret etti. Adeta, *orada işte, şapşal*, diyordu.

Bu sefer, neyi işaret ettiğini gördüm. Dokuz metre kadar ileride, İris'in asası tam suyun yüzeyinin hemen üstündeki bir yarığa saplanmıştı. Meşe sapı parıldıyordu. Süslü haberci armasıysa tatlı sarı bir parıltı saçıyordu ve İlahi bronz süslemelerinin üstünde zerre kadar kir yoktu.

"Şey, bir sakıncası yoksa ben artık..." dedim asayı işaret ederek.

Elisson gözlerime bakamadı. Başını sallamakla yetindi. Cüzdanını bana vermesini istesem, aynı şekilde yanıt verebilirdi. İnanamıyordum. Çok korkunç bir insandım.

Nehirden aşağı doğru yüzerken, hafif bir müzik sesi duyar gibi oldum. Kıvırcık'ın flütünün sesi mağaranın öteki ucundan geliyordu. Duran Duran şarkısından vazgeçmişti. Artık Beatles'ın "İmdat!" şarkısını çalıyordu. Yılanlara geçit töreni yaptırmaktan sıkıldığına dair gizli bir mesaj veriyor olmalıydı.

İris'in asasını alıp Annabeth ile Elisson'ın olduğu yere geri yüzdüm. Annabeth'in bana haladı atıp yardım edeceğini umdum ama nehir tanrısının yanından ayrılmak için hiç de acele ediyormuş gibi bir hâli yoktu. Hatta termosunu çıkarmış ona sıcak bir içecek koyuyordu.

"Bu, çok güzel bir kuşburnu-papatya karışımı," dedi tanrıya. "Çok yatıştırıcı olduğunu göreceksin."

Elisson çayı yudumladı. "Çok güzelmiş."

"Neler oluyor?" dedim.

Bir yanıt vermelerini beklemiyordum. Bu da iyi bir şeydi çünkü yanıt gelmedi.

"Günde kaç kere?" diye sordu Elisson.

"Bence sabah ve akşam yeterli," dedi Annabeth. "Ayrıca, ne zaman meditasyon yapmak istersen. Al." Ona birkaç çay poşeti uzattı. "Kafeinsiz. Yeşil çaydan uzak dursan daha iyi olur. Seni strese sokuyor."

"Haklısın galiba," diye iç çekti tanrı. "Peki, yeni bir program yapmaya gelince... Belki iki haftada bir cumartesi günlerini melezlerin kutsal nesneleri temizlemesi için ayırabiliriz. Bu... Adilane olur mu?"

"Fazlasıyla," dedi Annabeth.

"Kesinlikle," dedim. "Ama şu anda yılanların kovaladığı bir arkadaşıma yardım etmem gerek."

Annabeth çok güzel bir anı mahvetmişim gibi kaşlarını çattı ama Elisson çayını bitirip bardağını ona geri verdi. "Elbette. Umarım arkadaşınızı kurtarırsınız. Şey..." Gergin bir ifadeyle yutkundu. "Poseidon'un sarayında bir balina yoga kursu düzenlemem konusunda ciddiysen..."

"Balina yogası konusunda asla şaka yapmam," dedim. "Babama bundan söz edeceğim."

Elisson burnunu sildi. "Teşekkür ederim Percy Jackson. Annabeth Chase, çok naziksin."

Sonra çay poşetlerini alan Elisson bir anda sıvılaştı ve yamacın kenarından aktı. Etrafa sıçrattığı sular üstüme gelmesin diye kenara çekildim.

Onun gittiğinden emin olduktan sonra aşağıdan Annabeth'e baktım. "Yanında çay mı getirdin? Ben suyun dibinde oradan oraya savrulurken, sen ciddi ciddi çay mı içiyordun?"

Omzunu silkti. "İris bize onun yogayla ilgilendiğini söylemişti. Bitki çayı iyi bir adak olabilir diye düşündüm."

Annabeth gayet mantıklı bir şey söylediğini düşünüyordu. Sanki x = 2yz3 denkleminde *x* yoga, *y* çaydı.

"Tabii," dedim. "Çantanda Kıvırcık'ı kurtarmak için kullanabileceğimiz bir şey var mı?"

"Bien sûr," dedi. Fransızca, *Sence var mı, Yosun Kafa?* anlamına geliyordu. Sırt çantasından bir kesekâğıdı çıkarıp salladı. "Yılan atıştırmalıkları. Dükkândaki adam hamster çeşnili olanları tavsiye etti."

"Aklımdan bir tane soru geçiyor."

"Gitmemiz gerek. Vakit kaybediyoruz."

"Bir fincan daha Meditasyon Büyüsü için vaktimiz olmadığından emin misin? Şu haladı bana fırlatmaya ne dersin?"

"Gerek yok." Ayağa kalktı. "Nehrin aşağısına doğru yüz. Ben görünmez olacağım..." Büyülü New York Yankees kasketini çıkardı. Bu kasket en sevdiği *ceza ödemeden kurtul* aksesuarıydı. "Doğu yönüne gidip Kıvırcık'ı bulacağım, bu atıştırmalıklarla yılanları oyalayacağım ve onu tehlikeden uzaklaştıracağım."

"Ben de batı yönüne doğru gidip kendimi yeni bir hedefe dönüştüreceğim."

"Aynen. Yılanlar seni izlemeye başladığında geri döneceğiz ve seninle mağaranın girişinde buluşacağız."

"Şey, bana da hamster çeşnili yılan atıştırmalıklarından verecek misin?"

"Senin bunlara ihtiyacın yok."

"Onları neyle oyalayacağım? Daha da önemlisi, dikkatlerini çektikten sonra onlardan nasıl kaçacağım? Biliyorsun, bu tür ayrıntıları önceden düşünmek isterim."

Annabeth'in gülümsemesi bana yanıtından suya itilmek kadar nefret edeceğimi anlattı. "Elinde İris'in asası var. En iyi görev seninki."

BÖLÜM ON DOKUZ

GÖKKUŞAĞININ TADINA BAKIYORUM VE BERBAT OLDUĞUNU GÖRÜYORUM

Artık gökkuşakları yaparken bir tarlada sekerek yürümeyi ölmeden önce yapmak istediğim şeyler listesinden çıkarabilirim.

Nehrin birkaç yüz metre aşağısında sudan çıktığımda, Kıvırcık son çare anlamına gelen şarkısını çalıyordu. Mağarada "YMCA" şarkısının o çok iyi bildiğimiz nakaratı yankılanıyordu. Enerjisinin ve soluğunun tükendiğine dair bir sinyaldi bu. Çünkü birisi "YMCA" şarkısını çaldığında, hemen hemen her zaman bir yardım çağrısı anlamına gelirdi.

Annabeth bana İris'in asasını elime alıp sekerek tarladan geçmemi söylemişti. Bunun çok güzel bir gökkuşağı oluşturacağından emindi. Gökkuşağı bir anda yılanların dikkatini çekecekti ve şaşkınlıkla, *aa, ne güzel*, diyeceklerdi. Bu arada, Annabeth görünmez olup Kıvırcık'ı bulacak, onu güvenli bir yere götürürken, yılanları uzak tutmak için onlara atıştırmalıklar fırlatacaktı.

"Ya asa işe yaramazsa?" dedim.

"İşe yarayacağına inanıyorum," dedi Annabeth.

Gülmemeye çalıştığından emindim.

"Ya yılanlar beni izlemeye başladıktan sonra onlardan kaçamazsam?"

"O zaman, gökkuşağını kapat. Karanlıkta kaldığında bir şey olmaz. Ne yaparsan yap, mutlaka seke seke git, Seksek Çocuk."

Oyunbozanlık etmemek için dediği gibi yaptım. Nehirden çıktığım anda ayakkabılarımı ve çoraplarımı giydim -bunlar yakınlardaki bir saz öbeğine takılmıştı- ve otların arasında sekerek ilerlemeye başladım.

Yaklaşık on adım kadar öyle ilerledim. Sonra Annabeth'in dalga geçtiğini anladım.

Sekerek değil, koşarak daha hızlı ilerleyebilirdim. Asanın umurunda olacağını sanmıyordum. Tarlada hızla koşmaya başladım. Gerçekten de sadece birkaç adım sonra asa ışıldamaya başladı.

İlahi bronz başlıktan yayılan ışıltılı şeritler, ben koştukça giderek daha da parlaklaştı. Çok geçmeden, on beş metre yüksekliğinde incecik bir gökkuşağının altında ilerliyor, tarlaları bir pastel boya setinin renklerine boyuyordum.

Aklıma bir çocukluk anısı geldi ama önceki hafta Hebe'nin eğlence merkezindeki gibi değil, *gerçek* bir çocukluk anısıydı. Annem beni ilk kez uçurtma uçurmaya Central Park'taki East Meadow'a götürmüştü. O alanda koştuğumu, mavi renkli devasa naylon ahtapotum havaya yükselirken sevinçle güldüğümü hatırlıyordum. Bunun ne kadar geride kaldığını ve uçurtmam havaya yükselir yükselmez nasıl bir şimşek çarptığını (güneşli bir günün ortasında) düşününce hüzünlendim. Çünkü tanrıların kralı olduğunuzda şimşekler fırlatırdınız. Değerli vaktinizi olabilecek en önemsiz işlerle geçirir, eğlenmek için çocukların uçurtmalarını kızartırdınız.

Her neyse, bir fırsat daha yakalamış olmak güzeldi. Asayı havada tutarak koşmaya devam ettim ve mağarayı tek kişilik gökkuşağı geçit törenimle doldurdum. Birkaç saniye sonra arkamdaki otların arasından hışırtılar gelmeye başladı. Yılanlar -çok kalabalıklardı- *aaa, çok güzel*, diye heyecanla peşimden geliyor, buna

neden olan şeyi mideye indirmek için beni yakalamaya çalışıyordu.

Bunu düşününce daha hızlı koşmaya başladım.

Yüz metre kadar sonra arkama bakmak gibi bir hata yaptım. Tarlanın tamamı bir sörfçü dalgası gibi üstüne geliyor, otlar sürünen binlerce yılanın ağırlığı altında eziliyordu.

Uzakta bir yerde, Kıvırcık'ın müziği "YMCA" şarkısının *Y* harfinde kesildi. Bunun güvende olduğu ve Annabeth'in onu mağaradan çıkardığı anlamına geldiğini umdum. Biraz daha koşabilirsem, gökkuşağını kapatabilir ve geriye dönüp mağaranın ağzına gidebilirdim...

Ama... Mağaranın ağzı *neredeydi*?

O anda kaybolduğumu fark ettim. Gözlerime kadar uzanan otların arasmdaydım ve etrafta nerede olduğumu anlatan hiçbir şey yoktu. Sadece arkamdan gelen Boynuzlu Yılan Müfrezesi'nin hışırtılarını duyabiliyordum. Hâlâ batıya doğru gittiğimi, nehirden uzaklaştığımı düşünüyordum ama emin olamıyordum. Gökkuşağının ışığı gözlerimi yanıltıyordu. Giderek artan panik hissi de düzgün düşünmemi engelliyordu.

Geniş bir kavis çizerek yılanları nehre doğru götürebileceğimi umdum ve sağa doğru koşmaya başladım. Ama ne kadar yorgun olduğumu hesaba katmamıştım. Elisson Nehri'ni patlatmak çok enerjimi tüketmişti. Bacaklarım ağırlaşıyordu. Ciğerlerim yanıyordu.

Yavaşlamaya başladım. Yılanlar yaklaşıyordu.

Doğal olarak, tam o anda bir taşa takılıp tökezledim.

Ağzıma toprak doldu. Ayak bileğimde keskin bir acı hissettim. Kılıç yaralarını, asit yanıklarını ve kor gibi ejderha nefesini atlatmış gibi olarak, burkulan bir ayak bileği gibi normal bir şeyin bu

kadar canımı *yakabileceğine* şaşırdım. Ayağa kalkmaya çalıştığımda, bacağıma metal çubuklar saplanıyormuş gibi hissettim.

Birkaç adım daha ağırlığımı asaya vererek yürüdüm ama artık ağır ilerleyen bir hedeftim. Etrafımı yılanlar sardı. Topallayarak en yakındaki kayalıklara gittim ve en azından yılanları görebileyim diye bir tanesine tırmandım. Tepeye vardığımda gördüğüm manzara hiç iç açıcı değildi.

Bir yılan denizi düştüğüm yerin etrafını sarmıştı. İris asasının ışığında gözlerinden kırmızı bir parıltı yayılıyordu. Boynuzları ürkütücü derecede şirindi. Kale direklerini andıran pembe-beyaz renkli, kıvrımlı ufacık boynuzları vardı. Yılanlar hayranlıkla gökkuşağının ışığına bakarak yaklaşırken, bir anda hepsi ağzını açtı, kırmızı boğazlarından bir tıslama sesi yükseldi ve siyah dilleriyle havayı yokladılar. *Hımm, leziz,* diyormuş gibiydiler.

"Selam," dedim cılız bir sesle. "Bunu biraz konuşabilir miyiz?"

Tıslayarak yanıt verdiler: *LEZİZ, LEZİZ!*

Kılıcımı çeksem mi diye düşündüm. Ama vazgeçtim. Çok kalabalıklardı. Hem onlara saldırırsam, hayvanlara zarar verdiğim için görev başarısız olurdu ve kaçabilsem bile her şey boşa giderdi. Zaten büyük bir ihtimalle ölürdüm.

En azından, Kıvırcık ile Annabeth'in kaçabildiğini umdum. Elisson'ın güzel temiz nehrinin keyfini çıkardığını umdum.

Asanın ışığı yılanları saldırmaktan alıkoyan tek şeydi. Başlığı hâlâ gökkuşağı enerjisiyle parıldıyordu ve yılanlar büyülenmiş gözlerini buna dikmişlerdi.

O kadar yorgundum ki dengemi zor sağlıyordum. Tökezlersem asa parıldamayı keser diye düşünüyordum. Sonra leziz bir açık büfe yemeği olurdum. Ama bir şeyler yapmalıydım.

Asayı havaya kaldırdım. Gökkuşağı daha çok parıldadı. Bin

tane yılanın başı da aynı anda kalktı. Asayı sağa sola salladım. Yılanlar ışığı izleyerek başlarını iki yana salladılar.

Asayı aşağı yukarı salladım. Bir yılan denizi bir lazer ışığını izleyen kediler gibi başlarını salladılar.

İsterik bir şekilde gülmemek için kendimi zor tuttum. Boynuzlu yılanlara yem olmak üzereydim ama en azından onlarla dalga geçiyordum.

Sonsuza dek o kayalıkların üstünde kalabilir, büyülü bir değneği sallayabilirdim. En sonunda yorulacaktım, yılanlar da sıkılacaktı. Sonra kayalıkların etrafını sarıp gökkuşağım çok güzel olduğu içim beni ısırarak öldüreceklerdi.

Annabeth'in ve Kıvırcık'ın beni kurtarmaya çalışmalarını da istemiyordum. Ölmeden nasıl o kadar çok yılanın dikkatini çekebileceklerini bilmiyordum.

Annabeth'le üniversiteye gitmekle ve sonrasıyla ilgili olarak yaptığımız onca planı düşündüm. Ona söylemek istediğim şeyleri düşündüm... Keşke en azından onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilseydim diye düşündüm.

Birden hafiflediğimi hissettim. Burktuğum bileğimdeki baskı hafifledi. Asayı o kadar yukarı kaldırmıştım ki kol eklemim zorluyordu. Kendime, *Percy, bunu neden yapıyorsun*, diye sordum.

Bilmiyorum, diye yanıt verdim çünkü kendi kendime konuşmakta pek becerikli değildim.

Yılanlar hâlâ gözlerini ayırmadan parlaklaşan ışığı izliyorlardı. Parmak uçlarıma kalktığımı, İris'in asasını güçlükle tutabildiğimi hissettim. En sonunda, asayı yukarı kaldırmadığımı, onun beni havaya kaldırdığını anladım.

Aklımdan geçen ilk şey, *Neden?* oldu.

İkinci düşünceyse şuydu: *Bir dakika... Bu, bir haberci asası. Ha-*

berci tanrılar mesajlarını götürüp getirirken uçmazlar mı?

Asa beni yukarı çekmeye başlamadan hemen önce, Annabeth'e ona ne kadar çok sevdiğimi söylemek istediğimi düşünmüştüm. Mesaj buydu.

İki elimle asaya tutundum.

"Beni Annabeth'e götür," dedim asaya.

Ayaklarım kayalıklardan havalandı ve ağır ağır boğucu, karanlık havaya yükseldim. Altımdaki yılanlar hayretle beni izliyorlardı.

"Elveda dostlar," dedim. "Birbirinize iyi bakın."

Sonra yükselmeye başladım.

Acaba yılanlara yeni bir din bırakmış olabilir miyim, sonraki nesillere göklere yükselmeden önce sık sık tökezlemiş olan garip bir gökkuşağı tanrısıyla ilgili öyküler anlatırlar mı diye merak ettim. Belki de sadece, *bu çocuk çok tuhaf*, diye düşünüyorlardı.

Giderek hızlanırken, gökkuşağı etrafımda parıldayarak beni ışığıyla çevreledi. İçim bir tuhaf oldu. Uzuvlarım hafifledi. Sadece gökkuşağının içinde uçmuyordum... Onun bir parçası hâline gelmiştim. Ama bu durum kulağa hissettiğimden daha havalı geliyordu. Vücudumdaki bütün moleküller eriyip enerjiye dönüşmüştü. Bilincim sanki yolculuğumun izlediği kavisin her noktasında aynı anda varmışım gibi genişleyip uzamıştı. Yine de fiziksel duyularımın hepsi duruyordu. Nedenini sormayın ama ışık spektrumunun tadı bakır gibiydi. Yanık plastik gibi kokuyordu. İris bu yüzden mi habercilik işinden sıkıldı ve tütsü yakabileceği ve esansiyel yağları kullanabileceği bir işe geçti diye merak ettim.

Mağaranın ağzında, Annabeth ile Kıvırcık'ın yanı başında belirdim. Satir arkadaşım hırıltılı sesler çıkarıyor, iki büklüm bir hâlde soluklanmaya çalışıyordu ama iyi görünüyordu.

"Merhaba, dünyalılar," dedim.

Annabeth fena irkildi. "Ne? Nasıl?"

İrkildiğinde çok şirin olur. Sık sık irkilmediği için o gibi anların keyfini çıkarırım.

"Annabeth Chase'e bir mesajım var. Seni seviyorum."

Onu öpmeye çalıştım ama beceremedim çünkü gülmeye başladı.

"Ha, anladım," dedi beni nazikçe geriye iterek. "Haberci asası. Bravo!"

"Evet, başından beri bunu planlıyordum."

"Ne yapacağına dair en ufak bir fikrin yoktu."

"Haklı olman buna sinir olmadığım anlamına gelmez."

Beni öptü. "Ben de seni seviyorum Yosun Kafa."

Kıvırcık hafifçe öksürdü. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

"Seni de seviyorum Keçi Adam," dedim. "Flüt şarkıların süperdi."

"Hıh." Huysuz davranmaya çalıştı ama kulaklarının kızardığını görünce iltifatıma memnun olduğunu anladım. "Her şey tuhaflaşmadan Manhattan'a geri dönelim." Duraksadı. "*Daha da* tuhaflaşmadan yani."

Trene tekrar bindiğimizde, bütün gün Yonkers'daki çamurlu bir tarlada oyun oynamış üç normal genç gibi görünüyorduk ama elimde evrenin en temiz, en parlak asası vardı. Her geğirdiğimde, etrafa mor ya da açık yeşil bir bulut yayıyordum.

BÖLÜM YİRMİ

İRİS VENMO KABUL EDİYOR

Ertesi öğleden sonra asayı İris'e geri götürdük.

Asayı odamdan çıkarabildiğime memnundum çünkü birisine bir mesaj yollamayı düşündüğümde ya da sokaktan bir posta kamyonu geçtiğinde parlamaya ve daireyi gökkuşaklarıyla kaplamaya başlıyordu. O sabah, anneme yayımcısından özel bir kitap kargosu gelmişti ve asa az kalsın FedEx görevlisini dövecekti. Adamın ona rakip olduğunu sanmıştı.

Her neyse, okuldan sonra Annabeth'le buluştum. Kıvırcık şehir merkezinde Blanche'la bir fotoğraf çekimine gittiği için yanımızda değildi. Anladığımız kadarıyla Blanche ona solmuş palmiye yapraklarından bir etek giydirip yanmış bir kütüğün üstüne uzanmasını ve etrafında ölü böceklerle fotoğrafını çekmek istemişti. Kıvırcık fotoğrafı çerçeveletip Ardıç'ın ocak ayındaki tomurcuklanma gününde ona hediye etmek istiyordu. Şu anda ne yazdığımı kesinlikle anlamadım ama kimse fikrimi sormadı zaten.

İşin kolay yanı İris'i bulmaktı. Asadan beni ona götürmesini istemem yeterli oldu. Annabeth'le beni bir gökkuşağına dönüştürüp bizi Wisconsin'e ışınlayabileceğinden korktum. Sonra bütün akşam yirmi farklı renk kusardık ve Wisconsin'de olurduk. Ama asa kuzeye döndü ve beni Birinci Cadde boyunca bir maden arama çubuğu gibi çekmeye başladı.

Bizi aşağı Harlem'e götürdü. Tanrıça kaldırıma dizilmiş bir dizi

diğer satıcının arasında kristallerini sergiliyordu. Salatalık satan adam ve kurutulmuş biber çelenkleri satan kadın aralarındaki kişinin aslında gökkuşağının ölümsüz tanrıçası olduğunu biliyorlar mıdır diye merak ettim. Büyük bir ihtimalle bilmiyorlardı ama duysalar şaşırmazlardı. Manhattan'da bir sokak satıcısı olduğunuzda, her şeyi görmüşsünüz demektir.

"Aaa!" dedi İris bizi gördüğünde. Asayı aldı ve kılıç tamir dükkânından geri gelmiş bir samuray kılıcıymış gibi dikkatle inceledi. "Mercedes, harika görünüyorsun!"

"Asanıza Mercedes ismini mi verdiniz?" dedi Annabeth. Sonra hemen, "Çok güzel bir isim," dedi.

"Çok mutlu görünüyor!" dedi İris heyecanla. Gözleri gökkuşağı renginde yaşlarla doldu. "Sana bu kadar zorluk yarattığım için üzgünüm."

Çok aptaldım. Tam özrünü kabul etmek üzereyken, Mercedes'le konuştuğunu fark ettim.

"Ah, canım benim." Asaya sarıldı ve ağlamaya devam etti. "Seni seneler önce temizletmeliydim! Bir daha seni bir teşhir rafı olarak kullanmayacağım!"

"Görev iyi geçti," dedim. "Hayvanlara kesinlikle zarar vermedik."

"Ne?" dedi İris hafifçe irkilerek. "Ha, evet. Hayvanlar üstünde denenmeyecekti. Elbette. Güzel."

Dönümlerce yılanı yok etmiş olsaydım da İris bunun farkına varmazdı diye düşündüm. Ama öyle olmadığına memnundum çünkü o boynuzlu yılanlar ölümcül, *suratını yerim*, tarzı bir şirinliğe sahipti.

"Peki, bu İris mesajlaşmalarınızın bir kısmını yine şahsen yapacağınız anlamına mı geliyor?" diye sordu Annabeth neşeli bir

ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

"Hım?" İris gözlerini güzel haberci asasından ayırdı. "Hayır, hayır. O günler geride kaldı ama Mercedes'i yine böyle pırıl pırıl görmek çok güzel. Yardımlarınız için teşekkür ederim!" Tezgâhtaki kristallerini düzeltip yavaş yavaş Mercedes'i örterken kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Annabeth'e baktım ama bana sabırlı olmamı işaret etti.

"Bilgi edinme şansınız oldu mu?" diye sordu Annabeth ona.

İris hâlâ orada olduğumuza şaşırmış gibi, "Ne bilgisi?" dedi.

Büyük bir hayal kırıklığına uğradım. İris anlaşmanın ona düşen tarafını yerine getirmediyse, Elisson Nehri'ne boşu boşuna gitmiştik. Sadece Yonkers sürüngenleri arasında Percy odaklı dini bir kült başlatmış olabilirdik.

"Ganimedes hakkında," dedim. "Kayıp kadehle ilgili."

İris gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Elbette. Ben... Biraz soru sordum. Ama ödül olarak bir kristal istemediğinize emin misiniz? Belki bir paket arındırıcı adaçayı banyo tuzu alabilirsiniz."

Asayı bir an önce gizlemek istiyormuş gibi Mercedes'in üstüne diğer ürünleri yığmaya devam etti: kuşaklar, boncuklar, taş keseleri. Neden o kadar endişeliydi?

"Sadece bilgi alabilirsek harika olur," dedi Annabeth. "Bilgi... Edinebildiniz mi?"

"Hı-hı." İris iç çekti. "Ama çok sevimli genç insanlara benziyorsunuz. Ben gerçekten de..."

Aklından geçen şey, Percy Jackson'ı Öldürebilecek Şeylerle İlgili Yarım Kalmış Düşünceler Diyarı'na gitti. Ben de orada çok vakit geçirirdim.

"Kadehin nerede olduğunu öğrendiniz sanırım," dedim.

"Oldukça iyi bir fikir edindim."

Ciddi ses tonu bana sadece banyo tuzlarını alıp gitsem mi diye düşündürdü. Sonra Annabeth'e baktım. Bunun onunla üniversiteye gitmekle ilgili olduğunu hatırladım. Onunla hayatı paylaşmakla. İçinde bulunduğum durum ne kadar zor ya da adaçayı ne kadar arındırıcı olsa da pazarlık edemeyeceğim bir konuydu.

"Her şeyi anlatın," dedim.

İris bileğindeki makrome bileziği çekiştirdi. "Araştırmamın sonucunda ortaya Greenwich Village çıktı," dedi.

Annabeth kaşlarını çattı. "Epey büyük bir bölge."

"Onu orada bulacaksınız," dedi İris ısrarla. "Tabii, hırsızın kimliği konusunda yanılmıyorsam."

"Hırsız mı?" dedim.

Devam etmesini bekledim. Size bilgi veren kişinin Kötü Adam hakkında bilgi vermekten kaçınması asla iyiye işaret değildir. Özellikle de bu kişi bir tanrıysa. İris'i ne bu kadar huzursuz etmiş olabilirdi?

"Tahmin etmiş olmam gerekirdi," diye mırıldandı. Bir tütsü destesini alıp etrafta gezdirdi. Belki de havayı temizlemek istemişti ama bir işe yaramamıştı. "Elbette Ganimedes'ten nefret ediyor. Kadehten de. Ama..." Başını salladı. "Umarım yanılıyorumdur ama büyük bir ihtimalle yanılmıyorum."

"Kim o?" dedi Annabeth. "Bize bir isim gerek."

Benden çok daha cesurdu. Ben çoktan bütün Village bölgesinde elinde kadeh olan adamları araştırmaya razıydım.

İris şöyle bir arkasına baktı, sonra gizli bir şey söyleyecekmiş gibi öne eğildi. "Bu kişi... *Gary* ismini kullanıyor."

Gülmeye cesaret edemedim ama aklımdan bir tek *SpongeBob*'daki sümüklüböcek geçiyordu. Genellikle, kulağa en saçma

gelen şeyler sizi en hızlı şekilde öldürenlerdir. Gülersiniz ve arkasından olabilecek en saçma şekilde öldürülürsünüz.

"Gary," dedi Annabeth.

"Evet," dedi İris. "Kadehi çalmayı nasıl başardığını bilmiyorum. Ya da ne elde etmeyi amaçladığını. Ama bu bilgi güvenilir bir bulut nimfasından geldi."

"O hâlde, Greenwich Village'a gideceğiz," dedim. "Sonra da Gary isimli bir adamı arayacağız."

İris başını yana eğdi. "Öyle de yapabilirsiniz. Ama nektar kullanırsanız vakit kazanırsınız."

Esansiyel yağlar rafından bir şişe çıkardı ve bir televizyon reklamında oynuyormuş gibi havaya kaldırdı. Daha önceden nektarın nasıl bir şey olduğunu görmüştüm. Yara berelerden, baş sarsıntılarından, kötü yanıklardan ve melezlerin hayatında her gün başlarına gelebilecek yaralanmalardan iyileşmek için bol bol nektar içtiğim olmuştu. Ama bu ufak şişenin içindeki sıvı, balın içine hapsolmuş günışığı gibi daha parlak ve altın rengiydi.

Annabeth şişeye doğru eğildi. "Yoksa bu..."

"Yüzde yüz saf konsantredir," dedi İris kendinden emin bir gülümsemeyle. "İlkbaharın ilk günü şafak vakti Olimpos Dağı'ndaki koruların çiğlerinden toplandı. İçinde hiçbir katkı maddesi ya da koruyucu yok. Sakın bunu *içmeyin*. Saf nektar siz melezleri kor gibi yakar."

O güzel, altın renkli ama ölümcül içecekten uzaklaştım. "Peki, bunu ne yapacağız?"

İris ufak şişeyi sallayınca, içindeki sıvı biraz daha parıldadı. "Tanrıların kadehi nektarı karıştırmak için kullanılır. Kadeh nektarı çeker. Bu sıvıdan bir, iki damla Greenwich Village'a serperse-

niz ve kadeh yakınlarda bir yerdeyse, damlaları doğruca Gary'ye kadar izleyebilirsiniz."

"Çok işimize yarayacak," dedim. "Teşekkür ederim." Şişeyi almak için elimi uzattım ama İris şişeyi geri çekti.

"Hayır. Bunun bir bedeli var."

Oflamamak için kendimi zor uttum. Şimdi hangi büyülü eşyasının temizlenmesini isteyeceğini ya da Yeraltı Dünyası'nın derinliklerinden hangi özel kristalleri getirmemizi isteyeceğini merak ettim.

"Ne kadar?" dedi Annabeth.

İris sıkı bir pazarlık yapacakmış gibi bize baktı. "Beş dolar."

"O kadar mı?" dedim. Annabeth bana bir dirsek attı.

"Yani... *Beş dolar* mı?" dedim buna çok şaşırmış gibi davranmaya çalışarak. "Nakit mi?"

"Venmo da kabul ediyorum," dedi tanrıça.

Ceplerimi karıştırdım. Tükenmez kalem-kılıcım Dalgakıran, bir kâğıt klipsi ve Himbo Juice'tan kalan bir makbuz çıktı. Annabeth cüzdanını çıkarıp içinden bir beş dolar aldı. Elbette, ihtiyaç duyabileceği her tuhaf ve eski antika aletin yanı sıra, yanında nakit de taşırdı.

"Anlaştık," dedi İris.

Değiş tokuş yapıldı ve Annabeth altın renkli nektarla dolu şişeyi çantasına koydu.

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" dedim. "Gary'nin kim olduğu gibi."

"Hayır," dedi İris. "Bilmemeniz daha iyi. Aksi takdirde..." Başını sallayıp beş doları süslü bel çantasına koydu.

Başka bir şey daha söylemek istediğini hissettim. *Sizi görmek güzeldi. Bol şans.* Bunun gibi bir şey. Ama bize zoraki bir şekilde

gülümsedi ve batik şallarını düzeltmeye koyuldu.

Sanırım, melezleri tehlikeli bir göreve yollarken söylemek istediğiniz tek şey *aksi takdirde* ifadesiydi. Böylece, söylemek istediğiniz her şeyi söylüyordunuz. *Başarılı olun. Aksi takdirde...*

Boşluğu siz doldurabilirsiniz.

BÖLÜM YİRMİ BİR

İLİŞKİ TAVSİYESİ VERİYORUM. YOK, CİDDEN. NEDEN GÜLÜYORSUNUZ?

Bir satiri asla fotoğraf çekimine çağırmayın.

Sonraki öğleden sonra Kıvırcık siyah bere, güneş gözlüğü ve süslü beyaz bir gömlekle ikinci yüzme takımı buluşmama geldi. Paris'te bir sokakta suluboya resim yapan ressamlara benzemişti. İlk yarışımı tamamladığımda tezahüratlar etti (ikinci oldum çünkü kazanarak dikkatleri üstüme çekmek istemedim), sonra da takım arkadaşlarımın yarışlarını izlerken sıralarda sohbet ettik.

Sohbette ne zaman bir sessizlik olsa, Kıvırcık portföyünü açıyor (ne zamandan beri yanında bir portföy taşıyordu?), Blanche'la yaptığı fotoğraf çekiminin kontak baskılarını inceliyordu.

"Sana şunu göstermiş miydim?" diye sordu.

"Bana hepsini gösterdiğinden eminim." Nazik davranmaya çalıştım ama Kıvırcık'ın yanık bir kütüğün üstünde ölü taklidi yaptığı fotoğraflara daha fazla bakmak istemiyordum.

"Görüyor musun, elim burada biraz daha yukarıda," dedi. "Blanche bunun alnıma güzel bir gölge düşürdüğünü düşündü."

"Hı-hı. Harikaymış."

İkinci turuna başlamış olan takım arkadaşıma tezahürat ettim. "Evet! Haydi Lee!"

"İsmi Lou," dedi sırada oturan bir başka takım arkadaşım.

İsmini Chris olduğunu sanıyordum ama büyük bir ihtimalle Craig'di. Hey, daha AL'ye yeni başlamıştım. Çoğu zaman kendimi ismimi bile hatırlayamıyordum.

"Her neyse," dedi Kıvırcık. "Ardıç'a son fotoğraf olarak C-25'i mi, yoksa A-6'yı mı tercih ettiğini sordum. İkisinin de olumlu yanları var."

Aklımdan geçen soruyu sormak istemedim ama sordum. "Ardıç hangisini tercih etti? Yoksa ona çoktan kendi tercihlerini sordun mu?"

Kıvırcık kaşlarını çattı. "Sordum. Garipti. Biraz... Kızgın gibiydi."

Eyvah, diye düşündüm. "Sence neden?"

Kıvırcık keçi sakalını kaşıdı. Yanıtı düşündüğünü biliyordum çünkü bir an için kontak baskıları unuttu.

"Emin değilim," dedi. "Ona Blanche'ın kütüğün üstüne yüzükoyun uzandığım pozu sevdiğini söyledim ama yan yattığım pozdaki ışığı da sevmişti..."

"Ardıç'la konuşurken kaç kere Blanche'tan söz ettin?" diye sordum.

Kıvırcık bana güneş gözlüğünün üstünde baktı. Kan çanağına dönmüş olan gözlerinde boş bir ifade belirdi. "Ama bunlar... Blanche'ın fotoğrafları."

"O hâlde, pek çok kere söz ettin, değil mi?"

Kıvırcık kaşlarını çattı. "Sence... Sence Ardıç onu *kıskanmış* olabilir mi?"

Başının üstünde Her Şeyden Habersiz Meleklerin Bihaber İlahisi'ni söylediklerini hayal ettim ama istifimi bozmamaya gayret ettim. "Olabilir mi?"

"Ama... Blanche bir *melez*. Ben asla..." Yutkundu. "İsmini çok fazla söylemiş olabilirim."

Yüz metre yarışının bittiğini haber veren düdük çaldı. Lee/Lou birinci olmuştu. Takım arkadaşlarımla birlikte onu alkışladım ve tezahüratlar ettim ama doğrudan ismini söylememeye karar verdim.

Tekrar Kıvırcık'a baktığımda, beresinin altında karıncalar dolanıyormuş gibi başını kaşıyordu.

"Belki on iki kere?" diye mırıldandı. "Olamaz..."

"Ardıç senden tomurcuklanma günü için bir fotoğraf *istedi* mi?"

"Şey, tabii, o..." Kıvırcık tereddüt etti. "Yok, aslında istemedi. Galiba... Bu benim fikrimdi. Ay. Ne kadar büyük bir hata yaptım?"

Oturduğum yerde kıvrandım. Özel ilişkilerle ilgili tavsiye vermesi gereken son kişi kesinlikle bendim. Belki Zeus, babam ve Olimpos tanrılarının geri kalanından sonra kesinlikle bendim. Genellikle Annabeth'e uyuyordum ve o ana kadar her şey gayet iyi gitmişti. Annabeth ve benimle ilgili olmayan herhangi bir ilişki konusunda fikrimi söyleyebilecek kadar deneyimli olduğumu sanmıyordum.

Ama kıvırcık bana yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

"Ona dürüst davran," dedim. "Özür dile. Düşünceli davranmadığını, aptallık ettiğini söyle."

"Tamam," dedi başını yavaşça sallayarak. "Senin Annabeth'le yaptığın gibi."

"Şey... Evet. Belki Ardıç'a tomurcuklanma günü için ne *istediğini* sorabilirsin."

"Ama portre..." Üzgün üzgün kontak baskılara baktı. Kıvırcık'ın ölü gibi gösterilmiş olan doğada ölüymüş gibi poz verdiği düzinelerce kare vardı. "Haklısın galiba. Zaten fotoğrafı ardıç çalılığında asacak bir yeri yok. Ama Blanche çok emek verdi."

Hafifçe öksürdüm.

"Artık Blanche'la konuşmayacağım," diye lafını düzeltti. "Teşekkürler Percy."

O kadar üzgündü ki konuyu değiştirmenin iyi olabileceğini düşündüm.

"Bulut nimfalarına ne oldu?" dedim. "Biraz daha bilgi almak için onlarla konuşacağını söylemiştin."

Birden canlandı. "Evet. Evet, tabii! Greenwich Village'da araştırmayı daraltabileceğimi, Gary denen adamın nerelerde takıldığını öğrenebileceğimi düşündüm. Phaloa'yla konuştum, o Euclymene'yle konuştu ve Washington Square Park civarında garip bir enerji fark ettiğini söyledi."

"Garip enerji zaten Washington Square Park'ın başlıca özelliği," dedim.

"Evet ama bu... Bilemiyorum. Bana ayrıntılı bir bilgi vermedi ama son haftalarda birçok doğa perisinin gittiğini söyledi. Çim nimfaları, çiçek nimfaları, orman perileri... Oysa normalde toprağın altında uykuya dalarlar ya da bir tatile çıkarlardı."

Gözlerimin önünden yarı şeffaf yapraktan elbiseler gitmiş, valizlerini bir seyahat gemisinin iskelesinden yukarı iten ve Cancún'a bahar tatiline giden kalabalık bir nimfa grubu geldi.

"Gary o kadar korkutucu ki doğa perilerini kendi hayat kaynaklarından uzaklaştırmış," dedim düşünceli düşünceli. "İsmi Gary'ye benzeyen bir canavar ya da tanrı biliyor musun?"

"Geryon?"

Teksas'a yaptığım ilk ve son ziyarette karşılaştığım üç vücutlu çiftçiyi hatırlayınca ürperdim. "Onu tanıyorum. Onu öldürdüm. Başka?"

"Gar-gary-gany... Ganimedes?"

"İşte, bu beklenmedik bir durum olurdu. Ama şimdilik onun kendi kadehini çalmadığını varsayalım. Başka?"

Kıvırcık başını salladı. "Belki de Gary ismiyle kafiyelidir. Larry? Harry?"

Yüzme takımındaki arkadaşlarımın isimlerini bile doğru hatırlayamadığımı düşünerek, tahmin oyunu oynamamaya karar verdim.

Havuzda bir sonraki yarış başlamıştı. Takım arkadaşım Lindsey ya da Linda, beş yüz metre serbest yüzme yarışında ilk turuna başlamıştı.

"Belki de sabah erkenden parka gitmeliyiz," dedim. "Bir savaşa girersek, etrafta ne kadar az insan olursa o kadar iyi olur."

Kıvırcık başını salladı. "Acaba Gary bir tür doğa perisi mi? Şöyle iri yarı, öfkeli ve küçükleri kaçıran birisi. Bir doğa perisiyse belki beni dinler."

İri yarı, öfkeli nehir tanrısı Elisson'la işlerin ne kadar iyi gittiğini hatırladım ama bir şey demedim. Sonradan Kıvırcık'ın hayal kırıklığına uğraması için yeteri kadar fırsat olacaktı.

"Yarın nasıl olur?" diye sordum. "Annabeth'le Washington Square Park'ta buluşabiliriz."

Kıvırcık yüzünü buruşturdu. "Bence kampa gidip Ardıç'la uzun bir hafta sonu geçirsem daha iyi olur. Pazartesiye ne dersin?"

Programlara uymayı beceremiyordum. Pazartesi ilk ders saatinde bir matematik testim olduğundan emindim ama... Okuldan önce bir canavar karşılaşmasını halledebilirdik, değil mi? Olimpos'taki Minerva ziyafeti bir sonraki pazar günüyse, teknik olarak kadehi bulup Ganimedes'e götürmek için bol bol vaktimiz kalacaktı...

"Tamam," dedim. "Pazartesi sabah çok erkenden buluşalım. Annabeth'e söylerim. Bu akşam yemeğe gelecek."

"Süper," dedi Kıvırcık ama huzursuz gibiydi. "Sence..." Lafını tamamlayamadı. Ardıç için çok endişeli olduğunu düşündüğüm için ona sarılmak, pofuduk bir battaniyeyle sarmak ve onu kendim Melez Kampı'na götürmek istedim. Onu oraya götürecek vaktim ve pofuduk bir battaniyem olmadığı için, ona faydalı olabilecek bir tavsiye düşünmeye çalıştım.

Aylar önce lise üçün tamamında ortadan kaybolmamı nasıl telafi edebileceğimi düşündüğüm sırasında Annabeth'in söylediği bir şeyi hatırladım.

"Bak, dostum," dedim. "Ardıç seni affedecektir. Büyük bir ihtimalle, hediye vermeni istemiyordur. Sadece yanında olmanı istiyor. Onun duygularını iyi dinle. Yanında ol."

Koç havuzdan seslendi. "Jackson. Sıra yine sana geldi!"

Sıra yüksekten atlamaya gelmişti. "Gitsem iyi olacak," dedim.

"Tamam. Tamam, sadece... Ardıç'la olan ilişkim konusunda çok stresliydim ama açıkçası ben onun tomurcuklanma hediyesine kafayı takana kadar gayet iyiydik. Ya beni asıl huzursuz eden şey bu değilse? Ya senin ve Annabeth'in seneye beni bırakacak olmanıza endişeleniyorsam?"

Beni bırakacak olmanıza.

Bu sözler suratıma Elisson'ın soğuk bir dalgası gibi çarptı. Blanche'ın çektiği fotoğrafların kontak baskılarına, Kıvırcık'ın siyah-beyaz kasvetli bir ortamda ölü gibi rol yaptığı imgelere baktım.

"Ah, Kıvırcık..." İşte, ona o zaman sarıldım. Üstümde sadece bir mayoyla sırılsıklam olduğum için biraz garip hissettim ama o bunu hiç umursamadı. "Seni asla bırakmayacağız, dostum.

Ziyarete geleceğiz. Sen bizi California'da ziyaret edeceksin. Sen bizim yaşam kaynağımızsın, dostum. Senden çok ayrı kalırsak solmaya başlarız, anladın mı?"

Hafifçe gülümsedi. "Evet... Evet, tamam." Koç yine bana seslendi. "Haydi, git," dedi Kıvırcık.

"İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim. Pazartesi sabahı Washington Square Park'ta görüşürüz. Altı buçuk iyi mi?"

Altı buçuk iyi demek ve kesinlikle o saatte uyanık olmak istemiyordum. O saatte şehir merkezinde olabilmek için ne kadar erken kalkmam gerektiğini düşününce, başımı suya daldırıp çığlık atmak istedim. Ama satirler sabahçıydı.

"Harika."

Sonra koşar adımlarla tramplene gittim. Atlayışımı pratik etmemiştim ama hayatımın büyük bir kısmını baş aşağı düşerek geçirdiğim için atlayışta birinci olacağımı düşündüm.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

BİR KAPKEK VE BİR SÜRPRİZ

Annemin akşam yemeği davetine tatlı getirmek güç ve cesaret ister. Annem yaptığı enfes tatlılarla bilinir. Çoğu insan onunkilerle kıyaslanamayacağı korkusuyla bir şey pişirmekten çekinirdi. Neyse ki Annabeth hem güçlü hem de cesurdu. Yani, bize kapkekler getirdi.

"Canım, bunlar harika görünüyor!" dedi annem. Annabeth'in bir tepside getirdiği son eserlerini aldı.

Annabeth'in gözleri minnetle doldu. Onun tanrıların iltifatlarını geçiştirdiğine şahit olmuştum ama annemin iltifatı onu çok duygulandırdı. Sanırım bunun nedeni annesi Athena'yla çok yakın bir ilişkisi olmadan büyümüş olmasıydı.

Bazen Annabeth'in sırf kayınvalidesinin Sally Jackson-Blofis olacağına heyecanlandığı için mi benimle evlenme fikrine açık olduğunu merak ediyordum. Açıkçası, onu suçlayamazdım.

Annabeth resmen mezuniyet için alabileceği ders kalmadığı için yemek dersleri almaya başlamıştı. Benimle aynı çılgın melez sorunlarını yaşadığı ve ben üçüncü sınıfta sırra kadem bastığımda çok mutsuz bir sene geçirdiği, benim kadar disleksik ve DEHB olduğu hâlde, o kadar çok ileri seviye ders ve o kadar iyi notlar almıştı ki SODNYC'deki danışmanı ona yedinci dersi olarak etüt saatini teklif etmişti.

Ben olsam, "*Evet, lütfen. Bir de yastık alabilir miyim?*" derdim.

Ama Annabeth'in doğasında tembellik denen bir şey yoktu. Seçmeli Mutfak Sanatlarına Giriş dersine yazılmıştı. O ana kadar sadece kapkekler üstünde çalışmıştı (benim için hiç sorun yoktu) ama sene sonuna kadar pandispanyayla köprüler ve gökdelenler yapacağından emindim.

Ama Annabeth'in yapmadığı tek şey mavi yemeklerdi. Aramızda bir espri hâline gelmişti. Annabeth bunun kutsal ve yapılmaması gereken bir şey olduğunu düşünüyordu. O günkü kapkekleri nedense yeşildi ve üstlerine mor pasta süsü serpmişti.

O ve annem krema konusunda sohbet ederlerken, yemek masasından öğrencilerinin kompozisyonlarını kaldırmakta olan üvey babam Paul'la konuştum. Yemin ederim, adam hiç durmadan çalışıyor. Onun o hâlini görünce, ödevlerimle yeteri kadar ilgilenmediğim için kendimi kötü hissettim. Neredeyse.

"Selam Paul." Yumruk tokuşturduk.

"Son zamanlarda korkunç canavarlar yendin mi?"

"Eh, işte. Her zamankilerle karşılaştım."

Paul hafifçe güldü. Üstünde hâlâ iş kıyafeti vardı: mavi şık bir gömlek, rengi solmuş bir blucin, üstünde kitap desenleri olan rengârenk bir kravat. Kırçıllı saçları son birkaç senede biraz daha grileşmişti ve bunun benim yüzümden olmadığına inanmak istiyordum. Melez olduğumu ve neler yaşadığımı bildiği için benim için endişeleniyordu. Annem benim için endişelendiğinden, onun için de endişeleniyordu. Harika bir adamdı. Benim sürekli olarak yaşadığım ölümcül savaşlar yüzünden değil, öğretmenlik mesleği yüzünden yaşlandığını düşünmeyi tercih ediyordum. Hayatımla ilgili en kötü ayrıntıları kendime saklıyordum ama Paul yine de biliyordu. Manhattan Savaşı sırasında dünyamı bir ölümlü için mümkün olabileceği kadar yakından ve ilk elden görmüştü.

Ama o akşam biraz daha gergin görünüyordu. Onu tanımayan birisi bunu fark etmezdi ama gergin olduğunda yaptığı gibi parmak uçlarını baş parmağına vuruyor, sanki bulamadığı bir gitar telini çekmeye çalışıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Benim açımdan mı?" Gülümsedi. "Bu hafta önemli bir şey yok. Tabii, birinci sınıfların Romeo ve Juliet kompozisyonlarını saymazsan. Masayı kurmama yardım eder misin?"

Bir sorun vardı ama ısrar etmemeye karar verdim. Masayı dört kişilik kurdum. Mutfakta sarımsaklı ekmekler kızarıyordu. Fırında lazanya pişiyordu. Annabeth annemin dediği bir şeye gülüyordu ve ikisi sırıtarak bana baktıkları için benden söz ediyor olmalıydılar. Annabeth çoktan bebeklik fotoğraflarımı gördüğü için, benden söz etmelerine aldırış etmedim. Zaten rezil olmuştum. Annabeth ve ben hâlâ birlikteydik. Bunun yeteri kadar iyi olduğunu düşünüyordum.

Paul'un pikabında bir Bob Dylan plağı çalıyordu ve arka plan müziği olabilecek kadar yumuşaktı ama söz konusu Dylan'ın sesi olduğunda, onu duymamak elde değildi. Pek benim tarzım değildi ama tahammül edebiliyordum. Paul, Dylan'ın yirmi yüzyılın en iyi şairlerinden biri olduğunu söyler. Yani, adam *liderler* ve *park metreler* sözcüklerini kullanarak kafiye oluşturuyorsa, bir mahareti vardı herhalde?

Hepimiz masaya oturduk ve salatayı elden elde geçirirken, bir gariplik fark ettim. Annem maden suyu içiyordu.

Pek içki içmezdi ama genellikle akşam yemeklerinde bir kadeh kırmızı şarap içerdi.

"Şarap yok mu?" dedim.

Başını iki yana salladı ve gözleri sanki bir sır saklıyormuş gibi

parıldadı. "Hayır. Aslında, bu konuda seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Şarapla mı ilgili?"

"Öhöm," dedi Paul. İki elinin parmaklarını oynatmaya, o görünmez gitar telini aramaya başlamıştı. Neden o kadar gergindi?

Annabeth bana imalı bir bakış fırlattı. *Cidden mi, Yosun Kafa? Anlamadın mı?*

Belki annem ona mutfakta bir şey söylemişti ya da Annabeth neler olduğunu tek başına anlamıştı. Ayrıntıları fark etmekte başarılıydı. Onunla birlikte olmak, aynı filmi izlediğiniz hâlde sizden on beş dakika önden giden birisiyle birlikte olmak gibiydi.

"Şarapla ilgili değil," dedi annem. "Neden bu akşam şarap içmediğimle ilgili. Ama önce, bunun senin planlarını aksatmayacağını söylemek isterim Percy. Bunun dikkatini kendi hayatından... Özellikle de Yeni Roma Üniversitesi'ne gitmenden ayırmasını istemiyorum."

Ağzım kupkuru kesildi. Aklımdan ilk olarak, aman Tanrılarım, kötü bir hastalığa yakalandı, düşüncesi geçti.

"Anne, ben... Zaten dikkati dağınık birisiyim. Bu durum bir parçam. Sorun her neyse, yardımcı olmak isterim."

"Ah, canım." Uzanıp elimi tuttu. "Bir sorun yok ki. Ben hamileyim."

Başıma gökkuşağı asasıyla vurmuş olsa o kadar büyük bir şok geçirmezdim.

"Hamilesin..." dedim.

Son okulumdan atıldığımda bana yeni bir okul bulduğunda yaptığı gibi cesur bir ifadeyle gülümsedi. *Sürpriz!*

"Yani... Sen ve Paul..."

Lazanyasından bir lokma bile almamış olan üvey babama baktım. Masadaki herkes nefesini tutmuştu. Belki de apartmanın

su tesisatını patlatacağımdan korkuyorlardı. Bu arada, bunu *bir* kere yaptım.

"Evet, ben ve Paul." Annem onun elini tuttu. Acaba bir melezden sonra bir insan çocuk dünyaya getirmenin güvenli olup olmadığını tartıştılar mı diye merak ettim. *Benden* sonra.

Annabeth beni dikkatle izliyor, ne tepki vereceğimi görmeyi bekliyordu. Benim için endişeli miydi? Paul ve annem için endişeli miydi?

İçimi tatlı bir his kapladı. Sırıttım.

"*Harika* bir haber bu."

Gergin hava bir anda dağıldı. Su borularının patlamasından çok daha iyiydi. Sandalyemden fırladığım gibi en yakınımda Paul olduğu için önce ona sarıldım. Sanırım, zavallı adamı korkuttum. Kazayla kollarından birini lazanyasına soktu.

Sonra masanın diğer tarafına dolanıp anneme sarıldım. Kahkaha/hıçkırık karışımı muhteşem bir ses çıkardı: Çok rahatlamıştı ve çok mutluydu. Biraz ağlaştık. Ama kimin ağladığını söyleyeceğim. En sonunda, yine yerlerimize geçtik ama ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissediyordum.

"Mutlu olduğuna çok sevindim," dedi annem.

"*Tabii ki* mutluyum." Gülümsemeden edemiyordum. Karnınız açken ve karşınızda bir tabak lazanya dururken zorlanıyorsunuz. "Bir dakika. *Ne zaman?*"

"15 Mart," dedi annem.

Annabeth kaşlarını kaldırdı. "Tam mart ayının ortasında mı?"

"Öyle tahmin ediyoruz." Annem ona göz kırptı. "*Percy* düşündüğümüzden çok daha geç doğmuştu."

"İnatçıydım," dedim. "O hâlde bebek doğduğunda daha burada olacağım. Harika. Birkaç ayım daha..."

Nihayet, gülümsemem silindi. Her şey yolunda giderse ve Annabeth'le okula başlarsam, yazın California'ya taşınacaktım. Yani, bebeğin hayatının ilk dönemlerini kaçıracaktım. Onun ilk gülücüğünü duymak, ilk adımlarını attığını görmek istiyordum. Onunla ce-e oyunu oynamak, ufaklığa kaba sesler çıkarmayı ve mavi bebek maması yemeyi öğretmek istiyordum.

"Hey, doğumda burada olacaksın," dedi annem. "Hem California'dan istediğin zaman ziyarete gelebilirsin. Ama planlarını aksatmamalısın. Muhteşem planlar yaptın!"

"Evet, tabii," dedim.

"Hem bebek için yatak odana ihtiyacımız olacak," dedi annem muzip bir ifadeyle.

Yemeğin geri kalanında adeta bir sis perdesinin arkasındaydım. Kısmen mutluluktan... Kısmen de demir attığım yerden koptuğum ve süzülmeye başladığım için uçuyormuş gibiydim. Annem ve Paul için heyecanlıydım. Hem de çok. Büyüdüğünü göreceğim bir çocukları olacağına inanamıyordum. Çok şanslı bir çocuk olacaktı.

Ama bu durum evimden ayrılacak olmamı daha da gerçek kılıyordu. Ben giderken, annem ve Paul hayatlarının yeni bir dönemine başlayacaklardı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim...

Ama Annabeth'e kapkekleri için iltifat etmeyi *unutmadım*. Çok lezizdi: tereyağlı ve şekerliydi, kreması da biraz fazla kalındı... Tıpkı sevdiğim gibiydi.

Annabeth'le bulaşıkları yıkadık. Ona metroya kadar eşlik ederken, hava kararmaya başlamıştı.

"Bu haberi iyi karşıladığına sevindim," dedi. O ana kadar ne kadar rahatladığını fark etmemiştim.

"Üvey erkek kardeşlerini düşünüyordun sanırım."

O bebeklerin gelişi, Annabeth için babasıyla ilişkinin sonunun başlangıcı olmuştu. En azından, o zaman için. Kısa bir süre sonra evden kaçmıştı çünkü unutulduğunu ve istenmediğini hissetmişti.

Beni öptü. "Tanrılara şükürler olsun ki benimle aynı durumda değilsin. Harika bir ağabey olacaksın."

İçimi yine tatlı bir his kapladı. "Öyle mi dersin?"

"Elbette. Nasıl bebek bezi değiştirdiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hey, Geryon'un çiftliğinde et yiyen atların bölmelerini temizledim. Bebek bezleri ne kadar kötü olabilir ki?"

Güldü. "Nisan ya da mayıs ayında, sana bunu dediğini hatırlatırım. Üniversiteye başlamak için yalvarır hâlde olacaksın."

"Bilmiyorum. Yani... Seninle birlikte olmak için evet. Sadece..."

Başını salladı. "Biliyorum. Ailevi durumlar zordur. Uzakta olmak daha da zordur."

İkimiz de bunu iyi anlıyorduk.

Elimi sıktı. "Pazartesi sabah erkenden görüşürüz."

Sonra metro istasyonunun basamaklarından aşağı indi.

En azından, Annabeth yanımda diye düşündüm. Birlikte kalacaktık. Tabii, kadeh meselesini çözebilirsek. Aksi takdirde, New York'ta kalacaktım ve değiştirmeyi dört gözle bekleyeceğim daha çok bebek bezi olacaktı. Ama o anda iki seçenek de bana güzel geldi. İkisini de kabul edebilirdim.

Birden fazla olumlu sonuç mu?

Vay canına. Her şeyin bir ilki vardı.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

GANİMEDES BÜTÜN İÇKİLERİ PATLATIYOR

Okul kimseyi beklemez.

Galiba meşhur birisinin sözlerinden biri bu. Üstelik doğru. İstesem de istemesem de cuma sabahı oldu. Elisson'la yaptığım savaştan sonra hâlâ her yanım tutuktu. Beynim annemin verdiği haberle tersyüz olmuş gibiydi. Fen testim için yeteri kadar çalışamamıştım. Yani, hiç çalışmamıştım.

Bunlar yetmezmiş gibi, üçüncü ders saatinde danışmanın ofisine gitmem gerektiği anons edildi. Üstüme sifon çekilmesini hiç kaldıracak durumda değildim.

"Percy!" dedi Eudora içeri girdiğimde. Beni gördüğüne fazla sevinmiş gibiydi ya da sadece hâlâ hayatta olduğuma şaşırmıştı. "Otur lütfen!"

Bir planım vardı. Üstüme yine sifon çekmeye çalışırsa, suya beni tavana yükseltmesini emredecektim. Sonra onun Jolly Ranchers şekerlerini çalıp derse geri koşacak, bu arada manyaklar gibi gülecektim.

"Evet!" Parmaklarını kavuşturup gülümseyerek bana baktı. "Hayat nasıl gidiyor?"

"Her şey üstüme üstüme geliyor."

Ona annemin hamile olduğunu söyledim. Eudora bunun bir insan bebeği olduğunu, Poseidon'dan olmadığını öğrenene kadar çok sevinmiş gibiydi.

"Ha, anladım." Omzunu silkti. "E, bu da güzel sanırım. Derslerin nasıl gidiyor?"

"Şey..."

"Ya tavsiye mektupları?"

Ona son gelişmeleri anlattım. Pazartesi sabahı Washington Square Park'a araştırma yapmaya gideceğimizi ve üstüme sifon çekerek beni oraya yollamasına gerek olmadığını üstüne basa basa söyledim.

"Hımm..." Fikrini merak ediyormuş gibi Hasta Kurbağa'ya baktı. "Washington Square Park'ta tam olarak ne arayacaksınız?"

"Ganimedes'in kadehini," dedim. "Gary isimli birisi tarafından çalındığını düşünüyoruz."

Eudora'nın yüzü suları çekilmiş kumlar gibi soldu. "Biliyor musun, devlet okullarını düşünmek için hâlâ çok geç değil," dedi. "Ho-Ho-Kus'tan söz etmiş miydim? Bir yerlerde broşürü olması gerek."

"Bir dakika..."

"Makine mühendisliği alanında ön lisans derecesi alabilirsin."

"Eudora."

"Ya da muhasebe..."

"Yeni Roma Üniversitesi," dedim. "Hatırladın mı? Neden birden fikrimi değiştirmeye çalışıyorsun? Lütfen bana Gary'nin bir yoga kursu olduğunu söyleme."

Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Hayır, hayır. Fikrini değiştirmeye çalışmıyorum. Daha çok... Hayatta kalmanı istediğim için öyle dedim."

Dik dik ona bakarken, babamın Mutsuz Deniz Tanrısı ifadesini taklit etmeye çalıştım. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Danışmanım olduğuna göre, bana yol göster. Gary kim?"

"Ay, şimdi hatırladım. Bir işim var..."

Etrafında yeşil bir girdap oluştu. Su perdesi çöktü, etrafa yosunlar saçıldı ve Eudora ortadan kayboldu. Hasta Kurbağa'ya baktım ve bir su perisinin bir konuşmadan kaçabilmek için kendisinin üstüne sifon çekmesi için Gary denen bu adamın ne kadar kötü birisi olduğunu merak ettim. Hasta Kurbağa'nın verecek bir yanıtı yoktu. Bir avuç Jolly Ranchers şekeri alıp derse geri döndüm.

Öğle yemeği daha iyi geçmedi. Yemek kesekâğıdımla masaya oturdum -akşam yemeğinden kalan lazanyayla yapılmış bir sandviç ve bir kapkek- ve tam birkaç dakikalığına bir soluk alabileceğim diye düşünürken, birisinin termosumu doldururken çıkardığı o uğursuz sesi duydum.

"Selam Ganimedes."

Karşıma oturup su damlacıklarıyla kaplı sürahisini masaya koydu. O gün içindeki sıvı turuncuydu. Altı numaralı Olimpos içeceği olabilir miydi? Üstünde aynı tunik ve sandaletler vardı ama endişeden yıpranmış görünüyordu. Ama daha yaşlı görünmüyordu. Tanrılar yaşlanmazlar. Ama gözleri ikor içtiği için altın damarlarla kaplıydı. Yüzü de sanki öfkeli ilahi formunu patlatıp öğrencilerin tamamını öbek öbek bir toz içecek karışımına dönüştürebilirmiş gibi sağlıksız bir tona bürünmüştü.

"Lütfen, bana yeni haberlerin olduğunu söyle," dedi.

Aynı anda bir öykü anlatıp bir lazanya sandviçi yemek zordu. O yüzden, sandviçe öncelik verdim, başımı sallayıp lokmalarımı çiğnedim ve onun giderek daha da gergin bir ifadeye bürünüşünü izledim. Haberlere ne tepki vereceğini bilemiyordum. Beni buharlaştırırsa, en azından güzel bir son yemek yemiş olacaktım.

"Evet," dedim kapkeke geçerek. "Kadehini çalan adamın Was-

hington Square Park'ta takılan birisi olduğunu düşünüyoruz."

Ona öğrendiklerimizi ve hırsızı nasıl bulmayı planladığımızı anlattım.

"Nektar," diye mırıldandı. "Güzel. İşe yarayabilir."

"Sence Gary denen bu kişi kim olabilir? O isimde bir düşmanın falan var mı?"

Başını iki yana salladı. "Birçok düşmanım var. Bazılarının ismi Gary olabilir. Bilmiyorum."

Sesi o kadar üzgündü ki her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama bunu söyleyebileceğimden emin değildim. Bir tanrı olsaydım ve değerli kadehim Washington Square Park'ta olsaydı, haklı olarak bir öfke bulutu arasında oraya iner ve insanları patlatmaya, ceplerini kontrol etmeye başlardım.

Ama bana daha önceden defalarca söylendiği gibi, tanrılar bu tür şeyler yapmazlar. Tanrılık katında Yüce Kozmik Kurallar gibi bir şeye tersti. Herkes ilahi eşyalarınızı çalabilirdi. Sadece bir kahraman gidip bunu geri alabilirdi. Kahraman derken, beni, yani tavsiye mektuplarına ihtiyaç duyan salağı kastediyorum.

Hem Ganimedes Greenwich Village'ı yerle bir ederse, diğer tanrılar bunu fark edebilirdi. Sonra herkes ne kadar zor durumda olduğunu görürdü. Görüntüleri büyük bir ihtimalle TanrıTok ya da o günlerde Olimpos Dağı'nda ne kullanıyorlarsa orada viral olurdu.

"Bu adamın kadehini neden çalmak istediğini anlarsam çok faydalı olur," dedim.

"Neden birisi kadehi çalmak istesin?" dedi Ganimedes. "Ölümsüz olmak için mi? Beni utandırmak için mi? Beni sonsuza dek utandırabilmek için ölümsüz olmak istediği için mi? Bilemiyorum."

Masaya eğilip bileğimi kavradığında, altın yüzükleri derime battı. "Kadehi yakında bulman gerek Percy. Vaktimiz azalıyor. İçki servis etme duyularım titreşmeye başladı. Zeus her an bir ziyafet düzenleyebilir!"

"Ha, evet... Şu konu." Ona İris'in bize pazar gününden sonraki hafta düzenlenecek olan Epulum Minerva ziyafetiyle ilgili olarak söylediklerini anlattım.

Ganimedes başını eğdi. Etrafımızda herkesin bardağından meyve suyu, gazlı içecek ve su gayzerleri fışkırdı. "Bu da ne?" sesleri arasında, sınıf arkadaşlarım bir anda ele geçirilen içeceklerinden kaçmak için yerlerinden fırladılar.

Ganimedes iç çekti. "Gidip bardakları doldursam iyi olacak. Beni dinle Percy Jackson. Zeus'un sağı solu belli olmaz. Epulum Minerva ziyafetine kadar beklemeyebilir! Konuklarından birinin şerefine kadeh kaldırmayı aklına koyduğu anda ister gece ister gündüz olsun, elimde kadehimle orada olmam gerekir. Aksi takdirde..."

"Mahvoluşuna kadeh kaldırılır," diye tahmin yürüttüm.

"Çok komik," diye homurdandı. "Şerefe kadeh kaldırma sözcüklerinden korkarak bin sene yaşadım. En kötü kâbuslarımdan bazılarında..." Birden sustu. "Boş ver. Lütfen, beni hayal kırıklığına *uğratma.*"

Susamış ve içecekleri dökülmüş olan öğrencilerin bardaklarına altı numaralı Olimpos içeceği koymak için ayağa kalktı.

O öğleden sonra hiç yapmadığım bir şey yaptım. Kütüphaneye gittim.

Evet, biliyorum. Bu fikri idrak etmeye çalışırken, beyninizde pikap iğnesinin plağı çizdiğini duyar gibi oldunuz. Size yine Tartarus'a düştüğümü, bir dev tarafından yutulduğumu ya da bir

yanardağın içine yüksekten atladığımı söyleseydim, *evet, mantıklı,* derdiniz. Ama Percy'nin bir kütüphaneye gitmesi mi? Hiç onun yapacağı bir şey *değil.*

İşin aslı, kütüphanelere karşı değilim. Takılmak için sessiz güzel yerlerdir ve tanıdığım bütün kütüphaneciler de süperdir. Ama kütüphaneler kitap doludur. Disleksik olduğum için, *kitap* sözcüğü benim için *migren ağrısıyla* aynı anlamda. Ama bazen kitaplar bilgi bulabileceğiniz tek yer olduğu için, baş ağrısını göze almanız gerekir. Evet, okumanın önemiyle ilgili TED konuşmamın sonuna geldik.

Her neyse, düşünmek için bir yere gitmem gerekiyordu. Pazartesi günü Kadeh Hırsızı Gary'ye karşı ne yapacağımı planlamalıydım. Önce kütüphanenin bilgisayarını denedim ama her zamanki gibi internet faydalı olmadı. Sanırım, karşılaştığım bütün garip olaylar o kadar eski ve sıra dışı ki kimse Melezleri Öldüren Şeyler diye bir hayran wiki sayfası açmamıştı. İnternette canavarlarla ilgili bilgiler *bulduğunuzda* bunlar genellikle bir video oyununda onları nasıl öldürebileceğinizle ilgili olur. Gerçek hayatta Z'yi basılı tutarken sol tuşa basmak pek faydalı olmuyor.

O yüzden, doğruca kitaplara başvurdum.

Yunan mitolojisiyle ilgili beş farklı koleksiyon buldum. Hepsini gözen geçirdim. Hatta arkalarında dizin denen bir şey olduğunu da hatırladım. İsmi biraz olsun Gary'ye benzeyen tanrıların ya da canavarların isimlerini kontrol ettim.

Karşıma yine Geryon çıktı. Gray Kız kardeşler. Garm isimli bir İskandinav kurdu olduğunu hatırladım ama ben Yüce Thor değildim. O yüzden, o alana hiç girmek istemiyordum. Yunan tarafında endişelenmem gereken yeteri kadar konu vardı.

En sonunda, mitoloji kitaplarını bir kenara bıraktım. Ders

kitaplarımı çıkarıp ders çalışmaya gayret ettim.

Ama ayağımı yere vurmadan edemiyordum. Zihnim bir türlü rahat durmuyordu. Sanki gerçekten ders çalışmıyor, uzaktan ders çalışmaya çalışan hâlimi izliyordum.

Mezun olmayı önemsiyordum. Annabeth'le Yeni Roma'ya başlamayı da öyle. Ama fen, Amerikan edebiyatı ya da ikna edici kompozisyonlar ilgimi çekmiyordu. Bunların genel olarak hedefimle bağlantılı olduğunu biliyordum ama kendimi buna inandırmakta güçlük çekiyordum.

Okumam gereken kısımlara odaklanamıyordum.

Bir kompozisyonun bir cümlesini yazdım. *Bu ikna kompozisyonunda sizi...*

Tamam. Yarım cümle.

Fen ders kitabıma baktım.

Gray Kız Kardeşleri, gri kurtları ve Washington Square Park'taki ürkütücü Gary'leri düşündüm. Ama gözlerimin önünden gitmeyen imge, kâbuslarından söz ettiği sırada Ganimedes'in yüzünde beliren ifadeydi. Lise birinci sınıfta okula gelirken soyulan bir sınıf arkadaşıma benziyordu. Gözleri boş pencereleri andırıyordu ve yüzü ifadeler oluşturmayı unutmuş gibiydi.

Elisson da ben nehrini patlattıktan sonra o ifadeye bürünmüştü. Hâlâ bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Ganimedes'in hayatında daha büyük, daha sonsuz bir işkencecisi vardı: Benzememek için büyük bir gayret saf ettiğim kişi, yani Zeus. Hâlâ iki tanrı arasındaki öykünün tamamını bilmiyordum. Her zamanki gibi, mitler sadece öykünün Zeus'la ilgili kısmını anlatıyordu. Ama Ganimedes'in akıl sağlığının pek de iyi durumda olmadığı belliydi.

Hayatımın Ganimedes'inki gibi yerle bir olduğunu hayal etme-

ye çalıştım: Ergenlik döneminde Olimpos Dağı'na kaçırılıyordu çünkü Zeus onun iyi bir hizmetkâr olabileceğini düşünüyordu ve sonsuza dek o pozisyonda kalıyordu. Asla yaşlanmıyordu. Asla büyümüyordu. Asla hastalanmıyordu. Asla iyileşmiyordu. Yanıtları bulmak için neden o kadar çok çaba harcadığımı anladım.

Bu görevi artık sadece gereksiz bir zorluk olarak görmüyordum. Ganimedes'e yardım etmek istiyordum. Onu Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri'ne götürüp hayatını geri alabilene ve yeniden ölümlü olana kadar onunla eski Yunan şarkıları karaokesi yapabilseydim, bunu kesinlikle yapardım.

Ama yapamayacağım için kadehini bulmam gerekiyordu.

En sonunda, kütüphanede araştırma yapmaktan vazgeçtim. Eve dönerken başarısız olduğumu hissettim. Pazartesi sabahı karşılaşacağımız şeye hiç hazırlıklı olamayacağımızdan endişelendim. Belki en azından bir önceki gece biraz uyuyup dinlenebilirdim.

Ama bunu bile yapamadım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

DİŞLERİMİ FIRÇALIYORUM
(OLABİLECEK EN KAHRAMANCA ŞEKİLDE)

Olaysız bir hafta sonunun arkasından, Annabeth pazartesi sabahı 4.30'da odama daldı. Bunun kulağa olduğundan daha heyecan verici geldiğini biliyorum.

Tanrılarla ilgili garip bir rüya görüyordum. Olimposlular ailemin yemek masasının etrafına oturmuş, hamile olduklarını söylüyorlardı. Hera hamileydi. Afrodit hamileydi. Hephaistos hamileydi. Apollo ikizleri olacağından emindi. Her anonstan sonra Zeus Himbo Juice karton bardağını kaldırıyor, "Şerefe kadeh kaldırıyorum!" diyordu. Sonra bütün tanrılar *The Rocky Horror Picture Show* filminin gece yarısı düzenlenen bir gösterimindeymişiz gibi bana yanık kızarmış ekmek atıyorlardı.

Annabeth'in hançerinin yavaşça yatak odamın penceresinin kilidine sürtünme sesiyle uyandım. Camı tıklatabilirdi ama sanırım zorlukları aşmayı seviyordu. Alt paneli yukarı itip yangın merdiveninden içeri girdi.

"Dur, şu pencereden süzülen ışık da ne?"

Annabeth gülümsedi. "Etkilendim, Shakespeare'den alıntı yapabiliyorsun."

"Spark Notes'tan alıntı yapabiliyorum." Gözlerimi ovuşturdum. Burnumda hâlâ yanık ekmek kokusu vardı. Rüyamdaki Poseidon bana hamile karnını göstermeden uyandığıma çok memnundum.

Sonra üstüme baktım ve eski tişörtümden utanmaya başladım. Tükürüğüm çeneme akıp kurumuş mudur diye merak ettim. Annabeth bana sık sık uyuduğumda ağzımın kenarlarından tükürük aktığını söylemişti.

"Şey, neler oluyor?" dedim.

Annabeth'in üstünde kargo pantolonu, askılı bir spor bluz, sırt çantası ve ayaklarında koşu ayakkabıları görünce, bunun sosyal bir ziyaret olmadığından şüphelenmeye başladım.

"Uyuyamadım," dedi. "Biraz daha erken başlayabiliriz diye düşündüm." Omzundaki sırt çantasını açıp İris'in verdiği parıltılı altın sıvının bulunduğu şişeyi çıkardı.

"O şey beni korkutuyor," dedim. "Radyoaktif bala benziyor."

"Hayır, radyo aktif değil, balım."

"Sözcük oyununu fark etmediğimi sanma."

Annabeth şişeyi sallayınca, içindeki sıvı biraz daha parıldadı. "Konsantre nektarın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için Ardıç'la konuştum."

Doğruldum. "Hafta sonu kampa mı gittin?"

"Sadece bir İris mesajı yolladım." Yatağımın kenarına oturdu. "Orman Perileri Meclisi'nin özel acil durumlar için yeraltı mahzeninde konsantre nektar bulundurduklarını söyledi."

"Orman Perileri Meclisi mi? Öyle bir şey mi var?"

Gözlerimin önüne bir kostümlü oyun toplantısına katılmış Stevie Nicks gibi yeşilli kahverengili bol elbiseler giymiş, şifa kristalleri asılmış bir ağacın etrafında dans eden bir grup kadın geldi.

Annabeth parmağını dudaklarına götürdü. "Bunu benden duymamış ol. Belli ki konsantre nektar ölüm döşeğindeki bir doğa perisini iyileştirebiliyor ama riskli bir şey. Bir keresinde, çok kötü yanmış bir meşe perisi bir granit kütlesi olarak canlanmış."

Gözlerimi ovuşturdum. Acaba hâlâ uykuda mıyım diye düşündüm çünkü Annabeth yatağımın kenarına oturmuş, ağaçlardan ve kayalardan söz ediyordu. "Tamam."

"Ayrıca, *nektar* sözcüğü *ölümü yenmek* anlamına geliyormuş. Bunu biliyor muydun?"

"Uykuya geri dönüyorum."

"Dur, esas önemli kısma geldim. Ardıç bunun çok keskin bir kokusu olduğunu, hafifçe solumanın bile bir melezi komaya sokabileceğini söyledi."

Bunu duyunca ayıldım. "İris neden bunu söylemedi?"

"Aklına bile gelmemiştir," dedi Annabeth. "Ama bu sabah komaya girecek vaktimiz olmadığı için..." Sırt çantasından bir paket kâğıt mendil ve bir kavanoz mentollü merhem çıkardı. "Şişeyi açmadan önce burnumuzu tıkayacağız."

"Zekice," dedim ama o sırada burunlarımızdan sarkan kâğıt mendillerle Greenwich Village'da nasıl görüneceğimizi düşünüyordum.

"Evet," dedi. "Krize bir çözüm bulduk. Her neyse, Ardıç'a borçlandım."

Sanki ona borcunu nasıl ödeyeceğini ve orman perilerinin kapkek sevip sevmediğini düşünüyormuş gibiydi.

"Ardıç nasıldı?"

Annabeth hafifçe dizime vurdu. "Kıvırcık'a iyi tavsiyeler vermiş olmalısın. Ardıç'tan özür dilemiş, birlikte ormanda fide dikerek kaliteli zaman geçirmişler. Araları düzelmiş gibi."

"Hey, mükemmel erkek arkadaş olmakla ilgili tavsiyeler gelince..."

Annabeth güldü, sonra hemen duvara baktı. "Sesim çok mu yüksek? Sally ile Paul'u uyandırmak istemem."

"Sorun yok," dedim.

Dairenin duvarları şaşılacak kadar kalındı. Hem annem Annabeth'in odamda olduğunu duysa bile olabilecek en kötü şey kız arkadaşıma bir fincan çay ikram etmesi olurdu.

Ebeveynleriniz sizi olduğunuz gibi kabullendiğinde, destek verdiğinde ve doğru şeyi yapacağınızı varsaydıklarında garip şeyler olur. Siz doğru şeyi yapmayı *istemeye* başlarsınız. En azından, ben bunu deneyimlemiştim ve *benden* söz ediyoruz. Annemin endişelenmek için diğer ebeveynlerden çok daha fazla nedeni vardı. Senelerce yatılı okullarda okuduktan, yaz aylarını kampta ve aylarımı yolda canavarlarla savaşarak geçirdikten sonra hâlâ sürekli olarak evde olmaya alışamamıştım ama annemle ve Paul'la yaşamanın çok keyifli olduğunu söyleyebilirdim.

"Tereddütlü müsün yoksa?" dedi Annabeth.

Yüz ifademi okuduğunu fark ettim. "Hangi konuda?"

"New York'tan ayrılmak konusunda. Şimdi bebek de geliyor."

"Hayır... Yani, tereddütlü değilim. Sadece bir süre evde yaşamanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Yemekte çok mutlu görünüyorlardı. Annemin sıradan bir çocuğu olmasının nasıl olacağını merak ediyorum."

"Sally'nin sıradan bir çocuğu olabileceğini sanmıyorum," dedi Annabeth. "Çünkü kendisi de sıradan değil. Paul da öyle."

"Haklısın. Büyük bir ihtimalle, bebek Batman gibi doğacak. Süper güçleri olmayacak ama yine de altı doktora derecesiyle süper birisi olacak."

"Gözlerimin önüne tulumlu, sivri kulaklı bir bebek geliyor."

"Kıvırcık buna sevinirdi."

Annabeth güldü. "Sadece şunu demek istiyorum... Buradan ayrılmak konusunda kafan karışıksa normal."

Eğilip onu öptüm. "Kafam karışık değil. Tereddütlü de değilim. Dedim ya? Bir daha asla yanından ayrılmayacağım."

"Peki." Burnunu kırıştırdı. "Ama birkaç dakikalığına yanımdan ayrılıp dişlerini fırçalayabilirsin. Nefesin biraz..."

"Hey, beni sen uyandırdın."

"Hazır aklıma gelmişken." Konsantre nektar şişesini kaldırdı. "Yakında yola çıkmamız gerek."

"Daha kargalar..."

"Biliyorum. Ama hazırlanman için yarım saattin var çünkü ağır hazırlanıyorsun."

"Affedersin?"

"Washington Square Park'a varmamız kırk beş dakika sürecek. Sonra oradaki işi yapacaksın ve vaktinde okulda olman..."

"Ayy, matematik dersim var."

Annabeth'in geleceğe bakmak ve bazı şeyleri yapmanın ne kadar vakit alacağını anlamak gibi sihirli bir gücü var. Buna "programlama" diyor ve bu benim oyalanma sihirli gücümün tam tersi.

Hazırlanmak için tuvalete gittim. Tamam, otuz dakika. Kesinlikle. Hızlı bir duş al. Giysileri bul. Dişlerini fırçala. Ayakkabılarını giy.

Hazırlanmam otuz bir dakika sürdü. Aptal sihirli programlama gücü.

Saat beşi çeyrek geçe sessizce daireden çıkıp metroya, Ganimedes'in kadehini bulabilmem için son şansım olabilecek yere doğru yola çıktık... Belki de Gary'yi bulamayacaktık ve sadece okulda bir başka pazartesi günü olacaktı. Açıkçası, hangisinin beni daha çok korkuttuğunu bilemiyordum.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

KADEH HIRSIZIYLA TANIŞIYORUM

Kıvırcık yanında mochi çörekleri getirmişti. Keçi Adam'ım için bonus puan.

Üçümüz Washington Square Park'ın beyaz renkli büyük kemerinin altında dururken, şekerli kahvaltılarımızı mideye indiriyor, etrafa göz atıyorduk.

Parka hiç o kadar erken saatte gitmemiştim. Güneş daha yeni doğuyor, sokakları ve meydanın etrafındaki binaların tuğla cephelerini pembe bir ışığa boğuyordu. Karşımızda esas plaza uzanıyordu, tam ortadaki çeşmenin etrafında gri taşlardan kocaman bir daire oluşturuyordu. Annabeth tasarımın ona bir güneş saatini ya da bir tekerleği hatırlattığını söyledi. New York'ta doğan birisi olarak bana devasa bir lağım kapağı gibi görünüyordu.

Çeşme bozuktu. Yaz aylarında, çocuklar için kocaman bir geçici havuz hâline geliyordu ama o sırada bomboştu. Beni izlediğini, *hah, harika. Percy gelmiş. Şimdi, ya patlamam ya da bir canavarı boğmam gerekecek*, diye düşündüğünü hayal ettim. Daha önce söylemiş olabilirim: Su tesisatları benden hoşlanmazlar.

Etrafta pek kimse yoktu. Patikalardan birinde bir kadın köpeğini dolaştırıyordu. Birkaç yaya hızla plazadan geçiyordu. İki yaşlı adam karaağaçların altındaki masalardan birinde satranç oynuyorlardı. Orası Manhattan gibi bir yerde olabileceği kadar boştu.

"Hazır mısınız?" dedi Kıvırcık. Cesur ve kararlı görünmeye

çalışıyordu ama keçi sakalına bulaşmış olan maça tozları imajını biraz zedeliyordu.

"Haydi, başlayalım," dedim.

Son Cookie Monster çöreğini yemiştim -elbette, floresan mavi olduğu için en güzel çörek türü buydu- yani, artık Gary'yi bulmaktan başka işimiz kalmamıştı. Annabeth mor ube mochi'sinin geri kalanını peçeteye sarıp sırt çantasına attı ve bize kâğıt mendilleri ve mentollü merhemi verdi.

"Cesetleri incelemeden önce polisler de böyle yapmıyorlar mı?" diye sordu Kıvırcık, burnuna kâğıt mendil tıkıştırırken.

"Şu anda o tür bir kıyaslama yapmayalım," dedi Annabeth. "Bugün ceset falan yok, tamam mı?"

"Tah-mam," dedim, burnumdaki kâğıt peçete parçaları yüzünden. Gözlerim mentolden sulanmaya başlamıştı. Boğazım da bir koala tarafından hayat öpücüğü verilmiş gibi yanıyordu ama bir nektar komasına girmekten daha iyiydi.

"Başlıyoruz." Annabeth parıldayan şişeyi çıkarıp kapağını açtı.

Şişeyi hafifçe salladı ve üç altın rengi damlayı yere akıttı. Ama damlalar yere düşmek yerine hafif esintiye kapıldı ve havada sabun köpükleri gibi süzülmeye başladı. Her biri farklı bir yöne gitti.

"İşte, bu olmadı," dedi Annabeth. "Ayrılsak mı?"

"Hehr zamanh çok kötüh bir fikir," dedim. Böylece, ayrıldık.

Annabeth ile Kıvırcık'ın izini kaybedeceğimden endişelenmiyordum çünkü parkın yarısına kadar gitseler bile görüş alanımda olacaklardı. Annabeth peşine takıldığı nektar damlasını satranç masalarına doğru izlemeye koyuldu. Kıvırcık'ın damlası ona ağaçların arasında zikzaklar çizdirdi. Benimki çocukların oyun alanına doğru ilerledi. Elinde kahvesiyle hızla yürüyen bir kadının yanından geçtim ama burun deliklerinden kâğıt peçete parça-

ları sarkan garip bir genç gördüğünüzde yaptığınız gibi aramıza mesafe koyarak yürümeye devam etti. Komaya da girmedi. Belki de koku sıradan ölümlülere etki etmiyordu.

Zıplayarak giden damlayı izlerken, Kıvırcık'ın doğa perilerinin parktan kaçtığını söylediğini hatırladım. Etraf gerçekten de ıssızdı. Sincaplar yoktu. Fareler yoktu. Güvercinler bile yoktu. Ağaçlar bile fazla sessizdi ki bunu orman perileriyle vakit geçirmeden fark edemezdiniz. Kulağınıza bir ninni mırıldanan birisi gibi rahatlatıcı varlıklarına alışırsınız. Yok olduklarında da onları özlersiniz.

Çakıl taşlarını eze eze yürüdüm. Cookie Monster mochi midemde sallanıyordu. Oyun alanının kenarına vardığımda, etrafın ne kadar sakin olduğunu fark ettim. Sokaktan arabalar geçmiyordu. Esinti kesilmişti. Ağaç örtüsü tepemde yeşil buz katmanları gibi kıpırtısız asılı duruyordu.

Nektar damlası oyun aletine doğru ilerlemeye başladı. Tırmanma zincirlerinden ufak kalenin tepesine süzüldü ve bir anda alevler içinde kaldı.

Evet... Normal bir durum olmalıydı.

Dönüp arkadaşlarıma baktım.

Kıvırcık büyük karaağacın yanına durmuştu. Bir şey dinliyormuş gibi kulağını gövdesine yaslamıştı. Nektar damlası gözden kaybolmuştu.

Onun elli metre kadar solunda, Annabeth ilk satranç masasının yanına durmuş satranç oyununu izliyordu. İki yaşlı adam masanın üstüne eğilmiş dikkatle taşlara bakıyorlardı ama ikisinin de kılı kıpırdamıyordu. Annabeth'in ışıldayan nektar damlası da ortalıkta yoktu.

Bir terslik vardı.

Ona seslenmek, girdiği garip transı bozmak istedim ama sesim

çıkmadı. Gergin sessizlik bağırmaktan ya da dikkat çekmekten korkmama neden oldu.

Sanki bir şey beynimi yeniden düzenliyor, zaman algımı değiştiriyordu. Bunu son hissettiğimde... On iki yaşındayım ve Santa Monica'da Kronos'un gücüne ilk kez şahit olduğum bir kumsalda duruyordum.

"Evet, benzer bir his," dedi birisi arkamdan.

Hızla arkama dönerken tükenmez kalem-kılıcıma uzandım ama adeta jöle gibi bir şeyin içinde hareket ediyordum. Oyun aletinin üstünde yaşlı bir adam duruyordu... Daha doğrusu, yaşlı doğmuş ve bin sene daha yaşamış gibi görünen yaşlı bir adam duruyordu.

Bir ilkokul birinci sınıf öğrencisi kadar ufak tefekti ve sırtı bir olta kancası gibi eğriydi. Derisi kemiklerinden güve delikleriyle dolu kahverengi perdeler gibi katmanlar hâlinde sarkıyordu. Üstünde sadece bir peştamal olduğu için, bükük incecik bacaklarını, çarpık ayaklarını ve içe göçmüş karnını görebiliyordum. Başı haşlanmış ve bir hafta dışarıda bırakıldığı için çürümüş bir yumurta gibiydi. Yüzüyse...

Adamın iri burnu kırmızı incecik damarlarla kaplıydı... Vücudunun tamamındaki en canlı renk buydu. Gözleri katarakt sorunu yüzünden süt beyazı bir filmle kaplıydı. Ağzı da birisi metal bir sopayla bütün dişlerini kırmış gibi görünüyordu.

"Bir fotoğraf çek istersen," diye homurdandı. "Daha kalıcı olur."

Konuşmaya çalıştım. Jölemsi hava ciğerlerimi kaplamış, nefes almamı zorlaştırıyordu. Boğulmamak için burun deliklerime tıkadığım kâğıt peçete parçalarını çıkardım.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedim çatlak bir sesle.

Yaşlı adam gözlerini devirdi. "Yani, fotoğraflar daha..."

"Onu kastetmedim. *Benzer bir his* derken ne demek istediniz?"

"Gücüm," dedi. "Kronos'un zamanı uzatmasına benzer."

"Siz bunu..."

"Ne düşündüğünü nereden mi anladım? Evladım, benim yaşımda olduğunda hiçbir şey seni şaşırtamaz. Hem kim olduğunu biliyorum Percy Jackson. Bir süredir seni izliyorum."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Altında bir bebek bezi olan yaşlı bir adam beni izlemişti. Hiç ürkütücü değildi.

"Siz Gary'siniz sanırım."

"Ya da diğer ismimi tercih edersen Geras'ım." Sorularımı kesmek için kırışık elini kaldırdı. "Evet, bir tanrıyım. Sana ne tanrısı olduğuma dair bir ipucu vereyim. İsmimden *geriatri* sözcüğü türetilmiştir."

Aklımdan türlü türlü nahoş olasılık geçmeye başladı. Yetişkin bezleri, bingo salonları, takma diş kremleri, lifli destek ürünleri tanrısıyla karşı karşıyaydım... Ya da belki de sadece bahçesinden çıkmaları için çılgın çocuklara bağıranların tanrısıyla.

"Anladım," dedim. "Yaşlılık tanrısı mısınız?"

"Bravo, bravo." Dişsiz ağzını sergileyerek güldü. "Belki şimdi Ganimedes'in ufak kadehini neden çaldığımı anlamışsındır."

Elini uzattı. Bir anda avcunun üstünde süzülen seramik bir bardak belirdi ama bir kadehten çok bir uçan daireyi andırıyordu. Alt kısmı geniş ve kısaydı. İki yanında kocaman kulplar vardı. Annemin buna benzer bir salata kâsesi olduğundan emindim.

Dışında bir ziyafete katılan tanrıların siyah-altın rengi resimleri vardı. Silüetlerinin hatları ince çizgilerle İlahi bronzla boyanmıştı. Güzel bir seramik parçaydı ama bundan nasıl nektar içtiklerini anlayamamıştım.

"Tanrıların kadehi," diye bir tahmin yürüttüm.

Gary'nin kadehi neden çaldığını da *tabii ki* anladığımı söylemek istedim. Ne yazık ki anlamamıştım.

"Peki... Ölümsüz olduğunuza göre, kadeh gençleşmenizi mi sağlayacak?" diye sordum. "Yoksa hep içki servisi yapmayı mı hayal ediyordunuz?"

"Ah, hayal kırıklığına uğradım..." Gary elini kapatınca kadeh yok oldu. "Belki de Annabeth Chase'le başlamalıydım. Onun zeki olduğunu duydum."

Ona kızamadım. Standart kötü adam monoloğuna başlamamak için şeytani müthiş planımı tahmin edecek birisini arıyor olsaydım, ben de Annabeth'le başlardım. Öte yandan...

"Bir dakika," dedim. "Bizi nektar damlalarıyla *ayırdınız*."

Parka göz attım. Annabeth hâlâ satranç oyununu izliyordu. Kıvırcık da hâlâ bir ağacı dinliyordu. Ciddi bir tehlike içindeymiş gibi görünmüyorlardı ama reçineye düşmüş, sertleşerek kaskatı olmaya başlamış sinekler gibi çok ağır hareket ediyorlardı.

"Bize ne yapıyorsunuz?" dedim. "Teker teker avlıyor musunuz? Üçümüzle aynı anda başa çıkmaktan mı korkuyorsunuz?"

Gary alaycı bir tavırla güldü. "Parmaklarımı şaklatarak üçünüzü toza dönüştürebilirim. Normalde bunu yapardım çünkü eğlencemi bozuyorsunuz. Ama Ganimedes peşime *Percy Jackson*'ı taktığı için... Neyse, sana bir şans tanımaya karar verdim. *Bütün* melezlerin kadehi neden aldığımı anlayabileceğini umut ettim. Ama anlamadıysanız seni hemen yok edebilir, arkadaşlarına geçebilirim. Belki onlar senden daha zekidir."

"Hayır!" diye bağırdım. Sırf toza dönüşmek istemediğim için değil, Annabeth'e ya da Kıvırcık'a zarar vermesine izin vereme-yeceğim için. "Anladım. Gerçekten."

Gary gözlerini kıstı. "Sana inanmıyorum."

Ben de kendime inanmamıştım. İçimden zeki yaşlı adama lanetler okudum.

Annabeth olsaydı ne yapardı diye düşünmeye çalıştım. Kıvırcık ne yapardı diye hayal etmeye çalıştım. Ama beynim bir garip işlediği için *ben* içinde bulunduğum durumda ne yapardım diye düşündüm.

Beynimdeki yosunların arasında bir şey yerine oturmuş, sıkışmış ya da en azından biraz kıpırdamış olmalıydı.

"Siz yaşlılık tanrısısınız," dedim. "Kadeh ölümlülere ölümsüzlük veriyor."

Gary sırıtarak devam etmem için başını salladı.

"Yani, insanların yaşlanmasını engelliyor," dedim. "Bu da hoşunuza gitmiyor."

"Bundan *nefret* ederim," diye hırladı Gary.

"Tamam. Çünkü insanların yaşlanması gerek. Kimse bu şekilde tanrılık mertebesine..." Birden genç, yakışıklı ve mutsuz mutsuz okulun kafeteryasından dolaşan Ganimedes'i düşündüm. "Ganimedes'i uyandırıp bir ders vermek istiyorsunuz. Bunu anlayacağımı düşündünüz çünkü ben bir keresinde ölümsüzlüğü reddettim."

Gary önümde hafifçe eğildi ve kafatasındaki koyu renkli lekeleri gördüm. "Belki de düşündüğüm kadar aptal değilsindir."

"Teşekkürler. Bu haftaki hedefim aptal gibi davranmamaktı."

"Ganimedes bir tanrı olamaz!" dedi Gary. "İnsanlara ölümsüzlük bahşeden her nesne tiksindirici ve yanlıştır. Hepinizin yaşlanıp ölmesi ve toza dönüşmesi gerekiyor. Amacınız bu!"

"Yaşasın."

"Bin senedir ölümsüzlüğü reddeden ilk melez sensin," dedi. "Buna saygı duyuyorum. Beni anlıyorsun."

"Güzel bir bağ kurma deneyimi oldu," dedim. "Ne demek istediğinizi anladım. Artık kadehi geri alabilir miyim?"

Gary öfkelendi. "Ciddi olamazsın. Neden bu aptal görevi tamamlamak istiyorsun? Git buradan! Bırak da Ganimedes cezasını çeksin! Bırak da tanrılar değerli kadehlerini kaybetsinler, başkalarına ölümsüzlük lanetini geçirdikleri yollardan biri eksilsin!"

"Bunu yapmayı isterdim. Ama üniversiteye kabul edilebilmek için bir tavsiye mektubuna ihtiyacım var. Hem Ganimedes'e söz verdim. Dahası, gerçekten de onun mu cezalandırılması gerektiğini düşünüyorsunuz? Zeus tarafından kaçırılmayı o istemedi, değil mi?"

"Offf, lütfen!" dedi Gary. "Sence onun kurban olmasına neden olan şey sonsuz gençlik ve ölümsüzlük mü?"

"Ne bileyim... Onu gördünüz mü? Adamın sinirleri çok bozuk."

Gary kırışık kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayal kırıklığına uğradım Percy Jackson. Ganimedes'e yardım etmekte ısrarcı davranıyorsan, hakkında yanılmışım demektir. Hepiniz mezar tozu olacaksınız."

"Bir dakika!" diye cıyakladım. Bazen büyük bir tehlikeye girdiğimde, Miki Fare sesim devreye girer. "Bakın, neden kızgın olduğunuzu anlıyorum. Ama *ölümlüler tanrı olmamalı* fikrinde hemfikir olduğumuz için bir anlaşma yapmamız mümkün değil mi?"

Gary dikkatle bana baktı. Gözlerindeki süt beyazı lekeler, yabancı bir gezegendeki bulutlar gibi yer değiştirdi.

"Belki..." Sinsi ses tonu beni bunu sorduğuma pişman etti. "Sana kadehi geri alman için bir şans daha vermeme ne dersin? Şeref duymalısın Percy Jackson. İnsanlık tarihinde bu teklifi sadece tek bir kahramana yaptım."

"Herkül," diye tahmin ettim çünkü yanıt hemen hemen her zaman Herkül'dü.

Evet anlamında başını salladı. "Beni güreşte yenmen gerek. Sen kazanırsan, sana kadehi vereceğim. Ben kazanırsam... Amacını beklenenden daha kısa sürede yerine getireceksin ve seni bir kemik tozu öbeğine dönüştüreceğim. Anlaştık mı?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

YOK OLUŞ ŞARTLARIMLA İLGİLİ PAZARLIK EDİYORUM

Melez dünyasında, buna *şaşırtmacalı soru* deriz.

Reddedersem beni toza dönüştürecekti. Kabul edersem, yaşlı bir adamla güreşmek zorunda kalacaktım. *Sonra* beni yine de toza dönüştürecekti...

Gary'ye bakarken ona odaklanmakta zorlandım ama bunun tek nedeni pis peştamalı ya da olmayan dişleri değildi. Varlığı beni kendi vücudumda boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu. Kulaklarımda kan akışımın uğultusunu duyuyordum. Ellerim ter içinde kalmıştı. Vücudum çoktan parçalanmaya başlamış gibi paniğe kapılmamaya çalıştım.

İris gibi bir tanrıçanın bile ondan neden korktuğunu anlamıştım. Ölümsüzlük ayrı konuydu. Sonsuza dek yaşlı olmaksa... Tamamıyla ayrı bir konuydu. Diğer tanrılar genç ve güzel görünmeyi tercih ediyorlardı. Gary yaşının, yaşadığı her bin senenin arkasında duruyordu. Olimposlular ona baktıklarında, ne kadar yaşlı olduklarını görüyor olmalıydılar. Gary kendisi hep genç kalan ama portresi sürekli olarak yaşlanan adamın öyküsündeki portre gibiydi. İsmi Earl Grey miydi? Yok, o bir çay türü. Her neyse, o öykü tüylerimi diken diken etmişti.

Bunların hiçbiri yanıt vermem için faydalı olmadı. Gary beklentiyle bana baktığı için, son çare olarak kullandığım melez becerime başvurdum: oyalanma.

"Bazı şartlarım var," dedim.

Gary kırışık başını yana eğdi. "Tıbbi şartlar mı?"

"Hayır. Sizinle güreşmek için. Birincisi, kaybedersem sadece beni öldürebilirsiniz. Arkadaşlarımı ellemezsiniz."

"Yaşlılık kimseyi rahat bırakmaz."

"Ne demek istediğimi anladınız. *Şu anda* onları toza dönüştüremeyeceksiniz. Gitmelerine izin vereceksiniz."

"Bunu kabul edebilirim."

"İkincisi..." Tereddüt ettim. *Haydi Percy.* İkinci *bir şart daha olmalı.* "Sizi yenersem ne olacak? Siz bir tanrısınız. Sizi öldüremem."

"Elbette, şapşal," diye ofladı. "Dizlerimden birini bile yere değdirebilirsen, galip geldiğini kabul edeceğim. Öte yandan, ben yüzünü asfaltta dümdüz ettiğimde kazanmış olurum. Bence fazlasıyla adilane."

"Benim de aklıma gelen ilk sözcük buydu," dedim. *"Adilane."*

"Başka bir şey var mı?"

"Evet." Başka ne tür taleplerde bulunsam diye kafa patlattım. İçme suyu? Soyunma odamda bir kâse sadece mavi renk M&M çikolata? Düşünebilmek için Annabeth'in yardımına ihtiyacım vardı.

Ha. Evet. İsteyebileceğim bir şey vardı.

"Arkadaşlarımı bırakın," dedim Gary'ye.

"Bunu istedin zaten."

"Hayır. Yani, şu anda neyin etkisi altındalarsa onu kaldırın." Satranç oyunun başında hâlâ kıpırdamadan duran Annabeth'i işaret ettim.

"Onları sadece yavaşlattım," dedi. Gary. "Yaşlılık herkeste aynı etkiyi bırakır."

"Yanımda olmalarını istiyorum. Başka bir şey için değilse bile onlara veda etmek için. Bana ne olursa olsun, onların bunu görmesini istiyorum."

"Bu izleyicili bir spor değil," diye homurdandı. Güreş hakkında ilk kez böyle bir şey duyuyordum.

"Benimle güreşmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" dedim.

Bunu sormayı göze alabileceğimi düşündüm çünkü Gary'nin gözlerindeki parıltı bana suratımı asfaltta dümdüz etmek istediğini anlatıyordu. Öyle hisseden ilk kişi o değildi.

"Tamam," dedi gönülsüzce.

İnce parmaklarını şaklattı. Annabeth ve Kıvırcık bir anda hareketlendiler. İkisi birden bana döndüler, burunlarındaki süper çekici kâğıt mendilleri çıkardılar ve oyun alanına doğru koşmaya başladılar.

Annabeth yanımıza gelene kadar hançerini çekmişti. Kıvırcık da siyah susamlı bir mochi çöreğini bir ninja yıldızı gibi önünde tutuyordu.

"Neler oluyor?" dedi Kıvırcık. Bir çörek saldırısına girişecekmiş gibi çöreğini havaya kaldırdı.

Annabeth dikkatle Gary'yi süzdükten sonra "Bu, Geras sanırım," diye mırıldandı. "Yaşlılık'la savaştığımızı tahmin etmiş olmam gerekirdi."

Gary kıs kıs güldü. "Benim de önce seninle konuşmuş olmam gerekirdi, küçük hanım. Belli ki bu operasyonun beyni sensin."

"Sorun yok," dedim arkadaşlarıma. "Bir anlaşma yaptık."

Annabeth kaşlarını çatarak tanrıya baktı. "Dur tahmin edeyim. Bir güreş maçı mı? Affedersiniz. Müvekkilimle konuşmak istiyorum."

Beni kolumdan tuttuğu gibi oyun alanının diğer ucuna götürdü. Arkamızda Gary'nin Kıvırcık'a, "Onu yiyecek misin?" diye sorduğunu duydum.

Annabeth omuzlarımı kavradı. "Percy, bunu yapamazsın."

"Yapmak istediğim bir şey *değil* zaten."

"Onu yenemezsin."

En iyi şansımızın bu olduğunu söylemek istedim. Üçümüzün birden mezar tozuna dönüşmesinden daha iyiydi. Ama Annabeth'in yüz ifadesinden ayrıntıları düşünmeye başladığını anladım. Her zamanki gibi benden öndeydi.

"Herkül Yaşlılık'la kimsenin galip gelmediği bir güreş maçı yapmıştı," dedi. "Geras *bir* tek o zaman berabere kaldıklarını kabul etmek zorunda kalmıştı. Onu yenmek imkânsız."

"Herkül'ün sırrı neydi?"

"Bir sırrı falan yoktu. Sadece kaba kuvvet kullanmıştı."

Kol kaslarımı ovuşturup buna alınmamaya çalıştım. Güçsüz sayılmazdım ama sahip olduğum güçler arasında süper kuvvet yoktu. *Suyun altında nefes alabilme* ve *atlarla konuşma* güçlerine sahiptim ama bunlar bir Greenwich Village oyun alanı güreş maçında faydalı olmazdı.

"Bunun başka bir yolu olmalı," dedim. "Bir keresinde, annen Hoover Barajı'nda bana her zaman başka bir yol olduğunu söylemişti..."

"Bunu bulacak kadar zeki olanlar için," dedi. Annabeth. "Evet, biliyorum. Ama bu... Geras doğal bir güç. Yenilmez. Yaşlılığa karşı koyamazsın."

Ölümsüzsen ayrı konu, diye düşündüm.

Ama zaten Geras kadehi bu yüzden çalmıştı. Kadeh sistemi atlatmanı sağlıyordu. Dahası, ölümsüzlüğüm bir lanet olduğunda

da haklıydı. Tanrılar hayatımda tanıdığım en sorunlu kişilerdi. Sorunlarını çözmek için ellerine yüzyıllar geçmişti. Ama bunu yapmamışlardı. Evet, giysilerini değiştirmişler, zaman zaman hayat tarzlarını modern hâle getirmişlerdi ama aslında hâlâ Bronz Çağı'ndaki gibiydiler.

İçimi boğucu bir his kapladı. Sebebi çaresizlik, umutsuzluk ya da yediğim çörekler miydi bilemiyordum. Bu savaşın yanlış tarafında mıydım? Çekip gidersem ve kadeh Gary'de kalırsa, Ganimedes utanca boğulabilir, Olimpos'tan sürülebilirdi. Peki, bu o kadar kötü bir şey olur muydu? Tanrıların kendi içkilerini kendilerinin koymaları gerekirdi. Yeni ölümsüz kişiler yaratmak için kullandıkları yöntemlerden biri eksilmiş olurdu. Ganimedes Himbo Juice'ta iş bulabilirdi. Hatta Gary onun yerine bana bir tavsiye mektubu yazabilir, içimdeki huysuz yaşlı ihtiyarı kabullendiğim için övgüler yağdırabilirdi.

Ama bu görev için beni Ganimedes seçmişti. Her görev için beni bir tanrının seçmiş olması bir yana, verdiğim sözü tutmak gerektiğini hissediyordum. Zavallı sakinin Himbo Juice'ta ne kadar gergin olduğunu, Zeus'un altın kartal özlü smoothie'sinin pike yapıp onu yakalayacağını sandığında nasıl masanın altına saklandığını düşündüm.

Evet, travma geçirmişti ve mutsuzdu. Belki de ölümlüler dünyasına geri yollanması daha iyi olurdu. Ama benden onu Olimpos Dağı'ndan kurtarmamı istememişti. Kadehi bulmamı istemişti. Onun izni olmadan iyiliği için hayatını mahvetmeyi seçersem, Zeus'tan bir farkım kalmazdı. Herkesin bir başkası mahvetmeden kendi hayatını mahvetme hakkına sahip olması gerektiğine inanıyordum.

"Bunu yapmam gerek," dedim Annabeth'e. "Bir yolunu bulabileceğimi düşünüyorum..."

Annabeth dikkatle yüzümé bakarken, hançerinin sapıyla kafama vurup aklımı başıma getirse mi diye düşünüyormuş gibiydi. En sonunda, iç çekti. "Buna senin karar vermen gerek. Sadece... Görünüşü yüzünden onu hafife alma Percy."

Bana Yosun Kafa değil de Percy demesi beni huzursuz etti. Ne kadar aptalca davrandığımı eleştirmesi gereken noktayı *çoktan* aşmıştık demek.

Oyun alanına geri döndük. Gary, Kıvırcık'ın dehşet dolu bakışları altında bir Fruity Pebbles çöreğini emiyordu. Tanrının ağzının etrafına bulaşmış olan gökkuşağı pasta şekerlemeleri nedense daha da yaşlı görünmesine neden olmuştu.

"Veda etmeye hazır mısın?" diye sordu Gary.

Başımı iki yana salladım. "Henüz veda etmeyeceğim. İlk olarak şartları tekrar gözden geçirelim. İkimiz teke tek güreşeceğiz. Siz yüzümü yere yapıştırırsanız kaybederim, toza dönüşürüm, vs. vs. Dizlerinizden birini yere değdirirsem, bana kadehi vereceksiniz ve bize bir şey yapmadan gitmemize izin vereceksiniz. Her hâlükârda, bu iş bittiğinde arkadaşlarım buradan gitmek için serbest olacak."

"Anlaşma böyle," dedi Gary. "Ama kaybedeceğin için bu şartların büyük bir kısmı... Ne denir? *Değersiz.*"

"Sensin değersiz," diye homurdandım çünkü cevap yapıştırmakta ustayımdır.

"Ya da..." dedi Kıvırcık. "Kadehe karşılık geriye kalan bu çörekleri verebiliriz." Çörek kutusunun kapağını açtığında, tanrıya doğru mochi kokusu yayıldı. "Sonra hepimiz kendi yolumuza gideriz. Kutuda iki tane daha siyah susamlı ve bir de fıstıklı çörek var."

Tanrı bunu biraz düşündü. Bana göre, mochi çörekleri her kıyamet sonrası değiş tokuş sisteminde büyülü kadehlere yakın

bir değere sahipti. Kıvırcık'ın bizi kurtarabilecek bir yol bulmuş olabileceğini düşündüm. Hayatımı çok daha kolaylaştırmaya, bir yandan da uzatmaya yaklaşmış olabilirdi.

Ama Gary başını iki yana salladı. "Esas anlaşmaya bağlı kalacağız."

"Peki," diye mırıldandım. "Ne zaman başlıyoruz?"

Nefes alacak bile vaktim olmadı. Gary bir anda sırtıma atladı, çelik kıskaçları aratmayan elleriyle omuzlarımı kavradı, bacaklarını göğüs kafesimin etrafına sardı ve vahşi bir atmışım gibi topuklarını derime batırdı. Dizlerimin boşa gittiğini hissettim. Tanrı sanki bir ton ağırlığındaydı. Ellerimi iki yana açıp düşüş hızımı kestim ama yüzüm asfalttan sadece birkaç santim yukarıda kaldı.

Ekşimik nefesi başımı döndürdü. "Ne zaman istersen başlayabiliriz," dedi kulağıma.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ÖLMEK ÜZEREYKEN SÖYLEDİKLERİM BENİ ÇOK UTANDIRIYOR

Savaş tanrısı Ares'le teke tek savaşmak zorunda kaldığım, devasa kılıcı-beysbol sopasıyla saldırdığı, beni ezmesi için devasa yabani domuzlarını üstüme saldığı, nükleer gözleriyle dik dik bana baktığı o eski güzel günleri arıyordum.

Evet, onlar bile daha basit savaşlardı.

Şimdiyse altı bezli kötü nefes tanrısı Gary'yle ölümüne bir güreş maçı yapıyordum.

Ve kaybediyordum.

Onu üstümden atıp dik durmaya çalıştım. Bu, tıpkı bir tünelin tavanını itmeye çalışmak gibiydi. Yana dönüp onun ağırlığını kullanarak onu sırtımdan itmeye çalıştım. Soluklanmaya çalışarak yerde süründüm ve o yine sırtıma atılıp kolunu boynuma dolamadan önce ancak ayağa kalkabildim. Kafakol atıp başımı yana eğdi ve koltuk altına yaklaşmamama ramak kaldı. Keşke o mentollü kâğıt peçeteleri burnumdan çıkarmasaydım diye düşündüm.

"İmkânsız," diye güldü Gary. "Yaşlılık'tan kaçamazsın."

"Teknik olarak doğru değil!" diye bağırdı Kıvırcık. "Koşu gibi egzersizler insanın hayatına seneler katabilir."

Gary, "Sessiz ol satir, Bu işe karışma!" diye hırladı.

"Karışmıyor," diye araya girdi Annabeth. "Yorum yapıyor!

Her güreş maçında birisi yorum yapar."

Gary'nin dikkatini dağıtmaları bana birkaç saniye kazandırdı. Keşke o süreyi muhteşem bir plan yapmak için kullandığımı söyleyebilseydim. Ama aklımda şunlar geçiyordu: *Aman tanrılarım, ölmek üzereyim imdat ay koltuk altı koltuk altı.*

Muhteşem plan kriterlerini karşılamıyordu.

Yana doğru adım atmaya çalıştım. Gary beni sıkı sıkı tutuyordu. Tüm ağırlığımı kullanarak öne atıldım. Geriye uzanıp dengesini bozmayı umdum. Yarım kadar olduğu hâlde, bana mısın demedi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedi.

Serbest eliyle kaburgalarıma bir yumruk attı. Boğazımdan gelen ses, üç kilometre çapında bir alanda arkadaş arayan denizaygırlarının dikkatini çekebilirdi.

"Penaltı!" diye bağırdı Kıvırcık. "On bir metre penaltı atışı!"

"Bel üstü darbe yok!" dedi Annabeth. "Güreş değil bu!"

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı Gary.

Hazır dikkati dağılmışken, kolundan kurtulmayı başardım. Kollarımı göğsünün etrafına dolayıp var gücümle sıktım. Onu çekiştirip ittim ama kurtulamadım.

Güldü. "Eğleniyor musun?"

Yanıt verecek enerjim yoktu. En azından, henüz yüzümü asfaltta dümdüz etmemişti. Onu eğlendirdiğim sürece kendimi rezil etmemden memnunmuş gibiydi. Neyse ki süper güçlerim arasında *bu* vardı.

Bu tanrıyı yenmenin bir yolu olmalıydı, sadece salak Herkül'ün sahip olduğu salak bir süper güçten başka bir şey. Belki de Gary'nin bir KAPATMA düğmesi vardı. Belki ona karşı kullanabileceğim korktuğu bir şey vardı...

Yaşlılık'la ne savaşırdı? Antioksidanlar. Kare bulmacalar. Lif destekleri. Acı hissi ve yaşlı insan kokusundan hayal görmeye başlamak üzere olduğumu fark ettim. Öğretmenin Kheiron bana bir keresinde bir ölüm-kalım durumunda, yapılacak en önemli şeyin sakin olmak olduğunu söylemişti. Çünkü kaç ya da savaş moduna girdiğinizde, düzgün düşünemeyecek kadar korkuyordunuz. Sonra da öldürülüyordunuz.

Ne yazık ki sakin değildim. Kaç ya da savaş moduna da giremezdim.

Ayrıca, lif destek ürünlerim yeni bitmişti.

Son kozumu oynamaya karar verdim. Öfkemi topladım, karnımın dibine aktardım ve denizin sonsuz gücüne eriştim. Manhattan'da deniz seviyesinin hemen üstündeydik, etrafımız büyük nehirlerle çevriliydi ve Atlantik'in yanı başındaydık. Babamın gücünü, o muazzam gücünü benim adıma savaşması için kesinlikle kullanabilirdim!

Boğazımdan ilkel bir çığlık yükseldi.

Washington Square Park'ın ortasında, bir tane kanalizasyon kapağı havaya fırladı. Bir gayzer ağaçların tepesinde kadar su fışkırttı ama sonra söndü.

"Etkileyici," dedi Gary. "Artık buna bir son verelim mi?"

Beni göğsüne yapışmış olan bir keneymişim gibi aldı ve oyun alanının ilerisine fırlattı.

"Percy!" diye bağırdı Annabeth.

Beni kurtaran tek şey onun endişeli sesi oldu. Ben havada uçarken, Annabeth'in sesi vücudumdaki bütün molekülleri harekete geçirdi. Duyularım aşırı keskinleşti. Oyun aletine çarpmak yerine, havadayken elimi uzatıp barlardan birini yakaladım ve diğer yöne dönüp ayaklarımın üstüne düştüm. Omuzlarım sızlı-

yordu. Büyük bir ihtimalle, kollarım eklem yerlerinden çıkmıştı ama belimi kırmamıştım ya da ölmemiştim.

Öne doğru sendeledim. Gözlerimin önünde ufak ışık topları süzülüyordu.

Gary kaşlarını çatarak Annabeth ile Kıvırcık'a baktı. "İkinizden biri bir daha müdahale edecek olursa, bu maçı geçersiz sayarım, üçünüzü de içi boş kabuklara dönüştürürüm!"

Annabeth elinde hançeriyle yere çömeldi. Kıvırcık onu kolundan tutup müdahale etmesini engellemeye çalıştı. Yaşlılık'a bir hançerle zarar veremezdi ama bunu kesinlikle deneyecekti.

Bana yardım etmek istemesine çok mutlu oldum ama bu riske girmesine izin veremezdim.

"Buraya gel, bezli adam!" diye seslendim. "Rakibin o değil, benim."

Gary bana dönüp gözlerini kıstı. "Doğru," dedi ve saldırıya geçti.

Saldırı dedim ama... Daha çok kararlı bir topallama gibiydi.

Şu anda bir plan çok iyi olurdu, diye düşünecek vaktim oldu.

Sonra Gary üstümdeydi. Beni yere fırlatıp ileriye itti, tâ teterbol direğine kadar. Omurgamdan garip bir ses çıktı ama direk beni dik tuttu, hatta biraz destek bile alabildim.

Ellerimi Gary'nin kol kaslarının etrafına doladım. Kollarım zor dayanıyordu. Gözlerim kararda ve beyaz parlak benekler görmeye başladım. Gary'yi önce bir adım, sonra bir adım daha ileri itmeyi başardım. Bana güç veren şey kaba kuvvet değil çaresizlikti ve çok da uzun sürmedi.

Gary kemikli parmaklarını omuzlarıma geçirdi. Size şu kadarını söyleyebilirim: Omuzlarda bir sürü sinir ucu vardır. Gary hepsini

bulmuştu. Beni tekrar teterbol direğine iterken çığlık attım. Metal direk bükülmeye başladı.

"Çoğundan daha uzun süre dayandın," dedi yaşlı adam. "İyi denemeydi."

İyi deneme, dedim içimden. Zihnim acı hissine boğuldu. Harika. Güreş maçında galip gelemeyecektim ama en azından Yaşlılık'tan bir katılım ödülü alacaktım. Ben toza dönüştükten sonra Annabeth sertifikayı çerçeveletebilir, tek başına Yeni Roma Üniversitesi'ne gittiğinde yurt odasının duvarına asabilirdi.

Bacaklarım titremeye başladı. Gary ile direğin arasına sıkışmış hâldeyken, göğüs kafesim aşırı gerilmiş, kopup çatlamaya hazır bir piyano çerçevesi gibiydi.

Annabeth'in ne kadar üzüleceğini düşündüm. Yanından bir daha ayrılmayacağıma söz vermiştim. Bu hayatımız sona erdiğinde, seneler sonra yaşlanıp saçlarımıza ak düştüğünde birlikte olmamızı istemiştim...

Bir dakika.

Bacaklarıma biraz güç dolduğunu hissettim. Hâlâ acı hissediyordum ama acaba daha ağır ağır mı eziliyordum?

Aklıma arkadaşım Jason'ın dediği bir şey geldi. Bir kriz anında yaşlı bir adam olduğunu, kız arkadaşı Piper'la evli olduğunu ve etraflarında torunlarının koşturduğunu hayal ettiğini söylemişti. Bu hayali geleceğe dair kesinkes gerçekleşecek bir şey olarak kabul etmemişti. Ölümlülerin hayatı söz konusu olduğunda, Kaderler asla para iadesi garantisi vermezdi. Ama bana zaten esas meselenin bu olmadığını söylemişti. En ihtiyaç duyduğu anlarda, o hayal onu bir çıkış yolu, uğruna yaşayacak ve savaşacak bir şey olduğuna inandırmıştı.

Parmaklarını daha sert bir şekilde Gary'nin kollarına geçirdim. Şaşkınlıkla inledi.

Birkaç ay önce, Paul'la yaptığım bir konuşmayı hatırladım. Her sene saçlarında daha çok gri tel gördüğümü söyleyerek azıcık dalga geçmiştim. "Yaşlanmak berbat bir şey ama alternatiften daha iyi," demişti. O gün ne demek istediğini anlamamıştım. Tek seçeneğimiz gerçekten de ölmek ya da yaşlanmak mıydı?

Bir melezseniz, hayatta kalmak sizi çok endişelendirir. Yaşlılığı nadiren düşünürsünüz. Liseden mezun olmaya ve bir yetişkine dönüşmeye o kadar odaklanmıştım ki... Ama belki de esas hedef bu değildi. Yaşlanmak korkutucu ve zor olabilir. Artrit, varis damarları ve işitme cihazları gibi düşünmek istemediğim şeylerle ilgiliydi. Ama sevdiğiniz kişilerle birlikte yaşlanmanız, alternatiften daha iyi değil miydi?

Annabeth ile Kıvırcık'a baktım. Birlikte çok şey atlatmıştık. Annabeth'i gümüş rengi saçlarla ve kırışıklıklarla, bana dört milyonuncu kez Yosun Kafa diye hitap ederken hayal ettim. Kıvırcık'ı kulaklarından beyaz tüyler fışkırmış, kamburlaşmış ve bir bastona dayanarak yürürken, meleyerek sızlayan toynaklarından yakınırken, belki kumsaldaki evimizin bahçesindeki bir bankta benimle oturmuş şekerleme yaparken, kendimi de dalgaları izleyerek ve tuzlu havayı içime çekerek sızlayan kemiklerimi dinlendirirken hayal ettim. Sızlayan kemikleri hayal etmem zor değildi. Aslında, *tüm* bunları hayal etmek hiç de zor değildi.

Gary onunla güreş yapmamı beklemişti. Genç bir yaşta ölürsem, Yaşlılık'ı yenemezdim. Ama ya onu kabullenirsem?

Saçma bir fikirdi. Güreşi bırakıp Geriatrik Gary'ye sarılıp barışacak mıydım?

Dizlerim yine titremeye başladı. Gary beni teterbol direğine itip ezmeden önce belki bir saniyem vardı.

Ellerimi gevşettim ve tanrıya sarıldım.

Sonra tarihin en salak sözleri olacağından emin olduğum sözleri söyledim: "Seni seviyorum kardeşim."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

GÖKTEN OYUNCAK YAĞIYOR

Gary donakaldı.

Ona o kadar sıkı sıkı sarıldım ki hıçkırdı.

"Ne yapıyorsun?" Omuzlarımdaki ellerini gevşetirken sesi titremişti. O kadar afallamıştı ki istesem onu tek dizinin üstüne yıkabilirdim ama nedense bunun yanlış hamle olacağını biliyordum. Ona sarılmaya devam ettim.

Ölümlü büyükbabamı ve büyükannemi hiç görmemiştim. (Teknik olarak Kronos büyükbabam sayılırdı ama bunu düşünmemeye çalıştım.)

Annemin ebeveynlerini tanımanın nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalıştım. İkisi de annemin gençliğinde vefat etmiş. Hatta vefat ettiklerinde annemin o sırada olduğundan daha gençlermiş. İnanılmaz bir şeydi. Annem gibi neşeyle mi gülerlerdi? Annem yemek yapma ve yazma aşkını onlardan mı almıştı? Şemsiyesiz yağmurda yürürken onlar da şarkılar mırıldanırlar mıydı, yoksa bu sadece Sally'nin yaptığı bir şey miydi? O kadar genç yaşta ölmemiş olsalardı, annemin en zor dönemlerinde yanında olabilirlerdi. Beni tanıyabilirlerdi. Belki de Geras peştamal seçimi haricinde o kadar da kötü birisi değildi.

Ona sarılırken, annemin ebeveynlerine sarıldığımı, yaşlanma fikrini kabullendiğimi ve *evet, başardık, evet, günün birinde öleceğiz -belki yakında- ama hayatımız çok güzel geçmedi mi,* diye düşündüğümü hayal ettim.

Yüzümüz kırış kırış olmuş, narin bir hâlde Annabeth'le el ele tutuştuğumuzu, hâlâ gözlerinin içine baktığımı ve onu her zamanki kadar çok sevdiğimi hayal ettim. Bahçedeki bankta uyuyakaldığında Kıvırcık'ın gri saçlarını karıştırıp, "Uyan artık Keçi Adam. Yemek hazır!" dediğimi hayal ettim. Bir masaya oturmuş güzel bir yemek paylaştığımızı ve hayatımızda yaptığımız çılgınca şeylere güldüğümüzü hayal ettim. Buna Washington Square Park'ta yaşlılık tanrısıyla güreştiğim zaman da dahildi.

Gary'nin küflü kokusuna, sarkmış derisine, yaşlılık lekelerine ve garip kıllarına aldırış etmedim ve eski bir arkadaşımmış gibi sarıldım. *Çok* eski, miadını doldurmuş bir arkadaş.

Alternatiften daha iyiydi.

Hızlı yaşayıp genç ölmek ve geride güzel görünen bir ceset kulağa havalı gelen bir düşünce, ta ki insanların söz ettiği *sizin* cesediniz olana dek. Gary beni son kez teterbol direğine itti ama bunu pek de isteyerek yapmadı.

Gevşedi, hafifçe sırtıma vurdu ve başını omzuma yasladı. Titremeye başladı. Bir kere burnunu çektiğini duydum. Tanrı ağlıyor muydu? Yoksa... Omzuma ilahi sümüğünü mü siliyordu?

Bilmiyordum. Yine de onu geri itmedim.

Annabeth ile Kıvırcık'a baktım. Satir şok geçiriyormuş gibiydi ama Zeki Kız hafifçe gülümsüyordu. Elbette, ne yaptığımı anlamıştı. İyi bir stratejiyi hemen anlardı. Gözlerindeki o anlayışlı parıltı da görmeyi isteyebileceğim en güzel ifadeydi. Benimle gurur duyuyordu.

Nihayet, Gary kollarımdan sıyrıldı. Geriye çekilip bana yeni bir gözle baktı. Gözleri kırmızımsı-kahverengi yaşlarla dolmuştu. Çenesi titriyordu. Bana tekrar vurmak mı, yoksa sarılmak mı istediğini anlayamadım.

"Neden?" dedi.

"Hayatım boyunca seninle güreşeceğimi anladım," dedim. "Sorun değil. Sadece bilmeni istedim." İçime titrek bir nefes çektim. "Ama gerçekten de hayatımın şu anda sona ermesi gerektiğini düşünüyorsan, oyun alanında birbirimizi oraya buraya fırlatmaya devam edebiliriz."

Gary ofladı. Yüzünde bir şaşkınlık, asabiyet ve belki biraz da saygı karşımı bir ifade vardı.

"Teknik olarak *ben* seni oraya buraya fırlattım," dedi. "Kazanıyordum."

Yanıt vermedim. Yanıt vermemek daha iyi diye düşündüm.

"Yaşlılık *asla* kabul edilen bir şey değildir," diye mırıldandı. "En son ne zaman birisi bana sarıldı biliyor musun?" Hatırlamaya çalışıyormuş gibi göğe baktı. Üzgün ifadesi bana bakım evlerinde gördüğüm uzaklara dalmış, hayatlarına ne olduğunu, yakınlarının nerede olduğunu ve nasıl o kadar yalnız kaldıklarını anlamaya çalışan insanları hatırlattı.

"Şimdi ne olacak?" dedim.

Kaşlarını çattı. "Yaşlılık sabırlıdır. Bu özelliğimi hiç sevmiyorum ama hemen hemen hiçbir zaman birisinin hayatına son vermek için acele etmem. Haklısın... Hayatını şu anda, sen daha on altı yaşındayken sonlandırmak..."

"On yedi," dedim.

Kıvırcık, *kes sesini,* dermiş gibi öksürdü.

"On yedi," dedi Gary. Bu rakam ağzında acı bir tat bırakmış gibiydi. "Hayır. Doğru değil. Daha vaktin gelmedi."

Başını yana eğince, yaşlılık lekeleri sabah aydınlığında belirginleşti. "O kadehten bir şey içmezsin, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Ben dolu dolu bir hayat yaşamak istiyorum.

Zorlukları bile. Hem tanrıya dönüşen kişilere ne olduğunu gördüm." Yakışıklı bir genç olarak ama tüm endişeleri, kendisiyle ilgili tereddütleri ve korkularıyla donakalmış olan zavallı Ganimedes'i düşündüm. Kalsın, teşekkürler.

"İlginç." Gary arkadaşlarıma baktı, sonra tekrar bana döndü. "Önümüzdeki senelerde seninle güreş yapmayı dört gözle bekliyorum Percy Jackson. Sırf bugün beni etkiledin diye seni kayıracağımı sanma."

"Egzersiz yapmaya devam edeceğim," diye söz verdim. "Bir sürü kare bulmaca çözeceğim."

Dudaklarını büzdü. "Güzel bir an yaşıyoruz. Bunu berbat etme." Parmaklarını şaklattı ve tanrıların kadehi aramızdaki havada belirip parıldadı. Etkiyi tamamlamak için sadece bir melekler korosu gerekiyordu.

"Al," dedi Gary. "Sanırım, bunun sırtlarını Yaşlılık'a çevirmiş olan o aptalların arasında, Olimpos Dağı'nda kalması gerekiyor. Bana herkesin onlar gibi olmadığına dair umut veriyorsun Percy Jackson." Burnunu çekip, "Kara bulmacalar..." diye homurdandı.

Sonra gri bir talk pudrası bulutu arasında gözden kayboldu.

Kadehi yere düşmeden önce yakalamayı başardım. Bir bowling topundan daha ağır olması sızlayan kollarıma hiç iyi gelmedi.

"Ah," dedim.

"Başardın!" Kıvırcık sevinçle ufak bir keçi dansı yaptı. "Ona sarılmak ha? *Cidden* çok riskliydi!"

"Mükemmeldi," dedi Annabeth. Yanıma gelip beni öptü. "Biliyor musun? Çok yakışıklı bir yaşlı adam olacaksın. Umarım bir gün bunu görecek fırsata sahip oluruz. Ama bunun bugün olmadığına memnunum."

Gülümsedim. Gary'nin kokusu giysilerime sinmişti. Bitkin,

tutuk ve onlarca sene yaşlanmış gibi hissediyordum. Ama gözlerimin önüne gelen sahneler duruyordu... Sevdiklerimle, en iyi arkadaşlarımla yaşlanmakla ilgili sahneler. Bu imgeler sızılarla ve ağrılarla başa çıkabileceğimi hissettirdi. Bu değiş tokuşa değmişti.

"Ganimedes'e bir İris mesajı yollayabilir misin?" Kadehi kaldırdım. "Bunu pazar gününe kadar okuldaki dolabımda tutmak istemiyorum."

Annabeth tam bir şey söylemek üzereyken, gökten bir hulahop düştü.

Mavi çizgili, plastik kısmına sim eklenmiş pembe bir çemberdi. *Küt* diye asfalta düştü, altı metre yukarı sekti, tekrar aşağı düştü ve oyun alanında yuvarlandıktan sonra bir madeni para gibi sallanarak durdu.

Tuhaf bir sabahta bile bu kadarı tuhaftı. "Şey..." dedim.

Annabeth çemberin yanına gitti. Ayağıyla dürttü. Çember patlamayınca ya da bir canavara dönüşmeyince, çömelip eline aldı. Bulutlara baktı ama gökten başka bir şey düşmedi.

"Bu, Ganimedes'in sembolüdür," dedi.

"Hulahop mı?" dedi Kıvırcık.

"Aslında... Çember onun sembolüdür. Binlerce senedir bir çocuk oyuncağıdır. Onun sonsuz gençliğinin sembolüdür."

Ürperdiğimi hissettim. "Evet ama öyle olması Zeus'un onu kaçırmış olmasını daha az ürkütücü yapmıyor. Sence Ganimedes bunu Olimpos Dağı'ndan mı attı?"

O günlerde Olimpos Dağı Empire State Binası'nın üstünde olduğu için, kulağa o kadar da çılgınca gelmiyordu. Bir tanrı iyi nişan alıp fırlattıysa, çember büyük bir olasılıkla Washington Square Park'a düşebilirdi. Ama neden?

Annabeth çemberi yakından inceledi. "Bir dakika."

Çemberin bir kısmına sarılmış bir kâğıt buldu. Bunun bir etiket olduğunu sanmıştım ama Annabeth kâğıdı çıkarıp üstündeki yazıyı okudu.

"Bu bir imdat çağrısı," dedi. "Ganimedes Olimpos'tan çıkamadığını ve kadehe derhâl ihtiyacı olduğunu söylüyor. Diyor ki..."

Annabeth'in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Olamaz. Zeus bir ziyafet düzenlemek için pazar gününü beklemeyecekmiş."

Ganimedes'in Zeus'un sağının solunun belli olmamasıyla ilgili olarak söylediklerini düşününce yutkundum. "Tamam... Ziyafet bu akşam mıymış?"

"Daha da kötü," dedi Annabeth. "Zeus şu anda bir aile buluşması için annesini ağırlıyormuş. *Brunch* yapıyorlarmış."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

BRUNCH DAĞI'NIN KENARINDA SALLANIYORUM

Brunch'tan daha korkutucu bir şey var mıdır?

Olmaması gereken bir öğün, birbirine zıt yemek seçimlerinin Frankenstein tarzı bir karışımı. Hafif caz gruplarıyla, kaşındıran şık giysili çocuklarla, garip şapkalı kadınlarla, şampanya kadehlerinde ruj lekeleriyle ve croque monsieur denen kaşarlı-jambonlu tostlarla ilgili kâbuslar görmenize neden olan bir şey. Üzgünüm. *Bay Kıtır* anlamına gelen bir ismi olan bir şeyi yemem.

Brunch sözcüğü bile içimi bir tuhaf ediyor. (Neredeyse *Hebe'nin* şekerleme dükkânı kadar kötü bir his yaratıyor ama bu evde onun ismini artık ağzımıza almıyoruz.) Brunch zarif olması gereken bir şey için kullanılan ama hiç zarif *olmayan* bir terim. *Haydi, hepimiz şık şıkırdım giyinelim ve yüzmeye gidelim*, demek gibi bir şey. Yani... Neden?

Ama artık bir ölümlü brunch'ından daha da kötü bir şey bulmuştum: tanrılar arasında bir brunch. Üstelik bir pazartesi sabahı. Dahası, normal kahvaltı saatinde ama elbette bunu bir brunch'a dönüştüreceklerdi.

Hem Zeus neden *annesini* davet etmişti? Titan kraliçesi Rhea'yla tanışmıştım ve tanrıların ona özel bir sabah yemeği olarak ne ikram ettiklerini öğrenmek için can atmıyordum. Büyük bir ihtimalle, kızarmış ekmek üstüne buğulama melez yemeği ve melez

gözyaşlarından yapılmış mimoza içkisi.

Tanrıların kadehini kaldırdım. "Bunu Hermes Ekspres'le yollayamayız, değil mi?"

Annabeth kaşlarını çattı. "Percy..."

"Manhattan'da her yere bir saat içinde kargo ulaştıran servisler yok muydu?"

"Ganimedes'in buna *şu anda* ihtiyacı var. Bunu *senin* ona vermen gerek. Bu..."

"Benim görevim." İç çektim. Görevlerin tamamlanmasıyla ilgili kurallarını iyi biliyordum. Bunlara sorumlu melez tarafından özel teslimat da dahildi. İlk dersimdeki testime yetişebileceğim bir zamanda okulda olma ihtimalim giderek azalıyordu.

"Tamam," dedim. "Gizlice nasıl Olimpos'a girebileceğime ve tanrıların brunch'ına sızabileceğime dair fikri olan var mı?"

"Şey..." Kıvırcık duymaktan hoşlanmayacağım bir şey söylemek üzereymiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Aslında, aklıma bir şey geldi."

* * *

İşin kolay yanı, şehrin yukarı bölgesine giden bir taksi bulmaktı. Normalde hemen bir taksiye atlamazdım ama Kıvırcık'la Annabeth'e veda ettikten sonra Empire State Binası'na gidebileceğimiz en kestirme ve Annabeth'in gazabından kaçabileceğim en hızlı yol bir taksiydi.

Büyük bir tereddütle bana New York Yankees kasketini verdi. Bunu *asla* yapmaz. Görünmezlik kasketi annesinin bir hediyesiydi. Dolayısıyla, bunu çok iyi bir nedeniniz olmadan ödünç alamazdınız. Bu, tıpkı benim Dalgakıran'ı savaşması için bir başka meleze ödünç vermem gibiydi. Hayır. Ama Kıvırcık hararetle bunun tek yol olduğunu söyleyince, Annabeth kasketini vermişti.

Dik dik bana baktı ve şöyle dedi:

"Bunu geri *getireceksin*. Bol şans. Sakın ölme." Sonra kampüsü sadece birkaç blok ileride olduğu için derslere yetişmek için koşarak uzaklaştı.

Kıvırcık takside planının geri kalanını anlatırken, toynaklarını gergin bir şekilde yere vuruyordu. Taksi şoförünün bizi dinlediğinden endişelenmedim çünkü orası New York'tu. Olimpos Dağı'na gizlice girmekle ilgili bir plan da New York'ta bir taksi şoförünün duyabileceği en çılgınca şey değildi. Ayrıca, Kıvırcık hulahopu da yanımıza almamız için ısrar etmişti ve kucağımda devasa bir kadeh vardı. Yani, zaten pek güvenilir tiplere benzemiyorduk.

"Bir bulut nimfası," diye dediğini tekrarladım. Onu doğru duyduğumdan emin olmak istemiştim.

"Evet." Arkamıza baktı ama görebildiğim kadarıyla izlenmiyorduk.

"Washington Square Park'ta sana bilgi veren nimfa mı?"

"Hayır, hayır," dedi. "Ama bulut nimfaları... Okul sekreterleri gibidir. Herkesi ve her şeyi bilirler. Naomi isimli bu nimfa son birkaç aydır Maron'la randevulaşıyor. Zeus'un sarayında mutfaklarda çalışıyor. Yan taraftaki kapıya ulaşabilirsen, seni gizlice içeri sokabilir."

Ürperdim. Maron, Kıvırcık'ın Toynaklı İhtiyar Heyeti'ndeki tanıdıklarından biriydi. İyi bir keçi adamdı ama tuhaf yaşlı adam spektrumunda Gary'den sadece biraz daha aşağıdaydı. Satir-er randevulaşma uygulamasında bir profili olduğu fikri düşünmek istediğim bir şey değildi.

Annabeth'in kasketini sıkı sıkı tuttum. "Sence görünmezlik kasketi tanrılarda işe yarar mı?"

"Sanmam," dedi Kıvırcık. "Kasket sadece karşılaşabileceğin perileri ya da ufak tanrıları kandırmak için işe yarayabilir. Kollarını sallayıp burunlarının dibinde çığlık atmazsan, büyük bir ihtimalle seni görmeyeceklerdir. Ama Olimposlular mı? Onlara görünmez olabilmek için Hades'in karanlık miğferi gerek. Annabeth'in kasketi olsa olsa önemsiz görünmeni sağlar."

"Harika," diye homurdandım. Kıvırcık'ın Annabeth'in kasketi hakkında nereden bu kadar çok şey bildiğinden emin değildim ama bana kötü haberler verdiği için doğruyu söylediğini tahmin ettim. "O hâlde, büyük bir hızla saray mutfağının yan kapısına gideceğim."

"Kapıda parolayı söyleyeceksin."

"Tıraş ve saç kesimi," dedim. "Çünkü kimse kapıyı bu şekilde açmalarını istemez."

"Naomi kapıyı açınca, ona seni benim yolladığımı söyle. Yardımına ihtiyacın olduğunu anlat."

"Tamam..." Ellerim neden titriyordu? Ha, doğru ya. Daha az önce Yaşlılık'la bir güreş maçı yapmıştım. Tükenmiş durumdaydım. Ayrıca, davetsiz bir şekilde birkaç önemli tanrının Percy Jackson'dan Nefret Ediyoruz Kulübü'nün kurucu üyesi olduğu bir Olimpos sarayına gizlice girmek üzereydim. "Sonra sadece kadehi Ganimedes'e nasıl ulaştıracağımı çözmem gerek."

"Evet."

Empire State Binası'nın önünde durduk. *Vay canına, hayal kırıklığı yaratacak kadar çabuk vardık.* Defalarca kullandığım siyah mermerli girişe bakarken, birden aklıma başka bir sorun geldi.

"Resepsiyondaki bekçiyi nasıl atlatacağım?" dedim. "Davet edilmeden Olimpos'a gitmeme izin vermez. Yankees kasketi onda işe yarar mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Kıvırcık. "Dikkatini dağıtman gerek. Bunu yapacak olan kişi benim."

Şoföre ücreti ödedi ve hulahopuyla birlikte taksiden indi. Ben de kadehi sıkı sıkı tutarak peşinden gittim.

"Ben olayımı yaparken, sen hemen asansörlerin oraya gidip altı yüzüncü kata çıkacaksın. Haydi, gel!" dedi Kıvırcık.

"Olayının" ne olduğundan emin değildim ama o kadar uzun zamandır arkadaştık ki zamanlamayı tutturacağımdan emindim. Kıvırcık istediği zaman inanılmaz dikkat dağıtabiliyordu ve ben dikkatimin dağılmasında ustaydım.

Annabeth'in kasketini taktım. En geniş ayara getirdiğim hâlde koca kafama sığmadı ama idare edebilirdim. Üstüme bakınca Percy Jackson'ın durduğu yerde hafif bulanık bir şekil gördüm. Aniden her yanımda karıncalar geziniyormuş gibi hissettim. Annabeth bana kasketinin ciddi bir böcek fobisi yarattığım söylememişti. Kasketi ancak çok gerektiği zaman kullanmasına şaşmamak gerekirdi. Zaten caydırıcı bir özelliği olan büyülü bir hediye yaratmak da tam Athena'ya göreydi.

Lobi kalabalık değildi. Birkaç sene önce, turist kafilelerinin girişini Batı 34. Sokak kapısına aldıklarından beri Beşinci Cadde girişi çok daha sakindi ve o gün kalabalık olması için henüz çok erkendi. Kapıların iki yanında her zamanki bekçiler duruyordu. Birkaç ofis çalışanı da asansörlere doğru hızlı adımlarla yürüyorlardı ama etrafta onlardan başka kimse yoktu.

Koyu renkli mermer duvarlar içeriye görkemli ve şık bir hava katmak için kullanılmış olmalıydı ama bana hep Titanlar'ın üssü Othrys Dağı'nı hatırlatırdı. O kasvetli taş duvarlar üstüme üstüme geldi ve göğsümü Gary'nin kolları gibi sıkıştırdı. Acaba Olimposlular büyülü altı yüzüncü kata vardığınızda ve bulutların arasına

adım attığınızda, Olimpos'un ışıltılı kuleleri ve tapınakları göz kamaştırsın diye binanın lobisini özellikle mi öyle inşa ettiler diye merak ettim. Tam Zeus'a göre bir şeydi. *Ne kadar daha güzel olduğumuzu görüyor musunuz? Biz iyi adamlar olmalıyız!*

Ana resepsiyon masasının sağında eskiden karşılaştığım bekçi rahat bir şekilde oturmuş, her zamanki gibi bir kitap okuyordu. Görünüşü hiç değişmiyordu ve hep kalın romanlar okuyordu. Bana göre bunlar onun insan olmayabileceğine dair iki göstergeydi.

Normalde boynunda asılı olan güvenlik kartı sandalyesinin koluna asılıydı. Geçmiş deneyimlerimden özel tanrı asansörüne binebilmek için o kartı ele geçirmem gerektiğini biliyordum ama görünmez bile olsam, Kıvırcık dikkat bile dağıtsa, bekçi fark etmeden kartı nasıl alabileceğimi bilemiyordum.

Derken, Kıvırcık lobinin ortasına gitti ve planını uyguladı.

Flütünü çıkardı, "Hey, millet!" diye bağırdı ve hulahopu çevirmeye başladı.

Satirlerin tırmanış yapabildiğini ve sıçrayabildiklerini biliyordum. Bilmediğim şeyse hulahopta çok becerikli olduklarıydı. Kıvırcık becerisini konuşturmaya koyuldu. Ganimedes'in kutsal hulahopunu vücudunda aşağı yukarı gezdirirken, bir bacağından, sonra diğerinden geçirirken çember ışıldamaya ve parıldamaya başladı. Flütünü dudaklarına götürdü ve "Get Lucky" şarkısının nakaratını çaldı.

Normal güvenlik görevlilerinin ağzı açık kaldı. Lobideki birisi kahve bardağını yere düşürdü. Bekçi kitabını bırakıp ayağa kalktı.

O anda, Kıvırcık'ı izlemek yerine bu fırsattan faydalanmam gerektiğini hatırladım.

Bekçi resepsiyon masasının etrafından dolanıp ona, "Efendim,

burada gösteri yapamazsınız," derken, kadehi bir futbol topu gibi kolumun altına sıkıştırıp lobinin kenarına doğru ilerledim. Anahtar kartını aldım ve asansörlere doğru koşmaya başladım.

Yukarı düğmesine bastım. Bekçinin peşimden koşacağını ya da alarmların çalacağını ve vahşi harpyaların beni yakalayıp zindana götüreceklerinden korkarak sonsuzluk gibi gelen bir süre asansörlerin gelmesini bekledim. (Empire State Binası'nda bir zindan var mıydı? Olması mantıklıydı, değil mi?)

En sonunda, siyah-gümüş rengi kapılar açıldı. Sessizce asansöre bindim, çalıntı kartımı taktım ve altı yüzüncü katın düğmesine bastım. Yukarı çıkarken, "I Got You, Babe" şarkısının sözüm ona rahatlatıcı melodisini duydum.

Kıvırcık'ın başının derde girmeyeceğini umdum. Empire State Binası'nın lobisinde "Get Lucky" şarkısını çalıp hulahop çevirmenin cezasının ne olduğunu bilmiyordum ama büyük bir ceza olmalıydı. Annabeth ve Kıvırcık bana yardım etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Artık sıra bendeydi. Başımızdan geçen onca şeyden sonra başarısız olamazdım. Olabilir miydim?

Kapılar, *aa, evet, tabii ki başarısız olabilirsin! İyi günler,* dermiş gibi neşeli bir *çın* sesiyle açıldı.

Asansörleri Olimpos şehrine bağlayan taş asma köprüye adım attım. Olimpos tıpkı hatırladığım gibiydi: Etrafı bulutlarla çevrili havada asılı duran bir dağ zirvesi, kubbeli saraylar ve dik yamaçlara oyulmuş teraslı bahçeler. Adeta, *burada görecek bir şey yok, yolunuza devam edin*, diyen, Manhattan'ın ortasında havada süzülen kocaman, bu dünyaya ait olmayan bir şehir.

Kollarımdaki kadeh biraz daha ağırlaştı. Sanki bardaklarının doldurulması gereken susamış tanrıları sezinlemiş gibi beni öne çekiyordu. Elimde büyülü kadehle Brunch Dağı'nın eşiğine geldi-

ğimde bir Frodo anı yaşamayacağımı, kadehi vermek yerine görünmez olup, *ha-ha! Kadeh benim,* diye bağırmayacağımı, ölümsüzlük çeşnili Kool-Aid içmeyeceğimi umdum.

Zeus büyük bir olasılıkla beni kanepelerin ufak tanrısı yapardı. Annabeth buna deliye dönerdi.

Bu düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım.

Aşağıda ölümlü dünyasında bir yerde, kilise çanları çalıyor, saatin sekiz olduğunu haber veriyordu. Brunch için gerçekten de talihsiz bir saatti. Zaten tanrılar bu yüzden o saatte brunch yapıyorlar diye düşündüm. Acele etmem gerekiyordu. Patikada yürümeye başladım, taş köprüdeki boşlukların üstünden atladım ve Zeus melez gözyaşlarımdan yapılmış mimoza içkileri istemeden kadehi Ganimedes'e ulaştırabilmek için dua etmeye koyuldum.

BÖLÜM OTUZ

ŞİMŞEK TANRISI 3000'İN İNİNE SIZIYORUM

Yolu yarılayana ve bovling topu ağırlığındaki kadehle yarım kilometre koşmam gerektiğini hatırlayana kadar Olimpos Dağı'na gizlice girmek kulağıma havalı ve kahramanca gelmişti. Köprünün diğer tarafına vardığımda, ter içinde ve nefes nefese kalmıştım. Gary'nin bir yerlerde bana güldüğünü, çocukluklarında çıplak ayak Olimpos'a kadar yokuş yukarı yedi kilometre koştuklarını ve bunun hoşlarına gittiğini hatırladığını hayal ettim.

İki kere soluklanmak için durdum ve bir grup Olimposlu yanımdan geçerken yolun kenarına sığındım. Kim olduklarından emin değildim -ufak tanrılar ya da doğa perileri mi- ama beni görmediler. Altın rengi parlak elbiseleriyle kıkırdayarak, eski Yunanca konuşarak ve kalıcı bir "doğaüstü güzellik" kamera filtresinin içinde yaşıyorlarmış gibi görünerek yanımdan geçtiler.

Annabeth'in kasketi işe yaramış olmalıydı. Ya yerel halka görünmezdim ya da ilgilenilmeyecek kadar önemsiz görünüyordum. Bu da iyi bir şeydi çünkü kasketi taktıkça kaşınma hissi fenalaşmaya başlamıştı. Derim yavaş yavaş kavruluyormuş gibi hissediyordum. Annabeth'in bu hisle nasıl başa çıktığını ve Olimpos'ta kortizon kremi satan eczaneler var mıdır diye merak ettim.

En azından, Olimpos sokakları kalabalık değildi. Birkaç savaş arabası Yay Kafe'nin arabalı sipariş bölümünde sıraya girmişti.

Hephaistos yapımı bir steampunk gergedan sokağın kenarında yürüyor, burnundan püskürttüğü buharlarla parke taşı kaplı zemini bir güzel temizliyordu. Parktaki çardağa asılmış bir tabelada ERATO'YLA AÇIK MİKROFON ATEŞLİ ŞİİR GECESİ! SADECE BU AKŞAM! yazıyordu. Ama o sırada birkaç güvercin dışında bahçelerde kimse yoktu. (Çünkü evet, Olimpos Dağı'nda bile güvercinler var.)

Kıvırcık'ın talimatlarını izleyerek Zeus'un sarayının yan girişine gittim. Beyaz renkli büyük meşe ağacının oradan sola saptım, iki kavak ağacını bulana dek zambakları takip ettim. Sonra sağa saptım ve yaseminlerle kaplı duvarı aradım. En yakın arkadaşınız bir satir olduğunda, ağaçlar ve bitkiler hakkında çok şey öğreniyorsunuz. Onlar dünyayı böyle gördükleri için, yol tarifini de onlara göre veriyorlardı.

Kadeh de Ganimedes'e yaklaştıkça beni daha ısrarcı bir şekilde çekerek yardımcı oldu. En azından, beni herkesin içeceğini tazeleyeyim diye en yakındaki ilahi lise kafeteryasına değil, ona götürdüğünü umdum.

Yüksek bir yamacın altındaki bir ara sokağa çıktım. Tepede devasa beyaz bir sarayın temelleri yükseliyordu. Zeus'un sarayı olmalıydı. Gerçekten de karşımdaki duvar tomurcuk açmış yasemin çiçekleriyle kaplıydı ama üstünde şık bronz süslemeler olan ufak bir kapı da vardı. Olimpos Dağı'nda ara sokaklar bile çok lükstü.

Tıraş ve saç kesimi parolasını söyledim.

Kapı gıcırdayarak aralandı. Başını dışarıya uzatan kadının saçları bir girdap gibi huni biçimindeydi. Gözleri gri ve fırtınalı, yüzü zamansız ve kokusu yaklaşan yağmur gibiydi. Bir bulut nimfası olduğu o kadar belliydi ki MERHABA! İSMİM BULUT NİMFASI

yazan bir isim etiketi olsaydı o kadar olurdu.

"Naomi?" dedim.

"Çörek mi getirdin?" diye sordu.

"Ha, şey... Hayır."

"Mochi çöreği kokuyorsun."

"Çünkü... Boş verin. Maron'ın bir arkadaşıyım."

Alaycı bir sesle güldü. "Hayır, değilsin. Maron'ın arkadaşları yoktur."

"Haklısınız. Ama Kıvırcık Çalıdibi'nin bir *arkadaşıyım.* Bana dedi ki..."

"İçeri gir." Kolumdan tuttuğu gibi beni mutfağa soktu.

İlahi bir mutfakta nelerle karşılaşacağımdan emin değildim. Açıkçası, tanrıların mutfakları *olduğunu* bile düşünmemiştim. Yani, parmaklarını şaklattıkları anda istedikleri şeyi yaratabilirlerdi. Neden birisinin onlara yemek pişirmesine ihtiyaçları vardı ki?

Fırın ile ocak arasında koşturan, havadan bulutumsu şeyler çekip pamuk şeker parçaları gibi çorbalarına ve turtalarına karıştıran nimfaları görünce, tıpkı ölümlülerin adak adaması gibi tanrıların neden onlar için koşuşturan, bir şeyler yapan hizmetkârları olmasını istediğini anladım. Mesele tamamıyla fark edilmek, ilgilenilmek ve *ihtiyaçlarının* karşılanmasıydı. Tanrılar nektar ve ambrosiadan çok spot ışıklarıyla besleniyorlardı. Elbette her şeyin zor yoldan yapılması için ısrarcı davranacaklardı.

Her biri beyaz önlükler ve uçuşan saçlarına siyah fileler takmış yirmi kadar nimfa çalışıyordu. Daha hızlı hareket edebilmek için olsa gerek, bacakları sadece bulut şeritleri gibi görünüyordu. Bulutumsu elbiselerine çeşitli çorba, et suyu ve pasta kreması lekeleri bulaştığı için, renkli gün batımları gibi görünüyorlardı.

Mutfak lisemin spor salonundan büyüktü ve orman perileri

çift kanatlı bronz kapılardan içeri girip çıkıyor, diğer taraftaki yemek salonuna tepsi tepsi yemek taşıyorlardı. Kapılar açılırken, tanıdık sesler duydum: Zeus'un gür bariton sesi, Hera'nın gülüşü. Ah, harika. En sevdiğim tanrıça.

Tam da korktuğum gibi, şefler her zamanki korkunç brunch yemeklerini pişiriyorlardı: neon turuncusu rengi hollandez soslu çılbır, yumurtalı biftek, sufle. Evet, hatta Fransız tostu, domuz pastırmalı burger ve ananaslı pizzanın yanı sıra birkaç da Bay Kıtır vardı çünkü neden olmasındı? Brunch kaosu hüküm sürsün.

Naomi benim yemeklere baktığım hoşnutsuz, şüpheli bir ifadeyle bana baktı.

"Peki, Kıvırcık neden..." Ona kadehi gösterdiğimde sustu. "Anlıyorum. Bunun sende olmaması gerekir."

"Evet, biliyorum."

Saç filesinin altını kaşıdı. "O hâlde, sen bir tanrı mısın?"

Aklımdan eski bir film repliği geçti: *Birisi size bir tanrı mısın diye sorarsa, evet deyin!*

"Hayır," dedim.

"Peki," dedi tereddütle. "Demek Ganimedes bu yüzden buram buram Yunan ateşi döküyor."

"Bir yorumda bulunamam. Ama buraya gelmesini işaret ederseniz..."

"Olamaz." Naomi kollarını göğsünde kavuşturdu. Annabeth'in Yankees kasketine bana mutfağında görünmezlik kasketleri takmanın kaba ve aynı zamanda işe yaramaz bir şey olduğunu düşündüren aksi bir ifadeyle baktı. "Seni görmemiş gibi yapacağım. Burada seni kimse rahatsız etmez. Ama Ganimedes'in dikkatini çekmek istiyorsan, bunu kendin yapmalısın. Kendisi içeride." Çift kanatlı kapıyı işaret etti. "Onu görmemen mümkün değil. Buram buram..."

"Yunan ateşi döküyor. Tamam. Bir garson kıyafeti ve bir takma bıyık ödünç alamam herhalde, değil mi?"

Naomi ofladı. "Maron'ın arkadaşıymış. Çok komik." Suflelerini kontrol etmek için yanımdan uzaklaştı.

Garson kıyafetine hayır demiş olmalıydı. Annabeth'in görünmezlik kasketi de dikkat çektiğinden ve her yanımı kaşındırdığından, başka bir plan yapmam gerekiyordu.

Çift kanatlı kapıya yaklaştım. Bir orman perisi garsonun daha dışarı çıkmasını bekledim ve ayağımı kapının kanatlarının arasına koyup dışarı görebileceğim kadar araladım.

Zeus'un özel sarayını daha önceden hiç görmemiştim. Birkaç kere Olimpos'a geldiğimde, asansörlerden doğruca tanrıların konsey salonuna gitmiştim çünkü kıyamet silahları getirdiğinizde ya da Titanların dünyayı yok etmesini engellemeye çalıştığınızda öyle yapardınız.

Zeus'un yemek salonu, eski bir Roma ziyafet salonu ile bir Beverly Hills parti salonu karışımı bir yerdi. Salonun ortasındaki sohbet alanında, meyve tabaklarıyla dolu bir masanın etrafına altın süslemeli mor koltuklar yerleştirilmişti. Altın çatal bıçaklar ve tabaklar o kadar parlaktı ki bir ara gözlerimin eriyeceğini sandım. Orta avlunun etrafı, nerede olduğunuzu unutursanız size hatırlatmak için altın rengi çiçeklerle süslü su mermeri sütunlarla çevriliydi. Zeus'un bunların üstüne monogamını koymadığına şaşırmıştım... Ama beki de koymuştu. Monogram sadece bir *Z* harfiyse zaten bir şimşekle aynı şeydi, değil mi? Resmen aklım uçtu.

Manzara da oraya layıktı doğrusu. Geniş açık balkonlar, daha önemsiz tanrıların yaşamaya zorlandığı diğer Olimpos malikanelerine bakıyordu. Ama beni asıl etkileyen şey oyunlardı. Dış duvarların önüne akla hayale gelebilecek olan Zeus temalı her

oyun makinesi dizilmişti ve hepsinin ışıkları yanıp sönüyordu: *Olimpos Kralı* tilt oyunu, *Yüce Zeus* kumar makinesi, hatta bir keresinde Coney Adası'nda oynadığımı hatırladığım *Şimşek Tanrısı 3000*. Zeus'un kendisine adanmış koleksiyon eşyaları toplamış olmasına şaşırmadım. Tam ona göre bir davranıştı. Ama bunları yemek salonunda sergilemesi tanrı seviyesinde bir narsizme işaret ediyordu. Sanki, *çoklu oyuncu modunda benim avatarımı seçip benimkine kıyasla ne kadar güçsüz olduğunuzu fark etmek varken, neden bu muhteşem manzaraya bakacaksınız ki,* diyordu. Acaba oyun makinelerini Hebe'nin Korkunç Şekerlemeleri eğlence merkezinin tedarikçisinden mi alıyor diye merak ettim.

DEHB beynimi yanıp sönen ışıklara ayırmaya ve brunch konuklarına odaklamaya çalıştım. Koltuklarda bir sürü eski dost ve dost gibi görünen düşman oturuyordu. Masanın başında gayet rahat bir şekilde üstünde mor kadifeden bir toga ve ayaklarında altın sandaletler olan yüce tanrı Zeus oturuyordu. Çünkü bir tanrıysanız ve dilediğiniz görünüme bürünebiliyorsanız, elbette seçeceğiniz tip böyle olurdu.

Solunda arkadaşım, Percy'yi mutsuz etmek tanrıçası Hera oturuyordu. Kolsuz beyaz elbisesiyle, zarif örgülü saçlarıyla sanki kocasının ne kadar iğrenç olduğunu anlatmak istermiş gibi son derece asil görünüyordu.

Zeus'un sağında, sırtı bana dönük olarak oturan kadının Titanların kraliçesi, yani Büyükanne Tanrıça olan Rhea olduğunu tahmin ettim. Tanrılardan daha yaşlı görüneceğini bekliyordum çünkü altı bin yaşından biraz daha büyük olmalıydı ama ölümsüzler yaşlarını göstermezlerdi. Kahverengi-sarı lüle lüle saçları sırtından beline uzanıyordu. Üstünde batik tarzı bir kaftan elbise ve kollarında gümüş halka bilezikler vardı. Ayaklarının dibine

kıvrılmış olan uyuyan bir aslan vardı. Masadaki bir diğer süper avcı da oydu.

Brunch alanındaki diğer tanınmış kişiler arasında Athena, Hermes ve Demeter de vardı... Çünkü tahıl tanrıçası tabii ki bir sabah yemek davetine katılacaktı. Ya görünüşlerini değiştirdikleri ya da henüz karşılaşmadığım için tanımadığım birkaç konuk daha vardı. Zeus'un arkasındaysa boş, kadehsiz ellerini ne yapacağını bilemez bir hâlde olan Ganimedes duruyordu.

Resmen Yunan ateşi terliyordu. Arada bir parıltılı yakıcı bir damla beliriyor ve ensesinde buharlar saçıyordu. O ana kadar salondaki kimse bunu fark etmemişti ya da belki de patronun masasına servis yaparken hep o kadar geriliyordu.

Zeus annesinin özel brunch günü için sipariş ettiği enfes yiyeceklerden söz edip duruyordu. Belli ki Rhea uzun süredir Olimpos'a gelmemişti ve Zeus onun ne kadar muhteşem olduğuyla ilgili konuşmasını tamamlayana dek kimsenin yiyip içmeye başlamasına izin verilmiyordu. Herkesin bardağı boştu.

Güzel. Şimdi, yapmam gereken tek şey fark edilmeden kadehi Ganimedes'in ellerine tutuşturmaktı. Çok basitti ama...

Gözlerimi sakiye dikip içimden bana bakmasını diledim. Nihayet, Zeus tam zümrüdü anka kuşu yumurtasından yapılmış çılbırın iyi yanlarını anlatmaya başladığında (biraz baharatlı olur!), Ganimedes mutfak kapısına göz attı. Anlık bir kafa karışıklığından sonra beni ve elimdeki kadehi gördü.

Yüzündeki ifade, bir kadehi doldurmasından çok daha kısa sürede şaşkınlıktan rahatlamaya ve korku içinde yalvarmaya yakın bir ifadeye geçti. Gözleri, *ah, tanrılara şükürler olsun,* diyordu. Ona mutfağa gelmesini işaret ettim.

Azıcık kenara kaydı ama Zeus anında arkaya uzanıp onu bi-

leğinden yakaladı. "Burada bekle Ganimedes. Bunu duymanı istiyorum! Sonra içkilerimizi koyarsın ve şerefe kadeh kaldırırız."

Kimse sakinin elinde kadehinin olmadığına dair bariz gerçekle ilgili bir şey söylemedi. Sanırım, bir hizmetkâr olduğu için benim ödünç kasketimle olduğumdan çok daha görünmezdi.

Ganimedes yine bana baktı. *İmdat!*

"Sevgili annemiz Rhea'yı onunla ilgili özel bir öyküyle şereflendirmek istiyorum," dedi Zeus konuklarına.

"Ah, bebeğim, buna gerek yok," dedi Rhea.

Diğer tanrılar da Zeus'un bunu yapmasına gerek olmadığına katılıyorlarmış gibi sıkıntıyla gülümsediler.

"Bir zamanlar, ben daha gencecikken ve sizler Kronos'un karnında yuvarlanıyorken..." diye öyküye başladı Zeus.

O anda, iki korkunç gerçeği fark ettim. Birincisi, o öyküyü dinlemek zorunda kalacaktım. İkincisi, Ganimedes kadehe yaklaşmazsa benim kadehi ona götürmem gerekecekti.

BÖLÜM OTUZ BİR

BÜYÜK BİR İHTİMALLE MÜSTAKBEL KAYINVALİDEM OLACAK OLAN TEHLİKELİ BİR AVCIYLA YÜZLEŞİYORUM

Şimdi, tatlı servis arabalarını öveceğim.

Sırf enfes tatlıları yüzünüze yaklaştırmakla kalmıyorlar, aynı zamanda bir brunch davetine gizlice girmeniz gerektiğinde üstüne çömelebileceğiniz, masa örtüleriyle gizlenebilecek kusursuz bir alt rafları da var. Evet, klişe bir durum olduğunun farkındayım –bu fikir aklıma eski televizyon programlarından geldi– ama insan ne gerekiyorsa yapmalıdır.

Bunun tek zor yanı en yeni yakın arkadaşım ve bir orman perisi olan garson Barbara'yı beni Ganimedes'e mümkün olduğu kadar yaklaştırmaya ikna etmekti.

Bedeli mi?

"Annabeth Chase'le tanışmak istiyorum," dedi. "Bir selfie ve imzalı bir fotoğrafını istiyorum."

"Ben... Ciddi misin?"

"O, benim kahramanım!" dedi Barbara.

"Yok, o kısmı anladım. Kendisi benim de kahramanımdır. Sadece..." Sonra ayrıntıya girmemeye karar verdim. Kendimi Barbara'nın özel bir görev ya da bir kutu altın yaldızlı koleksiyon edisyonu Mitobüyü kartları gibi çok daha zor bir şey istemesine

hazırlamıştım. "Kesinlikle buluşmanızı sağlayabilirim," dedim.

"Anlaştık!" dedi neşeyle. "Ama seni görürlerse kim olduğunu ve servis arabasının altına nasıl girdiğini bilmiyorum. 'Melez! Öldürün onu!' diye bağıracağım. Tamam mı?"

"Daha azını beklemezdim."

Böylece, servis arabasının alt rafına oturdum, ölümsüzlük kadehini kucağıma koydum ve Barbara üstüne şimşek desenli bir örtü örtülmüş olan arabayı yemek odasına götürdü.

"Her neyse," diyordu Zeus, "bir de baktım ki etrafım öfkeli lamalar tarafından kuşatılmış... Düşünebiliyor musunuz?"

"Canım," dedi Hera. "Antik Yunanistan'da lamalar yoktu."

"Girit'te vardı!" diye kükredi Zeus. "Bilemiyorum, belki Kronos güzel şeylere sahip olamayacağımıza karar verip hepsini Peru'ya yollamıştır ama o zamanlar... Her yerde lamalar vardı! Yani, yalnız değildim. Amalthea yoktu. Kouretes yoktu. Düşünebiliyor musunuz, ben altı bezli ciyak ciyak ağlayan bir bebek olarak..."

"Düşünebiliyorum, baba," dedi Athena keyifsiz bir ifadeyle.

Servis arabası gıcırdayıp sallandı. Yemek masasına o kadar yakındım ki burnuma ıslak aslan postu kokusu geliyordu. Bakmaya cesaret edemedim ama Ganimedes'e yaklaşıyor olmalıydım.

Birkaç adım daha ve...

"Durdurun şunu!" diye bağırdı Zeus. Servis arabası durdu.

"Bir öykü anlatıyorum, Barbara!"

"Evet, efendim. Özür dilerim, efendim."

Uzun bir sessizlik oldu. Herkes servis arabasına bakıyor, neden o kadar ağır olduğunu ve daha fazla gıcırdadığını merak ediyor olmalıydı. Barbara'nın, *"Melez! Öldürün onu!"* diye bağırmasını bekledim.

En sonunda, Zeus, "Nerede kalmıştım?" diye homurdandı.

"Girit," dedi Hermes. "Etrafın lamalarla çevriliydi."

"Evet..."

Öyküyü takip etmekte zorlandım. Bunun bir nedeni kalbimin fazla gümbür gümbür atıyor olmasıydı. Diğer nedeniyse öyküyü takip etmek istememdi.

Zeus anlatmaya, tek başına Girit'te kalakalmış olan bebeklik hâlini acındırmaya devam etti. Ölümsüz olduğu ve lamalar tarafından öldürülmüş olma ihtimali çok düşük olduğu için, dinleyicilerinin heyecan hissettiğini sanmıyordum. Yine de herkesin artık servis arabasına bakmadığını umdum. Örtüyü biraz kaldırıp neler olduğuna bakacak cesareti topladım.

Karşımda Zeus'un sandaletleri vardı. Ayak tırnaklarını mı boyuyordu?

Odaklan Percy.

Ganimedes Zeus'un diğer tarafında, sadece on adım ötede duruyordu ama hâlâ kadehi ona uzatabileceğim kadar yakında değildim, özellikle de aramızda bir şimşek tanrısı varken. Ganimedes'in yüzünü görmeye çalıştım ama görüş açım yeterli değildi. Orada olduğumu görüp görmediğini ya da bunu fark edemeyecek kadar Yunan ateşi terleyip terlemediğini bilemiyordum.

Acaba kimse görmeden servis arabasından masanın altına girebilir, o kusursuz manikürlü ilahi ayakların arasından geçebilir miyim diye düşündüm. Büyük bir ihtimalle bunu başaramazdım. Sonra sağıma baktım ve aslanla göz göze geldim.

Harikaydı doğrusu. Uykulu ve sanki rüya mı gördüğünü, yoksa servis arabasının alt rafında gerçekten de bir insan kafası mı var diye düşünüyormuş gibiydi. Yapabileceğim en kötü şey

gözlerinin içine bakmaya devam etmek olabilirdi. Bu yüzden, bunu yaptım. Çok güzel, altın rengi gözleri vardı. Pek kedileri seven birisi değildim ama o devasa tüylü patilerinin üstüne yasladığı tüylü suratının ne kadar tatlı olduğunu görebiliyordum ama o suratta sivri dişler ve patilerinde sivri tırnaklar vardı.

Ona deniz tanrısının oğlu olarak patent başvurusu yapılmış telepati becerimi kullanarak bir mesaj yollamayı denedim: *Zararsızım. Lütfen, beni yeme.* Ama şunlardan emindim: 1) aslan bir deniz canlısı değildi, 2) onunla iletişim kurabilsem bile beni dinlemezdi.

Tamam, hoşça kal, dedim sessizce dudaklarımı oynatarak.

Masa örtüsünü yavaşça indirdim. Beni aslandan koruyamazdı ama belki beni unutmasını sağlardı.

"Sonra sevgili annem geldi!" dedi Zeus. "Ne yaptığına inanamazsınız!"

Grrrrr, dedi aslan.

Masadaki herkes güldü.

"Evet Lucius!" dedi Zeus. "Kükredi! Sonra..."

Sırf aslan yüzümü yemek üzere mi diye tekrar baktım. Ama Lucius başını yana eğmiş, gözlerini mest olmuş bir ifadeyle yummuştu çünkü Rhea büyük bir ihtimalle onun sessiz olması için kulağını kaşıyordu.

Ama başka birisiyle göz göze geldim. Belli ki o da şirin kediciği görmek için masanın altına eğilmişti. Athena masanın karşısından bana bakıyordu.

Bir saniyeden daha kısa süre göz göze kaldık ama Athena o kadar zekidir ki size şöyle bir bakar ve kendinizi bir spot ışığının altında sessiz bir sorguya çekilmiş gibi hissedersiniz. Aramızda geçen konuşma şöyleydi:

Athena: Neden?

Ben: Görev. Özür dilerim. Gizlenmeye çalışıyorum.

Athena: Bir tatlı servis arabasının altında mı? Çok klişe.

Ben: Evet, biliyorum.

Athena: Kızımın hâlâ seninle birlikte olduğuna inanamıyorum.

Ben: Aşk gizemli bir şey. Lütfen beni öldürme?

Athena:...

Ben:...

Zeus öyküsünü anlatmaya devam ederken, Athena doğruldu. Tanrıçanın onun lafını kesmesini ve beni ele vermesini bekledim.

"Her neyse, *ilk* lama..." diyordu Zeus.

"Ganimedes?" diye araya girdi Athena. "Lütfen, o servis arabasını mutfağa geri götürebilir misin? Tatlılar için kaymak koymamışlar ve kaymaksız tatlı yiyemeyiz."

Ganimedes kekeledi. "Be... Ben..."

"Ganimedes'in öykünün sonunu duymasını istiyorum!" diye itiraz etti Zeus.

"Ama baba," dedi Athena gayet sakin bir ses tonuyla. "Rhea'nın çöreklerini kaymaklı yemeyi sevdiğini biliyorsun."

Gergin bir sessizlik oldu. Zeus'un sandalyesinin etrafında fırtına bulutları oluşmaya başladığını hayal edebiliyordum.

"Hah," dedi Zeus en sonunda. Onu göremiyordum ama Ganimedes'in bileğini bıraktığı anı hissettim. "Çabuk gel."

"Ya da hemen gelme," diye mırıldandı Hera. "Acele etme."

Servis arabası hareket etmeye başladı. Tekerlekleri yüzünden mi, yoksa Ganimedes korkudan tir tir titrediği için mi salladığını anlayamadım.

Zeus arkamızdan, "Yürüyüşünü izlemeyi..."

"Şunu brunch masasında yapmasan olmaz mı?" dedi Hera çenesini sıkıyormuş gibi.

"Nerede kalmıştım?"

"Girit," dedi Hermes. "Lamalar."

Çift kanatlı kapılar açıldı ve sağ salim mutfağa girdik.

Nefes nefese tatlı servis masasının altından çıktım. Çok uzun süre nefesimi tuttuğumu o anda fark ettim.

"Ah, bebeğim!" dedi Ganimedes. "Babacığına gel, seni güzel şey!"

Neyse ki benimle konuşmuyordu. Elleriyle kadehi vermemi işaret etti. Nerden hemen elimden almadığını merak ettim. Sonra kadehi benim ona vermem gerektiğini hatırladım. Görevi tamamlamam ve kadehi ona teslim etmem gerekiyordu.

"Kadehiniz, efendim," dedim ve kadehi kaldırmayı başardım.

Ganimedes kadehi kucakladı, kenarını öptü ve üstünde çatlak ve göçük olup olmadığını kontrol etti. "Ah Percy Jackson! Başardın! Sana nasıl teşekkür edebileceğimi bilemiyorum!"

"Bir tavsiye mektubuna ne dersin?"

Ganimedes gözlerini kırpıştırdı. "Doğru! Tabii!" Havada bir kâğıt parçası belirdi ve doğrucan göğsüme indi.

Kâğıdın iki tarafını da kontrol ettim. "Boş."

"Ne yazmamı istiyorsan kâğıda söyle. Sözcükler kendiliğinden kâğıda yazılacak. İşin bittiğinde, kendini fazla övmediğin takdirde imzam altta belirecek. Tamamıyla geçerli ve yasal."

Tüm bunları... Boş bir kâğıt parçası için yapmıştım.

Gülebilir ya da hüngür hüngür ağlayabilirdim ama bir faydası olmazdı. Dahası, diğer tanrıların dikkatini çekebilirdi.

"Teşekkürler," dedim ayağa kalkıp. "O hâlde... İşimiz bitti mi?"

"Şimdi, bu kadehi doldurmam gerek," dedi Ganimedes. "Bir

de kaymak götürmem gerek! Bana biraz kaymak getirin! Ama, evet. İşimiz bitti. Bunu unutmayacağım Percy Jackson. Üniversitede bol şans."

Ganimedes mutfakta koşturmaya başladığında, "Ganimedes, neredesin? Öykünün en iyi kısmına yaklaştım!" diye seslendi Zeus.

"Geliyorum Lord Zeus!" diye yanıt verdi Ganimedes. "Sadece... Bunca zamandır üstümde taşıdığım kadehimi dolduruyorum!"

Yüzünü buruşturup işine devam etti. Kaymak getirildikten ve kadehini doldurduktan sonra servis arabasını telaşla yemek salonuna götürdü.

Orman perisi Barbara'ya baktım. "Yardımların için teşekkürler. Annabeth'le tanışabilmen için bir görüşme ayarlayacağım."

"Harika! Onun için çalışmak çok heyecan verici olmalı."

"Şey, evet."

Arkama döndüğümde, korkudan neredeyse havaya sıçrayacaktım. Şef Naomi birkaç santim uzakta durmuş, dik dik bana bakıyordu.

"Tanrılar için görevlere gitmek biraz hayal kırıklığı yaratıyor, değil mi?" dedi. "Her yemek yaptığımda hiçbirinin teşekkür etmemesi gibi."

"Eh, hayat böyle işte," dedim.

Hafifçe omzuma vurdu. "Sana bir melez yolluğu vereyim mi? Sonra mutfağımdan çıkabilirsin."

BÖLÜM OTUZ İKİ

KIVIRCIK ARTAKALAN YEMEKLERİMİ YİYOR

En kötü kısmı ne miydi?

Melez yollukları –yani melezler için artakalan yemeklerin koyulduğu torbalar– gerçek bir şeydi.

Naomi bana üstünde dillerini çıkarmış, gülümseyerek lezzetli atıştırmalıklar bekleyen çocuk resimleri olan ve kırmızı harflerle MELEZ YOLLUĞU! yazan hava geçirmez bir paket verdi.

Hangisi daha alçaltıcıydı bilmiyordum, tanrıların çocuklarına evcil hayvanlar gibi davranmaları mı, yoksa Poseidon'un bana bir kere bile artık yemek getirmemiş olması mı? Naomi paketi muhteşem çöreklerle doldurdu ama yanına kaymak koymadı.

Bir şekilde ufak tanrıların ya da Annabeth'in imzalı resmini isteyen çılgın orman perisi hayranlarının saldırısına uğramadan Olimpos köprüsünden diğer tarafa geçebildim.

Asansöre binip ölümlüler dünyasına geri dönerken, "I Got You, Babe" şarkısının devam ettiğini duydum. Tanrılar aşkına, şarkı ne kadar sürüyordu? Belki de Olimposlular ziyaretçilerine işkence etmek için şarkıyı arka arkaya çalıyorlardı.

İçimde tuttuğum korkudan dolayı titrediğimi fark ettim. Tüm adrenalin bir anda vücudumu terk etti. Hâlâ Athena'nın bir aslanınkinden çok daha feci olan bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Lucius'un aksine, bilgelik tanrıçasını kulağının arkasını kaşı-

yarak sakinleştirmek mümkün değildi. En azından, bunu deneyen kişi ben olmayacaktım.

Annabeth'in kasketini çıkarınca biraz rahatladım. Kaşıntı anında kesildi. Derimin kırmızı beneklerle kaplı olduğunu göreceğimi sandım ama kollarım aynı görünüyordu. Lobiye vardığımda, neredeyse tamamıyla sakinleşmiştim.

Asansörün kapıları iki yana açıldı. İçime derin bir nefes çekip dışarı çıktım ve sakin davranmak için elimden geleni yaptım. Resepsiyon masasına yakın bir yerde anahtar kartını yere düşürdüm. Kıvırcık orada değildi ama ölümlü görevlilerden birinin yanından geçerken kadının "Get Lucky" şarkısını mırıldandığını duydum. Ön masadaki görevli beni durdurmaya çalışmadı ama melez yolluğumu görünce gözlerini kıstığından emindim.

Beşinci Cadde'ye çıktığımda, Kıvırcık'ın bloğun sonundan bana parıltılı hulahopunu salladığını gördüm.

"Lobideki güvenlik görevlileri bir uyarıda bulunarak beni kapı dışarı ettiler!" dedi yanıma gelirken. "Peki, sen... Aaa, bir melez yolluğu! Teşekkürler!" Kıvırcık ağzına bir yem torbası bağlanan bir at gibi kafasını pakete daldırdı, bunu kesinlikle bir iltifat olarak, olumlu bir şekilde söylüyorum. "Enfes," dedi. "Bunların yanında ne iyi giderdi biliyor musun?"

"Kaymak," dedim.

Yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. "Çilek reçeli diyecektim ama evet... Kaymak. Neyse, neler olduğunu anlat!"

Ona muhteşem brunch deneyimimi anlattım.

"Girit'te lamalar mı?" dedi kaşlarını çatarak. "Vikunya ya da guanako olmadığından emin misin?"

"Şey, tatlı servis masasının altında saklanırken soramadım."

"Klişe bir yer gizlenme yeri. Ama aslan Lucius'la tanışmışsın!

Çok güzel fıkralar anlattığını duydum..." Kıvırcık boş boş baktığımı fark etmiş olmalıydı. "Tabii, bunları dinleyecek vaktin de olmadı. Ama her şey yolunda gitmiş gibi!"

"Evet," dedim. "Athena beni Olimpos sınır devriyelerine rapor etmediği sürece. Ya da Zeus brunch'ına sızdığımı öğrenmediği sürece. Bu arada, bu olayı kamptaki kimseye anlatmamaya karar verdim."

Keçi sakalı titredi. Onu küstürdüğümden endişelendim. Sonra burnunu çekti ve ağlamak üzere olduğunu fark ettim.

"Yalan söyleyemem Percy... En çok ne zaman korktum, biliyor musun? Canavarlar Denizi'nde tek başıma o Kiklop mağarasında kaldığımda sanırım..." Burnunu silince, hulahop neşeyle parıldadı. (Çünkü hulahoplar nerede nasıl davranacaklarını bilmezler.)

"Ama bugün Gary'yle güreşmeni izlerken... Beni en çok korkutan ikinci durum bu oldu. Seni gerçekten de kaybedeceğimi sandım."

Kalbim çok ağır bir Olimpos içeceğiyle dolmuş gibi hissettim. "Ah, Keçi Adam, bunu da atlattık. Her zaman atlatırız."

Burnunu çekti. "Biliyorum. Ama her seferinde... Kadere meydan okuyormuşuz gibi hissediyorum. Eninde sonunda şansımız tükenecekmiş gibi. Seni kaybetmiş olsaydım..."

"Hey, ben iyiyim. Hem sen bundan çok daha korkunç yerlere gittin. Medusa'nın ini, Yeraltı Dünyası..."

"Hayır. Hiçbir şey arkadaşının büyük bir mücadele verişini izlemek ve yardım edememek kadar korkunç olamaz."

Elimi omzuna koydum. "Ama bana yardım ettin. Gary'yi nasıl yenebildiğimi biliyor musun?"

Ona güreş maçını atlatmamı sağlayan hayali anlattım, Annabeth'le, benimle ve onunla, kumsaldaki bir kulübede güneşin al-

tında şekerleme yapmasıyla ilgili hayali.

Melez yolluğundaki çörekleri mideye indirmek istediği heves-le öyküyü dinledi. "Saçlarım beyaz mıydı?" diye sordu.

"Evet."

"Mantıklı. Öğle yemeğine ne pişiriyordum?"

Biraz düşündüm. "Büyük bir ihtimalle enchilada."

Buna memnun olmuş gibi iç çekti. "Tamam. Güzel. Enchila-da'lara inanabilirim."

Bana kaburgalarımın ne kadar ağrıdığını hatırlatacak kadar sıkı sıkı sarıldı ama umurumda değildi. Beşinci Cadde'nin ortasında, aralarında bir hulahopla sarılan iki genç olarak garip bir manzara oluşturuyor olmalıydık. Ama bu da umurumda değildi.

"Benim yüzümden okula geç kalıyorsun," dedi kuvvetli satir ar-kadaşım kollarını gevşeterek. "Şimdiden iki ders kaçırdın, değil mi?"

Ah, evet... Okul.

"Belki önce Annabeth'le konuşmalıyım," dedim umutla. "Ona olanları anlatmam gerek. Kasketini de geri vermeliyim."

"Bunu ben yapabilirim," dedi. "Sen okula yetiş!"

Okula gitmeyen bir arkadaşınızın olmasının avantajı bu, siz derslerle boğuşurken sizin için bir şeyler yapabilir. Dezavantajıy-sa o dersleri asmak için bir tane daha az mazeretiniz olması.

Kasketi yine Annabeth'e göre ayarlayıp ona verdim. Sonra ona bir kere daha sarıldım.

"Her şey için teşekkürler Keçi Adam. Sensiz başaramazdım."

"Ayyy." Boynuzlarının dibine kadar kızardı. "Sen iyi notlar almaya bak! Yoksa... Neyse, başaracağından eminim." Bu güzel sözlerden sonra kendi yollarımıza gittik. Kıvırcık şehir merkezindeki SODNYC'ye, ben de Queens'e gitmek üzere metroya doğru gittim.

Okula F treniyle gideceğim ayrıntısına takılmamaya çalıştım.

Kötü bir şeyin habercisi gibiydi. Yine de Olimpos ziyaretimden sonra bir ölümlü aracına binmek bana garip geldi. Yanımda oturan adam telefonda hisse senedi opsiyonlarından yakınıyordu. Karşı sırada oturan kadın satın aldığı ürünleri inceliyor, kaşlarını çatarak torbasından çıkardığı turplara bakıyordu. Bu arada, Olimpos'ta Zeus büyük bir olasılıkla hâlâ lama öyküsünü anlatıyordu. Hissede Senedi Opsiyonu Adamı ve Turp Hanımefendi'siyle takılmayı tercih ederdim. Onlar daha eğlenceliydi.

Queens'de trenden inip bir kilometreye yakın bir mesafeyi yürüdükten sonra sabahki görevimin yarattığı titreme yeni geçmişti ama bu sefer de geç kaldığımı nasıl açıklayacağımı düşünerek titremeye başladım.

Alternatif Lise bıraktığım yerde duruyordu: İki yanı ağaçlarla çevrili 37. Sokak'ta ikinci el bir araba galerisi ile Hephaistos İnşaat Malzemeleri isimli (şaka yapmıyorum) bir toptan satış dükkânının arasındaydı. Henüz o dükkâna girecek cesareti toplayamamıştım ama kullanılmış bronz ejderha parçaları satıyorlar mıdır diye merak ediyordum.

Okul binası insanı yanıltacak kadar sıradan bir New York ilkokul binasına benziyordu: Beyaz çerçeveli pencereleri ve parlak mavi bir ana kapısı olan iki katlı, ufacık kırmızı tuğla cepheli bir yerdi. Ancak ALTERNATİF LİSE tabelasını oyun alanıyla -hâlâ tahterevalliler ve kaldırımda Disney karakterlerinin resimleri vardı- bir tutarsızlık olduğunu fark ediyordunuz.

Çılgınca öyküler anlatmaya hazırlanarak ön ofise doğru yürümeye başladım. *Köpeğim ayakkabılarımı yedi* ile *alarmım çalmadı* mazeretleri arasında karar vermeye çalışıyordum ama o ruh hâliyle ağzımdan, *selam, köpeğim çalmadı ve alarmlı ayakkabılarımı yedim*, çıkabilirdi.

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan, sekreter telefon görüşmesi sırasında bana baktı. Yüzü resmen sevinçle ışıldadı. "Ah, Bay Jackson! Ben de babanızla konuşuyorum. Geç kalacağınızı söylüyordu."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle mi?"

Eliyle ahizeyi kapattı. "Ne kadar hoş bir adam! Gelin, ben size üçüncü derse girebilmeniz için izin kâğıdı yazarken ona geldiğinizi kendiniz söyleyin. İlk ders saatindeki teste girebilmeniz için bir ayarlama yaptık bile. Endişelenmenize hiç gerek yok!"

Bana telefonu uzatıp neşeli bir melodi mırıldana mırıldana masasına gitti.

Telefona bakakaldım. Paul okulu mu aramıştı? Hiç mantıklı değildi. Geç kalacağımı bile bilmiyordu ve asla kendisini babam olarak tanıtmazdı. Başka kim arıyor olabilirdi? Herhalde o olamazdı...

"Alo?" dedim.

"Tebrikler," dedi Poseidon. "Kadeh görevini başarıyla tamamladın."

Yere düşmemek için masaya tutundum. Deniz tanrısının sesini ölümlü bir telefonda duymak aşırı garipti. Genellikle sesini suyun altında ya da Olimpos Dağı'ndaki konsey salonunda yankılanırken duyardım. Telefonda sesi tıpkı kendi sesimi bir kayıtta dinlediğim gibi çıkıyordu. Yani, onun sesine benzemiyordu.

"Okulumu mu aradın?"

Kaba bir ses tonuyla konuşmak istememiştim ama şok geçiriyordum. Poseidon okulun telefon numarasını nereden bulmuştu? Ne diyeceğini nereden biliyordu? Telefon kullanmayı nereden öğrenmişti? Onu bir hava baloncuğunun içinde, kıta sahanlığının kenarındaki havuzunun orada otururken, doğrudan

denizaltından geçen transatlantik hatta bağlı bir telefonda konuşurken hayal ettim. Hattın bu kadar net olmasına şaşmamak gerekirdi.

"En azından bunu yapabilirdim," dedi. "Margaret çok anlayışlı davrandı."

Margaret mı? Sekreter hanım olmalıydı. Kıvırcık haklı çıkmıştı; okul sekreterleri *gerçekten* de herkesi ve her şeyi biliyorlardı. Ama Poseidon'un ona ilk ismiyle hitap etmesi konusunda ne hissedeceğimi bilemedim.

"Şey, teşekkürler... *Baba.*" Son sözcüğü Margaret için söylemiştim çünkü izin kâğıdımı yazarken bana gülümsüyordu. Büyük bir olasılıkla, hayatımda bu kadar aktif olan bir babam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" Elimi ahizenin etrafına siper edip sesimi alçalttım. "Yanlış anlama ama neden şimdi yardım ediyorsun? Yani... Eskiden daha kötü durumlarda kaldığım olmuştu. Bu durum bir tanrı için bayağı aktif bir müdahale değil mi?"

Telefondan üç saniye boyunca çıt çıkmadı. Arka plandan gelen hafif bir su uğultusu olmasaydı, Poseidon'un telefonu kapattığını düşünebilirdim.

"Eh, bazen insanı en ufak dalgalar tepetaklak eder. Dev dalgaların kuvvetli olduğunu herkes bilir. Gelgit dalgaları büyük ve etkileyicidir. Ama o ufak dalgalar var ya? Aslında çok güçlüdür. Kimsenin dikkat etmediği zamanlarda bile okyanusun neler yapabileceğini kanıtlar."

Margaret masadan izin kâğıdımı uzattı. *Her şey yolunda ve baban harika birisine benziyor ama artık telefonumu geri almam gerek*, dermiş gibi bana gülümsedi.

"Tamam baba. Anladım," dedim.

Ama neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Seni her zaman kolluyorum Percy," dedi. "Evet, çoğu zaman uzaktan izliyorum. Pek çok kere dünyayı kurtarışını, çoğu ölümlüyü korkutacak olan düşmanları alt edişini izledim. Ama bugüne kadar ne kadar büyük bir kahraman olduğunu fark etmemiştim."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Brunch'a gizlice gittim diye mi?"

Poseidon hafifçe güldü. "Hayır. O, resmen çılgınlıktı. Beni asla Zeus'un brunch'larından birinde göremezsin. Geras'ın meydan okumasını kabul etmenden söz ediyorum. Gidebilir, Ganimedes'i kendi kaderine terk edebilir, hatta belki Geras'ın sana bir tavsiye mektubu yazmasını sağlayabilirdin."

Poseidon o sırada aklımdan geçenleri söylüyormuş gibiydi... Acaba düşüncelerimi okuyabiliyor mu diye düşündüm. Belki de sadece okyanusun ruh hâllerini anladığı gibi beni de anlıyordu. Okyanus gibi ben de onun bir parçasıydım.

"Ama verdiğin sözü tuttun," dedi. "Doğru dürüst tanımadığın bir saki için hayatını tehlikeye attın. Bir mektup için değil. Dünyanın kaderi tehlikede olduğu için değil. Böyle birisi olduğun için. Bugün ufak bir dalga yarattın ve okyanusun neler yapabileceğini gösterdin."

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Dikkat etmezsem ofisi tuzlu sular basabilirdi.

"Bay Jackson?" dedi Margaret sabırsızlıkla.

"Gitmem gerek," dedim Poseidon'a. "Baba? Teşekkür ederim. Bir de... Bir ara nehir tanrısı Elisson'ın sarayında bir yoga dersi vermesine izin verebilir misin? Bence çok hoşuna gider."

Hoşça kal dedim ve telefonu sekretere verdikten sonra izin kâğıdımı alıp çıktım. Ofisin penceresinden içeri baktığımda, Margaret'ın babamla konuşmaya devam ettiğini gördüm. Dediği bir

şeye gülüyordu. Flört mü ediyorlardı? Bunu bilmek istemediğime karar verdim.

O sabah, Yaşlılık'la güreş yapmış, ilahi bir brunch'tan kurtulmuş ve bunu kanıtlamak için yanımda bir melez yolluğu getirmiştim. Ganimedes'in itibarını kurtarmış, hatta Elisson ve sualtı balina yoga dersleri için babamdan izin almıştım.

Şimdilik, ufak dalgalar bunlardı. Babam haklıydı. Dikkatli olmadığınız takdirde bunlar ayaklarınızı yerden kesebilirdi.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

ESKİ GÜNLER HATIRINA BİR JOLLY RANCHER ŞEKERİ DAHA

Tam koridoru yarılamıştım ki danışman ofisinin kapısı açıldı.

"Demek geldin!" dedi Eudora. "İçeri gel! İçeri gel!"

Onunla tartışamayacak kadar şok içindeydim. Hem birkaç dakika daha geç kalsam fark etmez herhalde diye düşünerek ofisine girdim.

Ufak mavi plastik sandalyeye oturdum ve Hasta Kurbağa'ya başımı sallayıp selam verdim. O noktada, onun duygulu bir yaratık olduğundan emindim. Eudora danışmanın ofisine iyice yerleşmiş gibiydi. Masasına bir midye kabuğu koleksiyonu koymuştu, belki saçlarına bir çeki düzen vermesi gerekir diye. Arka duvara, GÜLMEK EN İYİ İLAÇTIR! sloganıyla gülümseyen bir deniz ayısının motivasyon verici bir posterini asmıştı.

Sağ salim mezun olduktan ve ülkenin diğer ucuna yerleştikten sonra belki ona bir teşekkür hediyesi olarak başka bir poster alabilirim diye düşündüm. Üstünde şöyle yazacaktı: BUGÜN SİZİ NEREYE SİFONLAYABİLİRİZ?

"Evet!" Eudora ellerini ovuşturdu. "Her şeyi anlat! Ganimedes'in sana mektubu verdiğini duydum!"

"Aslında, bir kendin-yap mektubu ama olsun," dedim. Onu son gördüğümden beri olanları anlattım ve artık beni büyülü kanalizasyon borularıyla bir yere göndermesine gerek olmadığını vurguladım.

Poseidon'un beni aradığını söylediğimde, istiridye saçların-

dan ince ince deniz suları boşaldı.

"A-anlıyorum! Ofisle ben de seve seve konuşabilirdim. Babanın zahmete girdiğine üzüldüm." Dehşet içinde duraksadı. "Sen bana zahmet veriyorsun demek istemiyorum tabii!"

"Sorun yok," dedim. "Aslında, telefon açması çok faydalı oldu."

Ona bağırmayacağımı ya da babamın onu Mariana Çukuru'na yollamasını istemeyeceğimi anlayınca omuzları gevşedi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi. "Bence bu deneyim başvuru kompozisyonun için harika bir konu olur. Cesaret! İnisiyatif! Kendini keşfetme!"

"Evet," dedim ama bir başka kompozisyon yazmak zorunda olduğum için ağlamamaya gayret ettim. "Bence bugün hepimiz önemli bir ders öğrendik."

"Affedersin?"

"Boş ver."

Bir sır verecekmiş gibi eğildi. "Şey... Aklından tanrıların kadehinden içmek geçti mi? Doğruyu söyleyebilirsin."

Zavallı Ganimedes'in brunch'ta nasıl Yunan ateşi döktüğünü, Zeus'un ona bir kupa gibi davrandığını ve Ganimedes'in ismini söylediğimde Hebe, İris ve Geras'ın nasıl hoşnutsuz ifadelerle bana baktıklarını düşündüm.

"Doğruyu mu söyleyeyim? Bir an için bile aklımdan geçmedi."

Vücudumdan dokunaçlar çıkmış gibi dikkatle bana baktı. "Harika. Ganimedes'in mektubunu görebilir miyim?"

Boş kâğıdımı çıkarıp masadan ona ittim.

"Ah, güzel..." Eudora kâğıdın kenarını okşadı. "Çok güzel. Arakne ipeği telinden! Yumurta kabuğu cilalı. Üç katlı. Kabul komitesi çok etkilenecek."

"Kâğıt boş," dedim.

"Ayrıntıları boş ver. Doğru sözcükleri ekleyeceğinden eminim."

"Bu yaklaşımı İngilizce dersim için kullanabilir miyim diye düşündüm. Belki de kompozisyon yazma meselesine yanlış bakıyordum. Kırtasiyeden pahalı kâğıtlar alabilir, vs. vs. vs. diye doldurabilirdim ve öğretmenim, *"Ah, ne güzel bir kâğıt! A+!"* derdi.

Eudora tereddütle boş kâğıdı bana geri itti. "Aferin Percy. Mektubunu yazarken bana çok teşekkür etmek zorunda değilsin."

Gülümseyen, gülme ilacına bayılan deniz ayısı posterine ve asık suratlı Hasta Kurbağa resmine baktım.

"Tamam," dedim.

"Kısaca söz etsen yeter," dedi Eudora.

"O hâlde, şimdilik işimiz bitti, değil mi?" dedim kapıyı işaret ederek. "Çünkü günümün geri kalanı sınıfta geçirmek için can atıyorum."

"Tahmin edebiliyorum!" dedi çünkü ufak tanrıçaların aksine, Nereid'ler alaycı konuşmazlar. "Kim bilir baban seninle ne kadar gurur duyuyordur!"

Ona yanıt veremedim. Babamla konuştuğuma hâlâ inanamıyordum. Okulu aramıştı. Beni kolluyordu. Bu durum neredeyse bana hiçbir zaman getirmediği melez yolluklarını telafi edebilirdi ama dürüst olmam gerekirse, Olimpos brunch'larına gitmediği için onu suçlayamazdım. Kendisini Zümrüdüanka kuşu yumurtası çılbırına maruz bırakmayacak kadar zekiydi.

"Yakında standart testleri konuşmamız gerek," diye hatırlatma yaptı Eudora. "Tabii, yarı yıl tatiline kadar iki tavsiye mektubu daha getirmen gerekecek. Ama şimdilik rahatlayabilirsin! Bugün programında neler var?"

"Bir kısa öyküyle ilgili bir tartışma. Bir matematik sınavı. Kimya laboratuvarı."

Eudora bunları duyduğuna memnun olmuş, ona rahatlamanın kusursuz bir tanımını yapmışım gibi başını salladı. "Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Şimdi, ne renk Jolly Rancher şekeri istersin? Yeşil mi? Sarı mı?"

Beni gerçekten de tanımıyordu. Kavanozu bana uzattığında, tek mavi şekeri bulana kadar şekerleri karıştırdım.

Eudora gülümsedi. "Her şey yolunda gidecek Percy. Bu seneyle ilgili çok olumlu hissediyorum. Üçüncü derse geç kalıyorsan, seni hemen..."

"Yürüyerek giderim," dedim hemen. "Ama teşekkürler, Eudora." Şekerimi kaldırıp selam verdim, sonra da Hasta Kurbağa'yı selamladım. "Yakında görüşeceğimizden eminim."

İtiraf edeyim, İngilizce dersinde sınıfta olmak beni gerçekten de biraz rahatlattı. Hayır, öyküyü okumamıştım ya da ev ödevimi yapmamıştım. Ama o gün bir edebiyat tartışmasını idare edebileceğimden emindim. Cesaret, inisiyatif ve kendini keşfetme konularından söz edebilirdim. Bu tür konulardan büyük bir randıman almak mümkün.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

HAYATIMIN EN KÖTÜ MEKTUBUNU YAZIYORUM. SİL. SİL

O akşam eve döndüğüme rahatlamıştım, en azından akşam yemeği bir mektup yazma partisine dönüşene kadar. Masada bir İngilizce öğretmeni, yakında romanı yayımlanacak olan bir yazar ve Athena'nın kızı olduğu için, Ganimedes'in benimle ilgili olarak yazabileceği makul övgüler bulabileceğimizi düşünürdünüz. Öyle düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz.

Annabeth hava kararmak üzereyken geldi. Bu sefer kapkek getirmemişti. O sabah parkta altı bezli geriatri tanrısının peşine düştükten sonra günü derslerini telafi ederek geçirmişti. Paul spagetti pişirirken, ben de Annabeth'le salata hazırlamaya, biberleri kesmeye koyuldum. Evet, boynuzlu yılan olayından sonra spagetti yememeye yemin etmiştim ama makarna insanın en yakın arkadaşı gibiydi. Ona uzun süre kızgın kalamıyordunuz. Sofra kurulduktan sonra Paul'un pikabında çalan bir Dave Brubeck Dörtlüsü plağı eşliğinde sarımsaklı ekmeklerimizle yemeğimize başladık ve sadece dördümüz günümüzün nasıl geçtiğinden konuştuk. Şey, aslında dört buçuk kişiydik. Kendime sürekli olarak annemin ufak bir ölümlü Jackson-Blofis bebeği beklediğini hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Bizim için gayet sıradan bir akşam yemeğiydi ama zaten ihtiyacım olan buydu. Paul sınıflarıyla ilgili komik öyküler anlattı.

Öğrencileri çok şapşaldı. Öğretmen arkadaşları ve okulunun idarecileri daha da şapşaldı. Annem bize kitabının internette ilk tek yıldızlı eleştirisini aldığını söyledi ama daha romanın yayımlanmasına birkaç ay vardı. Belli ki eleştiren okur *Tanrıların Aşk Şarkıları* başlığının paganizmi destekliyor olmasından hoşlanmamıştı.

Paul kıs kıs güldü. "Gerçeği bir bilseler."

Amazonların kraliçesi ve ürkütücü internet satış hükümdarı Hylla'yla konuşmayı ve eleştirinin silinmesi için yardım istemeyi teklif ettim ama annem buna gerek olmadığını söyledi.

"Çıktısını alıp çerçeveleteceğim," dedi. "Nedense hoşuma gitti."

Son olarak, Annabeth onlara son maceralarımızı anlattı. Neredeyse mezar tozuna dönüştürülmemiz gibi en korkutucu ayrıntıları yumuşatarak anlattı ama bence annem satır aralarını gayet iyi anlamıştı.

"İnanılmaz. Yaşlılığı kabullenmek, ha?" Paul'a gülümsedi. "Zeki bir çocuğum var."

"Evet, doğru," dedi Paul. "Bence bunu senden almış."

O sırada yüzüm kızarmış olabilir. Poseidon'un oğlu olmak özel bir şey. Ama anneme benzediğimin fark edilmesi... İşte, bu *gerçek* bir iltifattı.

"Olimpos'ta ne oldu?" diye sordu Annabeth. "Daha olanları anlatamadın."

Tereddüt ettim. Hâlâ brunch'ta gördüklerimi idrak etmeye çalışıyordum, üstelik sadece Zeus'un pedikürlü ayak tırnaklarını görmüş olmanın dehşetini değil. "Çok kötü değildi," dedim. "Ganimedes'e kadehini tam zamanında verebildim. O da bana mektubumu verdi."

Annabeth devam etmemi bekledi. Ona imalı bir bakış fırlattım. *Sonra tamam mı?*

"Peki..." Paul sessizliği böldü. "İlahi bir tavsiye mektubu neye benziyor?"

"Yemekten sonra gösteririm," dedim. "Üstüne spagetti sosu dökmesek iyi olur."

Sofrayı topladıktan sonra mektubu çıkarıp oturma odasındaki masanın üstüne koydum. Herkes bir masa oyunu oynuyormuşuz gibi öne eğildi.

"Bu kâğıt boş," dedi annem.

"Çok güzel bir kâğıt ama," dedi Paul.

"Bu kâğıda yazılmış bir kompozisyon olsaydı," dedim, "okumadan A+ verir miydin?"

Paul sırıttı. "Büyük bir olasılıkla, 'Bu hoş kâğıt iyi bir deneme olmuş ama yine de tezini kanıtlayabilmen için örnekler vermen gerek,' derdim," dedi.

"İyi bir fikir değilmiş," diye homurdandım.

Annem kâğıdı alıp iki tarafını da inceledi. "Görünmez bir mürekkeple mi yazıldı yoksa?"

"Benim yazmam gerek," dedim. Onlara Ganimedes'in bana söylediklerini, makul olduğu sürece ne istersem yazabileceğimi ve güzel bir mektup yazdığım takdirde imzasının altta belireceğini anlattım.

Paul kaşlarını çattı. "Bu, biraz..."

"Percy'ye fazla mı güveniyor?" dedi Annabeth.

"Ganimedes'in tembellik ettiğini söyleyecektim." Paul bakışlarını tavana çevirdi. "Ama umarım böyle dedim diye bir şimşekle beni yok etmez."

"Yok," dedim. "Tanrılar bunu bir iltifat olarak kabul ederler.

Onlar tembelliği bir sanata dönüştürürler."

"Eh, böyle bir iş bulabilirsen iyiymiş," dedi Paul.

Dalga geçtiğini biliyordum ama bu yanıtını duyunca irkildim. Bana o iş teklif edilmişti ve ben geri çevirmiştim. Ama Ganimedes'i düşündükçe, seçimimden daha mutlu oldun. Onun görevi kesinlikle hoş değildi.

Annem kâğıdı tekrar masaya koydu. "Ne zaman yazmaya başlayacağını nereden biliyor?"

"Bilmem," dedim. "Belki de sadece 'Sevgili Kayıt Ofisi' falan demem gerekiyordur."

Bunu yapmamam gerektiğini tahmin etmiş olmam gerekirdi. Kâğıdın tepesinde şık bir el yazısı belirdi, ve koyu bronz renkli bir mürekkeple yanan bir fitil sesi çıkararak harfler teker teker kâğıda işlendi: *Sevgili Kayıt Ofisi.*

"Lanet olsun," dedim.

Şık el yazısı, *lanet olsun,* yazdı.

"Hayır! Sil onu!" dedim.

Neyse ki yazı kendisini sildi.

Gülmemek için kendisini zor tutan Annabeth'e baktım.

"Hiç komik değil," dedim. "Sil, sil. Yazmaya başlayacağını bilmiyordum. Sil, sil."

Annem kâğıtta belirip silinen harflere bakakaldı. "Harika bir kâğıt bu. Hangi maddeden yapılıyor?"

Arakne ipeği diye yanıt vermeyecektim çünkü Annabeth'in ciddi bir örümcek fobisi vardı. Onu avizeden indirmek zorunda kalmayı istemiyordum.

"Belki de Percy'ye mektubu yazması için yardım etmeliyiz," dedi Paul. "Böylece, artık bunun için endişelenmez."

"Gerçek bir İngilizce öğretmeni gibi konuştun," dedi Annabeth.

"O kadar zor olamaz, değil mi? Şuna ne dersiniz? 'Percy Jackson'ı Yeni Roma Üniversitesi'ne hararetle tavsiye ederim. Çok şirin ve gözleri çok güzel.'"

"Öyle demeyeceğim. Sil, sil," diye şikâyet ettim ama ilk satırı silmedim. O satır kulağa fena gelmiyordu.

"'Annesi onunla çok gurur duyuyor,'" dedi annem. "Ama üniversite onun için harika bir deneyim olur çünkü ona kendi çamaşırlarını yıkaması gerektiğini öğretir.'"

"Hepiniz çok kötüsünüz," dedim. "Sil, sil."

Paul mecazlarla ilgili dersine başlayacakmış gibi hafifçe öksürdü. "'Ben Ganimedes, tanrıların sakisi, Percy Jackson'ın kusursuz bir kahraman olduğunu gördüm: cesur, iyi yürekli ve sebze kesmekte çok becerikli.'"

Annem de Annabeth de kıkırdıyordu.

Öldürün beni, demek istiyordum ama benim şansımla bu sözcükler kâğıda yapışırdı ve Yeni Roma'daki kayıt ofisi oraya vardığım anda beni kılıcımın üstüne düşürürdü.

Sebze kısmını çıkarıp Paul'un söylediklerini söyledim. Sonraki yarım saat boyunca, Paul, Annabeth ve annem Ganimedes'in mektubu için hiç faydası olmaya önerilerde bulunurlarken, ben de beni en az utandıracak kısımları seçip kâğıda okudum. Hatta araya danışmanın Eudora'nın ne kadar yardımsever olduğunu da eklemeyi başardım. En sonunda, gülmekten katıldığı için Annabeth'in gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Paul benim için üzülmüş gibiydi. Annem yanıma gelip alnımdan öptü.

"Üzgünüm, canım," dedi. "Ama bizler bu özelliklerinin *hepsini* seviyoruz. Bakalım mektup nasıl olmuş."

Mektubu yüksek sesle okuduğunda, kulağıma hiç de fena gelmedi.

"Peki, imzasını nasıl atacak?" dedi Annabeth.

Çok sevgiler ve öpücükler gibi bir şey önermeden önce, "Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Saygılarımla, Ganimedes," dedim.

Sözcükler kâğıtta belirdikten sonra Ganimedes'in imzası da kırmızı mürekkeple en altta göründü.

"Sizce oldu mu?" dedim. Sonra sorumun kâğıtta belirmediğini fark ettim. "Tanrılara şükürler olsun."

"İki tane daha mı tavsiye mektubu alman gerekiyor?" diye sordu annem. "Eğlenceli olacak!"

"Evet. Onlar da kendi kendini yazan mektuplar olacaksa, tek başıma yazmayı tercih ederim."

"Ama sen hiçbir zaman tek başına değilsin ki Yosun Kafa," dedi Annabeth ayak bileğimi sıkarak. "Biz sana yardım etmek için her zaman buradayız."

Yardım derken parmaklarıyla alaycı tırnak işaretleri yapma nezaketini bile göstermedi.

"Percy'ye!" Paul kadehini kaldırdı. "Ailemizin kahramanına!"

Annem ve Annabeth kadehlerini kaldırdılar ve sağlığıma maden suyu içtiler.

Öyle düşündüklerine minnet duydum ama onlara eşlik edemedim. Şerefe kaldırılan kadehler bana Ganimedes'i hatırlatıyordu ve bunun için biraz fazla erkendi.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

DÜNYANIN EN GÜZEL İYİ GECELER ÖPÜCÜĞÜ

O gece, Annabeth'e olanları baştan sona anlattım.

Akşam yemeğinden sonra yurda geri dönmüştü ama yeteri kadar ödev yaptıktan sonra yatağıma uzandım, derme çatma İris mesajlaşma makinemi kurdum ve gökkuşağına bir tane madeni para attım. İris'in asası Mercedes'in pencereden dışarı uçacağından ve başka bir mesajlaşma yöntemi kullandığım için kafama bir darbe indireceğinden biraz korkuyordum ama neyse ki öyle olmadı.

"Selam," dedi Annabeth.

Gökkuşağının ışığında parıldıyordu; başını eline yaslamıştı ve yatakta karşısında açık bir ders kitabı duruyordu. Anlamadığım bir matematik konusu çalışıyordu.

Gülümsemesi uzun ve çılgın günüme kusursuz bir merhem oldu. Evet, akşam yemeğinde de gülümsemişti (Ayrıca bana gülmüştü. Hem de çok) ama bu daha sıcak, daha samimi bir gülümsemeydi. Sırf bana özel olduğunu düşünmek istedim.

"Sana Olimpos'tan söz etmek istiyordum," diye anlatmaya başladım.

Barbara'nın bir selfie ve imzalı bir fotoğraf istediğini duyunca çok mutlu oldu. "Elbette! Seve seve!"

Buna hiç şaşırmaması beni biraz şaşırttı. Belki de her zaman

böyle istekler geliyordu ama bunlardan söz etmiyordu.

"Bu arada, Yankees kasketi için teşekkürler," dedim. "Taktığında kaşındırdığını bana söylememiştin."

Omzunu silkti. "Her gücün bir bedeli vardır. Görünmez olmanın bile. Annem bana bunu uzun zaman önce öğretti."

Sesi özlem doluydu. Hatta biraz üzgündü ama kızgın değildi. Belli ki her zaman onunla hemfikir olmasa da bazen Annabeth'in matematik ödevlerinin bana mantıksız geldiği gibi annesinin fikirleri ona mantıksız gelse de Athena'nın dünyayı nasıl gördüğünü kabullenmişti.

"Hazır konu annenden açılmışken..." Ona brunch'ta olanları, Athena'yla nasıl masanın altında göz göze geldiğimizi anlattım.

Annabeth'in ifadesinden ne düşündüğünü anlamak zordu. İris mesajları hep biraz bulanık olur ama sanki Annabeth sözcüklerimi zihninde birleştirmeye, anlamlı bir öykü oluşturmaya çalışıyordu.

"İnanılmaz," dedi en sonunda.

"Evet."

"Sana yardım etti."

"Ben... Sanırım etti. En azından, beni öldürmedi."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Elini bana doğru uzattı. Parmakları İris mesajına değince suyun ve ışığın içinde dağıldı ama yine de elimi uzattım. İmge yeniden oluştuğunda ellerimiz birleşmiş, hayat çizgilerimiz birbirine kaynamış gibiydi. Annabeth yine gülümsüyordu.

"Annem anlıyor," dedi. "Genellikle, her şeyi başkalarından önce gördüğü için daha önceden anlamamış olması garip ama sanırım bu bir savaş alanı değil."

"Affedersin, annen *neyi* anlıyor?"

Annabeth güldü. "Seninle ilgili olarak ne kadar ciddi olduğumu, Yosun Kafa."

Kalbim sıkışır gibi oldu ama kötü bir his değildi. Daha çok üstüme tam oturan yünlü bir kazak giymişim gibiydi. "Yani, bana senin hatırın için mi yardım etti?" Bunu söylerken çok mantıklı olduğunu fark ettim. En azından, Athena'nın bana başka bir neden yüzünden yardım etmiş olmasından daha mantıklıydı.

"İlişkimizi sürdüreceğimi biliyor," dedi Annabeth. "İkimizin de yetişkinliğe erişmesi ve bir aile kurmak için bir şansımız olması için gayret edeceğim, tabii üniversitede çok eğlendikten sonra."

"*Eğlence* dediğin anda beni tavladın," dedi. "Aslında hepsiyle tavladın."

Geras'la güreşirken neler düşündüğümü, bizi kapsayan bir gelecek, yaşamak istediğim bir gelecek olduğu için yaşlılıkla nasıl barış yapmaya karar verdiğimi anlattım.

"Aman tanrılarım," dedi gözünden akan bir damla gözyaşını silerken. "Biliyor musun, bazen çok tatlı oluyorsun."

"Sadece bazen mi?"

"Kendimizi kaybetmeyelim, tamam mı? Hâlâ yarı yıl tatilinden önce iki tavsiye mektubu bulman gerek. Yani, tanrılar için iki göreve daha gideceksin."

"Çocuk oyuncağı ama..."

"Ama?" dedi.

"Beni biraz gerdiğinden de eminim. Ama başaracağız, öyle değil mi? *Annen* bile bizim yanımızdaysa..."

"Bu noktada, bunu fazla abartmazdım ama iyiye işaret. Evet, başaracağız. Hey Percy?"

"Efendim?"

"Bunu sana söylemek hoşuma gitmiyor ama seni seviyor ola-

bilirim."

"Ah, olamaz. Ben de bundan korkuyordum. Ben de seni seviyorum."

"Haydi, ödevini bitir. İyi geceler."

"İyi geceler, Zeki Kız."

Her zamanki gibi, birbirimize yaklaştık, görüntülerimiz birleştiğinde İris mesajını bozduk ama pusun ve son ışık beneklerinin arasında, onun kokusunu alabildiğimi, sarılışının sıcaklığını hissedebildiğimi düşündüm.

Açıkçası, bunlar beni her şeyin mümkün olduğuna inandırmak için yeterliydi.

Ev ödevleri dışında. Neredeyse anında uyuya kaldım. Bir kez olsun, güzel rüyalar gördüm.

